

สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬา
มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35

ปริญญานิพนธ์
ของ
สุพจน์ เจนกษกร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
มกราคม 2552

สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตามสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬา
มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35

ปริญญานิพนธ์
ของ
สุพจน์ เจนกษกร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
มกราคม 2552
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬา
มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35

บทคัดย่อ
ของ
สุพจน์ เจนกษกร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
มกราคม 2552

สุพจน์ เจนชกร (2551). สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตามสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 . ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม :
รองศาสตราจารย์ ดร.วาสนา คุณาอภิสิทธิ์, รองศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี.

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตามสากล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 โดยการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็น ผู้ฝึกสอนจำนวน 43 คน และนักกีฬาจำนวน 259 คน รวมทั้งสิ้น 302 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่ามีค่าความเชื่อมั่น .94 วิเคราะห์ข้อมูล ด้วยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

สภาพและปัญหาการเตรียมทีมตามสากล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ตามความคิดเห็นของผู้ฝึกสอนโดยรวม ส่วนใหญ่เห็นว่าสภาพการเตรียมทีมมีความเหมาะสม และมีปัญหาการเตรียมทีมด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา ด้านการฝึกซ้อม และด้านสถานที่อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 31.78, 32.79 และ 53.26 ตามลำดับ ปัญหาด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา และด้านงบประมาณและสวัสดิการโดยรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 42.71และ 35.35

สภาพและปัญหาการเตรียมทีมตามสากล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ตามความคิดเห็นของนักกีฬาโดยรวม ส่วนใหญ่เห็นว่าสภาพการเตรียมทีมมีความเหมาะสม และมีปัญหาการเตรียมทีมด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ด้านการฝึกซ้อม ด้านงบประมาณและสวัสดิการ และด้านสถานที่อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 30.57, 32.63, 39.27, 41.24 และ 35.60 ตามลำดับ

มหาวิทยาลัยของรัฐบาลมีความคิดเห็นว่า สภาพและปัญหาการเตรียมทีมตามสากล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 โดยรวมส่วนใหญ่สภาพการเตรียมทีมมีความเหมาะสม และมีปัญหาการเตรียมทีมด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ด้านการฝึกซ้อม ด้านงบประมาณและสวัสดิการ และด้านสถานที่อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 32.98, 35.81, 44.24, 45.55 และ36.51 ตามลำดับ

มหาวิทยาลัยของเอกชนมีความคิดเห็นว่าสภาพและปัญหาการเตรียมทีมตามสากล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 โดยรวมส่วนใหญ่สภาพการเตรียมทีมมีความเหมาะสม และมีปัญหาการเตรียมทีมด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา และด้านงบประมาณและสวัสดิการ อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 24.60 และ 35.30 ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬามีปัญหาอยู่ในระดับมากและปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 28.26 และ 27.38 ตามลำดับ ด้านการฝึกซ้อมมีปัญหายุ่งอยู่ในระดับปานกลางและน้อยคิดเป็นร้อยละ 27.59 และ 26.14 ตามลำดับ ด้านสถานที่อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อมมีปัญหายุ่งอยู่ในระดับปานกลางและน้อย คิดเป็นร้อยละ 29.16 และ 27.23 ตามลำดับ

STATES AND PROBLEMS OF FENCING TEAM PREPARATION FOR PARTICIPATING IN
THE 35th THAILAND UNIVERSITY GAMES

AN ABSTRACT
BY
SUPOJ JENGOTCHAKORN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University
January 2009

Supoj Jengotchakorn. (2009). *States and Problems of Fencing Team Preparation for Participating in the 35th Thailand University Games*. Master thesis, M.Ed.

(Physical Education). Bangkok: Graduate School. Srinakharinwirot University.

Advisor Committee: Assoc. Prof. Dr. Wasana Kuna-apisit, Assoc. Prof.

Thongchai Charoensupmanee.

The purpose of this study was to investigate the states and problems of fencing team preparation for participating in the 35th Thailand University Games. The 359 populations were 48 coaches and 311 athletes. The questionnaire constructed by the researcher himself was rating scales with .94 of reliability. Data were analyzed into frequency and percentage.

The results were as follows:

In the opinions of coaches, the states of fencing team preparation were suitable in total. There were problems in the aspects of coaches and athletes, training and facilities at the moderate level in total (31.78%, 32.79% and 53.26%). There were problems in the aspects of athlete selecting, budget and welfare at the high level in total (42.71% and 35.35%).

In the opinions of athletes, the states of fencing team preparation were suitable in total. There were problems in the aspects of coaches and athletes, athlete selecting, training, budget and welfare, and facilities at the moderate level in total (30.57%, 32.63%, 39.27%, 41.24% and 35.60%).

In the opinions of government university, the states of fencing team preparation were suitable in total. There were problems in the aspects of coaches and athletes, athlete selecting, training, budget and welfare, and facilities at the moderate level in total (32.98%, 35.81%, 44.24%, 45.55% and 36.51%).

In the opinions of private university, the states of fencing team preparation were suitable in total. There were problems in the aspects of coaches and athletes, budget and welfare at the moderate level (24.60% and 35.30%), athlete selecting aspect at the more and moderate levels (28.26% and 27.38%), training aspect at the moderate and less levels (27.59% and 26.14%), facilities aspect at the moderate and less levels (29.16% and 27.23%).

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตาบอดสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35

ของ
สุพจน์ เจนกษกร

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
วันที่ เดือน มกราคม พ.ศ. 2552

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.วาสนา คุณาอภิสิทธิ์)

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์ เทเวศร์ พิริยะพูนท์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ธงชัย เจริญทรัพย์มณี)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.วาสนา คุณาอภิสิทธิ์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ธงชัย เจริญทรัพย์มณี)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ วิสนศักดิ์ อ่วมเพ็ง)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความเมตตากรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.วาสนา คุณาภิสิทธิ์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี กรรมการควบคุม ปริญญานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ และตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตั้งแต่เริ่มจนทำให้ ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ ผู้วิจัยซาบซึ้งในความกรุณาของท่านเป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยขอ กราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์ และรองศาสตราจารย์วิสนศักดิ์ อ่วมเพ็ง ที่ให้ความอนุเคราะห์เป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ตลอดจนคณาจารย์ คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาการด้านพล ศึกษา จนทำให้ผู้วิจัยสามารถค้นคว้าข้อมูลและจัดทำปริญญานิพนธ์ได้สำเร็จ ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณไว้ อย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์, รองศาสตราจารย์ผาณิต บิลมาศ, รองศาสตราจารย์ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวดี พึ่งโพธิ์ทอง และ อาจารย์ธงชาติ พูเจริญ ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญให้คำปรึกษาแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการสร้างเครื่องมือวิจัยครั้งนี้

ท้ายนี้ ผู้วิจัยขอน้อมรำลึกถึงพระคุณบิดา มารดา ผู้ให้กำเนิดชีวิตและโอกาสทางการศึกษาครูอาจารย์ ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนและให้ความรู้ ขอขอบคุณทุกคนในครอบครัวและเพื่อน ๆ ทุกคนที่ช่วยกันส่งเสริม สนับสนุนให้ความช่วยเหลือในทุก ๆ ด้าน คอยห่วงใยและเป็นที่กำลังใจมาโดยตลอดจนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยดี

สุพจน์ เจนชกร

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	3
ตัวแปรที่ใช้ศึกษา.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
ประวัติความเป็นมากีฬาดาบสากล.....	6
ระเบียบและกติกาการเล่นกีฬาดาบสากล.....	8
หลักการเตรียมทีม.....	11
บทบาทหน้าที่ของผู้ฝึกสอน และนักกีฬา.....	20
ความหมายและความสำคัญในการฝึกซ้อม.....	26
ปัญหาการเตรียมทีมและการแข่งขัน.....	32
ความเป็นมาของกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย.....	36
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	42
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	42
งานวิจัยในประเทศ.....	44
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	58
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	58
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	58
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	59
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	60
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	60

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	104
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	104
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	104
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	104
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	105
สรุปผลการวิจัย.....	106
อภิปรายผล.....	108
ข้อเสนอแนะ.....	112
ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	112
บรรณานุกรม.....	113
ภาคผนวก.....	118
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	131

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	สถานภาพผู้ตอบแบบสอบถาม.....	63
2	สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตามสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ของผู้ฝึกสอน ด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา (N=43).....	64
3	สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตามสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ของผู้ฝึกสอน ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา (N=48).....	66
4	สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตามสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ของผู้ฝึกสอน ด้านการฝึกซ้อม(N=43).....	68
5	สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตามสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ของผู้ฝึกสอน ด้านงบประมาณและสวัสดิการ(N=43).....	70
6	สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตามสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ของผู้ฝึกสอน ด้านสถานที่อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม(N=43).....	72
7	สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตามสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ของนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา(N=311).....	74
8	สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตามสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ของนักกีฬา ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา(N=259)	76
9	สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตามสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ของนักกีฬา ด้านการฝึกซ้อม(N=259).....	78

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
10	สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตาบอดสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ของนักกีฬา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ(N=259).....	80
11	สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตาบอดสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ของนักกีฬา ด้านสถานที่อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม(N=259).....	82
12	สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตาบอดสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ของมหาวิทยาลัยรัฐบาล ด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา(N=229).....	84
13	สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตาบอดสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ของมหาวิทยาลัยรัฐบาล ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา(N=229).....	86
14	สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตาบอดสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ของมหาวิทยาลัยรัฐบาล ด้านการฝึกซ้อม(N=229).....	88
15	สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตาบอดสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ของมหาวิทยาลัยรัฐบาล ด้านงบประมาณและสวัสดิการ(N=229).....	90
16	สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตาบอดสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ของมหาวิทยาลัยรัฐบาล ด้านสถานที่ อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม(N=229).....	92
17	สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตาบอดสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ของมหาวิทยาลัยเอกชน ด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา(N=83).....	94
18	สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตาบอดสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ของมหาวิทยาลัยเอกชน ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา(N=83).....	96
19	สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตาบอดสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ของมหาวิทยาลัยเอกชน ด้านการฝึกซ้อม(N=83).....	98

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
20 สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตาบอดสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ของมหาวิทยาลัยเอกชน ด้านงบประมาณและสวัสดิการ(N=83).....	100
21 สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาตาบอดสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ของมหาวิทยาลัยเอกชน ด้านสถานที่ อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม(N=83).....	102

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การแข่งขันกีฬา ถือเป็นกิจกรรมที่สำคัญอย่างหนึ่งของการส่งเสริมกีฬา ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาบุคคลให้มีระเบียบวินัย มีน้ำใจเป็นนักกีฬา และมีความสามัคคี นอกจากนี้จะเสริมสร้างให้บุคคลมีร่างกายแข็งแรง มีสมรรถภาพทางกายที่ดีเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว (ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬา 2534:1) ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬานั้น การเตรียมความพร้อมของนักกีฬาในทุกๆ ด้านเพื่อการแข่งขันนับว่าเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญสูงสุด ทั้งนี้โอกาสของการประสบความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาจะมากจะน้อยย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบใหญ่ 2 ด้าน คือการเตรียมตัวของนักกีฬาให้มีความพร้อมและสมบูรณ์มากที่สุด นอกจากนี้การวางแผนตลอดจนการจัดเตรียมโปรแกรมการฝึกซ้อมอย่างถูกต้องเหมาะสม โดยผู้ฝึกสอนที่มีความรู้ความสามารถและมีความรับผิดชอบก็เป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่มีส่วนช่วยส่งเสริมให้นักกีฬาสามารถพัฒนาสมรรถภาพทางกาย เทคนิค และทักษะทางการกีฬาให้ก้าวหน้าไปรวดเร็วยิ่งขึ้น หากขาดองค์ประกอบอย่างใดอย่างหนึ่งไปก็จะมีปัญหาต่อการเตรียมทีมเพื่อการแข่งขันขึ้นได้ (มงคลชัย ช่างต่อ.2537:2)

การเตรียมทีมที่ดีเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เกิดการพัฒนา ในการกีฬาก่อให้เกิดความมีประสิทธิภาพในการแข่งขัน ทำให้การแข่งขันมีมาตรฐาน ได้รับการสนับสนุนและได้รับความนิยมนิยมชมชอบจากผู้ชม ดังจะเห็นได้มีหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งของรัฐบาลและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาโดยตรง เช่น กรมพลศึกษา การกีฬาแห่งประเทศไทย สถาบันการศึกษา มหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน และองค์กรของเอกชนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการกีฬาโดยตรง เช่น ธนาคาร ทหาร ตำรวจ ตลอดจนข้าราชการหน่วยต่าง ๆ ได้จัดการแข่งขันกีฬาอย่างมากมาย มีทีมกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันหลายทีมในแต่ละประเภท ใช้เวลาการแข่งขันหลายวัน เป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่าในปัจจุบันได้มีการเตรียมทีมกีฬาขึ้นอย่างกว้างขวาง นอกจากนี้เรายังสังเกตถึงความนิยมทางการกีฬาได้จากการกระจายข่าวของสื่อมวลชน มีการถ่ายทอดกีฬาประเภทต่าง ๆ ทางทีวี ซึ่งได้รับความสนใจจากประชาชนเป็นอย่างดี ทั้งหนังสือพิมพ์ วิทยุ ที่แสดงถึงความเคลื่อนไหวและความก้าวหน้าของกีฬาเป็นประจำวัน ปัจจุบันกีฬาแทบทุกชนิดจะมีการแข่งขันเพื่อความเป็นเลิศแทบทุกระดับ ความนิยมทางกีฬาในลักษณะของผู้เล่น และในลักษณะของผู้ดูนั้นนับว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างยิ่ง สังเกตเห็นได้จากการแข่งขันกีฬา โดยทั่วไปมักจะพบอยู่เสมอว่าการแข่งขันนัดใดก็ตามที่คู่แข่งขันมีมาตรฐานการเล่นกีฬาต่ำ เล่นไม่ประทับใจผู้ชม ไม่สู้ดีกัน แพ้ชนะกันมากเกินไป ก็จะมีผู้นิยมหรือผู้ชมในนัดนี้น้อย แสดงให้เห็นมาตรฐานการเล่นว่าเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นควรจะต้องพัฒนาการกีฬาให้เป็นที่นิยมกันมากขึ้น และในการแข่งขันกีฬาแต่ละครั้งจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการเตรียมทีมให้มีความพร้อมทุก ๆ ด้าน เพื่อให้การแข่งขันเป็นการแข่งขันที่มีมาตรฐานกีฬาสูง มีความสนุกสนาน ตื่นเต้น เร้าใจ อันจะเป็นแนวทางให้เกิดความนิยมมากขึ้น

กีฬาดาบสากลเป็นกีฬาที่มีการแข่งขันทั้งในระดับโอลิมปิก เอเชียนเกมส์ ซีเกมส์ซึ่งนักกีฬาของประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นนักกีฬาในระดับอุดมศึกษาและสโมสรต่างๆ ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยกีฬาดาบสากลเป็นกีฬาที่จัดให้อยู่ในประเภทกีฬาเลือกสากลตามข้อบังคับคณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ชนิดของกีฬาดาบสากลจะแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ เอเป ฟอยล์ เซเบอร์ แบ่งเป็นประเภทบุคคลและประเภททีม ในการแข่งขันกีฬาเพื่อให้ได้มาซึ่งผลสำเร็จนั้น ต้องมีการเตรียมความพร้อมในด้านต่าง ๆ เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะด้านการฝึกซ้อม การฝึกซ้อมถือเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของตัวนักกีฬาเพื่อให้ได้มาซึ่งผลสำเร็จในการแข่งขันและผลสำเร็จในการแข่งขันนั้นย่อมมาจากการเตรียมทีมกีฬาที่ดี แต่การเตรียมกีฬาที่ดีนั้นมิใช่เรื่องง่าย จำเป็นต้องมีองค์ประกอบหลายประการและในองค์ประกอบของการเตรียมทีมกีฬาที่ดีนั้น จำเป็นที่จะต้องใช้งบประมาณเป็นจำนวนมากในด้านการฝึกซ้อม กีฬาดาบสากลเป็นกีฬาที่ใช้ความสามารถของบุคคลซึ่งมีความซับซ้อนในการแข่งขันตามชนิดของดาบสากลปัญหาจึงมีมากมายทั้งตัวนักกีฬาเองต้องมีความรักในกีฬาดาบสากล การทุ่มเทฝึกซ้อมโดยนักกีฬาส่วนใหญ่จะเริ่มเล่นในช่วงเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาการพัฒนาจึงมีความล่าช้า ด้านผู้ฝึกสอนต้องมีความรู้ความสามารถในการฝึกนักกีฬา เพราะกีฬาดาบสากลแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ เอเป ฟอยล์ เซเบอร์ จึงจำเป็นต้องรู้ทั้ง 3 ประเภทผู้ฝึกสอนในประเทศไทยยังไม่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับของสากลและมีน้อยไม่เพียงพอต่อสถาบันอุดมศึกษาความสำคัญอย่างมากเป็นที่จะทำให้ให้นักกีฬานั้นประสบความสำเร็จ ทางสมาคมมีการเผยแพร่ไปให้บุคคลทั่วไปเป็นที่รู้จักน้อย สถานที่และอุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อมก็มีปัญหาด้วยอุปกรณ์ที่ใช้นั้นมีราคาแพงและหลายอย่างมารวมถึงอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องกับไฟฟ้า ซึ่งงบประมาณค่าใช้จ่ายต่าง ๆ นั้นมากแต่ละมหาวิทยาลัยนั้นอาจจะมีปัญหาแตกต่างกัน และจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเตรียมทีมพบว่าหลายงานวิจัยนั้นมีปัญหาที่แตกต่างกันออกไปตามชนิดของกีฬา รายการแข่งขันกาลเวลาที่เปลี่ยนแปลง ผลการวิจัยที่ออกมาก็มีความแตกต่างกันออกไป บางด้านของงานวิจัยก็มีปัญหามากน้อยไม่เท่ากัน ปัญหาการเตรียมทีมจึงมีความแตกต่างกันเกิดขึ้นได้หลายเหตุปัจจัย

ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยได้มีความสนใจศึกษาสภาพและปัญหาการเตรียมนักกีฬาดาบสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 และในฐานะที่ผู้วิจัยนั้นได้เป็นนักกีฬาดาบสากลตัวแทนของมหาวิทยาลัยในอดีตจนถึงปัจจุบัน เป็นเหตุผลที่ต้องการที่จะทราบสภาพและปัญหาการเตรียมนักกีฬาดาบสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ณ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ จังหวัดนครศรีธรรมราช ในระหว่าง วันที่ 7-14 มกราคม 2551 จากประสบการณ์ผู้ฝึกสอนมีส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนให้การเตรียมตัวเข้าแข่งขันนั้นพร้อมโดยเฉพาะในเรื่องของการฝึกซ้อมเพราะต้องมีการทุ่มเทในเรื่องต่างๆ มากเพื่อเป้าหมายที่ตั้งไว้ ข้อมูลที่ได้มานำมาศึกษาปัญหาการเตรียมกีฬาที่แท้จริงในปัจจุบัน เพื่อที่จะได้รับทราบถึงปัญหาตลอดจนแนวทางในการแก้ไขปัญหา และข้อเสนอแนะที่เกิดขึ้นในการเตรียมนักกีฬาอันจะเป็นแนวทางการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ให้ดีและมีความสมบูรณ์ เพื่อเป็นแนวทางในการที่จะพัฒนาศักยภาพและคุณภาพของนักกีฬาดาบสากลให้ดียิ่งขึ้น และเป็นข้อมูลที่จะนำเสนอต่อมหาวิทยาลัยผู้ให้การสนับสนุน และส่งผลให้การแข่งขันกีฬาดาบสากลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยในครั้งต่อไป ได้มีมาตรฐานที่สูงขึ้น และจะเป็นประโยชน์แก่มหาวิทยาลัยอื่น ๆ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้มีข้อมูลเพื่อจะได้นำไปพัฒนาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากลในการแข่งขันระดับนานาชาติให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบสภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันในระดับอุดมศึกษาและระดับนานาชาติต่อไป เพื่อเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการเตรียมทีมกีฬาดาบสากล และเป็นประโยชน์ต่อสถาบันการศึกษาต่าง ๆ และผู้ที่เกี่ยวข้องทั่วไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ได้แก่ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาในสถาบันอุดมศึกษาภาครัฐและเอกชน ที่ส่งนักกีฬาดาบสากลเข้าร่วมทำการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ณ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 45 ทีม ได้แก่ ผู้ฝึกสอน จำนวน 48 คน และนักกีฬา จำนวน 311 คน รวมทั้งสิ้น 359 คน ในการวิจัยจริงผู้วิจัยได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 302 คน เป็นผู้ฝึกสอน 43 คน นักกีฬา 259 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

สถานภาพประชากร จำแนกเป็น

- ผู้ฝึกสอน
- นักกีฬา

สถานภาพของมหาวิทยาลัย จำแนกเป็น

- มหาวิทยาลัยของรัฐบาล
- มหาวิทยาลัยของเอกชน

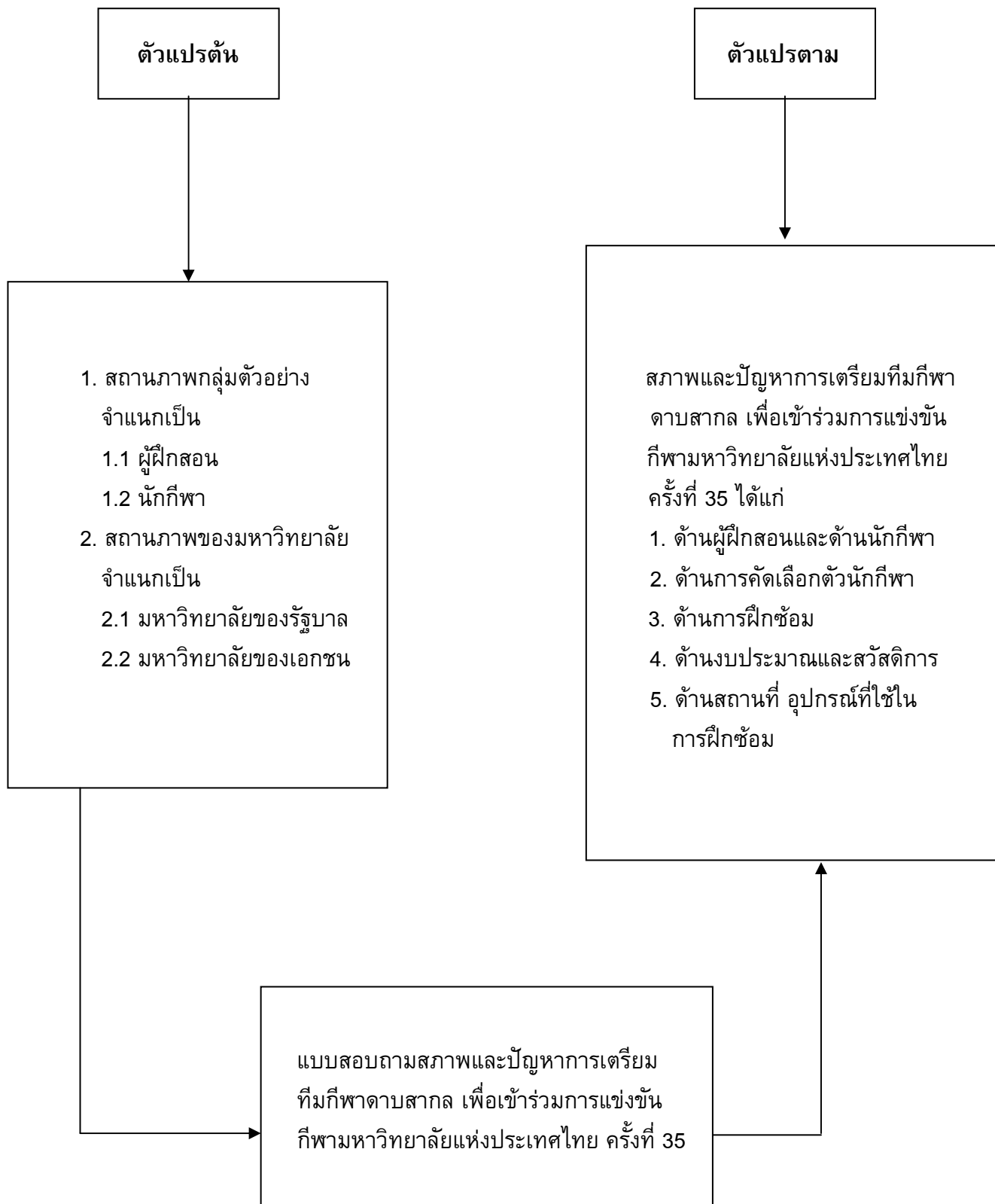
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ใน 5 ด้าน

1. ด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา
2. ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา
3. ด้านการฝึกซ้อม
4. ด้านงบประมาณและสวัสดิการ
5. ด้านสถานที่ อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม

นิยามศัพท์เฉพาะ

- 1. การเตรียมทีมกีฬา** หมายถึง การเตรียมความพร้อมของทีมกีฬาประเภทนั้นๆ เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ในการแข่งขันแต่ละครั้ง
- 2. สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากล** หมายถึง สภาพที่เป็นจริงและ อุปสรรคข้อจำกัดต่างๆ ที่มีต่อการเตรียมความพร้อมของนักกีฬาดาบสากล ของสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาต่างๆ ที่ส่งนักกีฬาดาบสากล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35
- 3. การแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35** หมายถึง การแข่งขันกีฬาระดับอุดมศึกษาซึ่งอยู่ในความดูแลโดยคณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ณ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ จังหวัดนครศรีธรรมราช ระหว่าง วันที่ 7-14 มกราคม 2551
- 4. ผู้ฝึกสอน** หมายถึง บุคคลที่มีความรู้ความสามารถในกีฬาดาบสากลที่ทำหน้าที่ฝึกสอนนักกีฬาในทีมที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35
- 5. นักกีฬา** หมายถึง นักกีฬาดาบสากล ชาย, หญิง ของสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาต่าง ๆ ที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา(สกอ.)ทั้งภาครัฐและเอกชน ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35
- 6. มหาวิทยาลัยของรัฐบาล** หมายถึง สถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาต่าง ๆ ที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา(สกอ.)ซึ่งอยู่ในการดูแลของรัฐบาล
- 7. มหาวิทยาลัยของเอกชน** หมายถึง สถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาต่าง ๆ ที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา(สกอ.)อยู่ในการดูแลของมหาวิทยาลัยนั้นๆซึ่งรัฐบาลมิได้เข้าไปดูแล

กรอบแนวคิดในการวิจัย



บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และนำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

- 1.1 ประวัติความเป็นมากีฬาดาบสากล
- 1.2 ระเบียบและกติกาการเล่นกีฬาดาบสากล
- 1.3 หลักการเตรียมทีม
 หลักการพัฒนาทีม
- 1.3.2 หลักการคัดเลือกนักกีฬา
- 1.4 บทบาทหน้าที่ของผู้ฝึกสอน และนักกีฬา
- 1.5 ความหมายและความสำคัญในการฝึกซ้อม
- 1.5.1 การควบคุมการฝึกซ้อม
- 1.5.2 การวางแผนและการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อมให้กับนักกีฬา
- 1.6 ปัญหาการเตรียมทีมและการแข่งขัน
- 1.7 ความเป็นมาของกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
- 2.2 งานวิจัยในประเทศ

ประวัติความเป็นมาของดาบสากล

ฝ่ายวิชาการ ฟันดาบ Fencing (2548 :7-10) กล่าวว่าในประวัติศาสตร์ของการฟันดาบเท่าที่พอจะสืบสานได้มีอยู่สองสมัยที่ระยะเวลาเหลื่อมกันอยู่คือ สมัยแรกมีระยะตั้งแต่โบราณกาลมาถึงคริสต์ศตวรรษที่ 19 ซึ่งในระหว่างสมัยนั้น ศิลปะของการใช้ดาบ (Swordsmanship) ได้ศึกษากันเพื่อการนำไปใช้งานจริง ๆ และสมัยที่สองการฟันดาบ(Fencing) ที่ถือเป็นกีฬาแท้ ๆ ให้นับตั้งแต่คริสต์ ศตวรรษที่ 19 จวบจนถึงปัจจุบันนี้

อดีตที่ผ่านมาการต่อสู้กันด้วยดาบหรือที่เรียกว่า “ดวลดาบ” มีการเรียนการสอนเฉพาะสำนักดาบของผู้ที่สถาปนาตนเป็น “ครูดาบ” โดยเรียกสำนักดาบเหล่านี้ว่า Schools and Masters of Fence ต่อมาการดวลดาบได้กลายเป็นกีฬาฟันดาบโดยเปลี่ยนจาก Fence เป็น Fencing

ในที่สุดการพัฒนากีฬาฟันดาบก็เริ่มเข้าสู่มาตรฐาน การคัดเลือกนักกีฬาเป็นไปอย่างกว้างขวาง แม้จะมีนักกีฬาฟันดาบฝีมือดีเพียงเล็กน้อยก็ตาม ครั้งแรกที่นักกีฬาไทยเข้าร่วมการแข่งขันกับนานาชาติ คือ การเข้าร่วมการแข่งขันในเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 7 ณ กรุงเทพมหานคร ประเทศอิหร่านต่อจากนั้นจึงได้เข้าร่วมในการแข่งขันระหว่างประเทศเรื่อยมา และประสบผลสำเร็จเป็นที่น่าพอใจ

ดาบเป็นอาวุธที่มนุษย์ใช้มาแต่โบราณ ได้มีการดัดแปลงไปตามยุคตามสมัย การต่อสู้ยุคใหม่ ไม่นิยมใช้ดาบ ดาบจึงถูกนำมาใช้ในรูปของการกีฬา ซึ่งเริ่มเล่นกันมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 18 ดาบสากล เข้ามาในประเทศไทยสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ได้ถูกดัดแปลงเป็นกระบี่ประจำตัว นายทหารและรู้จักในกลุ่มทหาร ในปี พ.ศ. 2508 นักดาบอาวุโสได้ร่วมกันตั้งสมาคมดาบสากลขึ้น แล้ว จัดแข่งขันในกีฬาทหารและกีฬามหาวิทยาลัย ปี พ.ศ. 2512 จึงได้จดทะเบียนตามกฎหมายใช้ชื่อว่า "สมาคมฟันดาบสมัครเล่นแห่งประเทศไทย" ในปี พ.ศ. 2514 ได้เข้ามาอยู่ในพระบรมอุปถัมภ์ของ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร กีฬาฟันดาบสากล เริ่มต้นขึ้นในประเทศฝรั่งเศส และ แพร่หลายไปทั่วโลก ตลอดจนประเทศไทย พ.ศ. 2508 ก่อตั้งสมาคมฟันดาบสากลสมัครเล่น คุณ หลวงสุขุม นัยประดิษฐ์ เป็นนายกสมาคมคนแรก ร้อยเอกเสนห์ วงศ์ช่อม เป็นเลขาธิการสมาคม พ.ศ. 2510 เป็นสมาชิกสหพันธ์กีฬานานาชาติระหว่างประเทศ (F.I.E.) วันที่ 12 มกราคม พ.ศ. 2514 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้สมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอเจ้าฟ้าวชิราลงกรณ์ ทรงเป็นองค์อุปถัมภ์ของสมาคมฯ พ.ศ. 2532 วันที่ 6 กรกฎาคม สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระราชานุญาตให้ใช้พระนามาภิไธยย่อประดับเหนือเครื่องหมายสมาคมฯ

กีฬาฟันดาบถือได้ว่าเป็นกีฬาสสมัยใหม่ที่สุด เพราะมีการพัฒนาที่เป็นวิวัฒนาการตามธรรมชาติ ผู้ที่เล่นกีฬานี้ยังคงพัฒนาตามวิวัฒนาการ เพราะจะยึดถือแบบอย่างเดิมอีกต่อไปไม่ได้ จำเป็นต้องมีแนวคิดหรือหลักใหม่ที่เหมาะสมในการที่จะบรรลุความสำเร็จฟันดาบเป็นกีฬาที่มีค่านิยม น้อย แต่มีคุณธรรมสูง ซึ่งความนิยมอาจถึงจุดอิ่มตัว แต่คุณธรรมไม่รู้จักอิ่มตัว และย่อมแสวงหาให้ เพิ่มขึ้นมากยิ่งขึ้น

คุณสมบัติที่พึงมีของนักดาบ

ฝ่ายวิชาการ ฟันดาบ Fencing (2548 : 10) กล่าวว่าคุณสมบัติที่พึงมีของนักดาบที่แท้จริงต้อง อยู่บนรากฐาน 3 อย่าง คือ

1. ในด้านร่างกาย ได้แก่ความรู้ในเชิงวิชาการ วิชาและความรอบรู้จะปรากฏออกมาเป็น ลวดลายและความถูกต้องแน่นอนในการเคลื่อนไหวของร่างกายทุกท่าทาง และเมื่อมีความเร็วเข้ามา ผนวก จะช่วยให้เกิดความพร้อมในการประสานงานและปฏิบัติท่าฟันดาบต่างๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว นอกจากนี้การฝึกที่เป็นระเบียบและถูกแผนของวิชาฟันดาบ จะทำให้นักดาบมีความทรหดอันเป็นกำลังที่ จะทำให้ยืนหยัดต่อสู้ได้ยาวนาน คุณสมบัตินี้จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักดาบที่จะเข้าแข่งขัน เพราะฉะนั้น การที่ผู้ใดจะรับการยกย่องว่าเป็นนักดาบและถึงขั้นเป็นศิลปิน จะต้องถือวิชาการเป็นสิ่งที่ต้องมีเหนือ สิ่งอื่นใด

2. ด้านจิตใจ ได้แก่การพิจารณาและการหาโอกาสเหมาะสมซึ่งทั้งสองอย่างนี้เป็นคุณสมบัติ ของจิตใจที่จะทำให้รู้จักเลือกใช้ยุทธวิธีและยุทธศาสตร์ที่จำเป็น ตลอดจนรู้จักเลือกเวลาที่เป็นโอกาสที่ เหมาะสมที่สุดที่จะพุ่งเข้าแทงหรือฟันอย่างได้ผล

3. ด้านคุณธรรม ซึ่งได้แก่ความอดทน ความกระตือรือร้นและความกล้าหาญ ฟันดาบก็เหมือนกับการสู้รบประเภทอื่น ๆ เพียงแต่รู้วิธีที่จะชนะเท่านั้น ไม่พอจะต้องมีความตั้งใจเด็ดเดี่ยวที่จะเอาชนะและต้องรู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย

ผลพลอยได้อื่น ๆ จากการฟันดาบได้แก่ ด้านบุคลิกภาพ จะช่วยให้มีท่าทางสง่าผ่าเผย มีสายตา สมอง กล้ามเนื้อ และปฏิกิริยา โดยตอบโต้ที่รวดเร็ว ตลอดจนการหายใจจะประสานงานกันดี ความปวดเมื่อยของร่างกายตามวัยจะไม่มีในนักดาบ เนื่องจากกล้ามเนื้อได้รับการบริหารอยู่เสมอ มีความรู้สึกปลอดภัย เชื่อมมั่นในความสามารถของตนเองที่จะเผชิญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ กีฬาฟันดาบจะเลื่อนให้เป็นสุขภาพบุรุษ และมีน้ำใจเป็นนักกีฬา และที่สำคัญคือ การวางตัวได้อย่างเหมาะสมทุกสถานการณ์

ระเบียบและกติกาการเล่นกีฬาดาบสากล

ประเภทการแข่งขัน

ประเภทการแข่งขัน (Events) มีทั้งชายและหญิงดังนี้

ประเภทชาย (Men / Hommes) คือ

- ฟอยล์บุคคล (Foil individual / Fleuret individual)
- ฟอยล์ทีม (Team foil / Fleuret par equipes)
- เซเบอร์บุคคล (Sabre individual / Sabre individual)
- เซเบอร์ทีม (Team sabre / Sabre par equipes)
- เอเปบุคคล (Epee individual / Epee individual)
- เอเปทีม (Team epee / Epee par equipes)

ภาษาดาบ เป็นภาษาที่นักดาบรู้และเข้าใจกันโดยเฉพาะภาษาที่เป็นทางการคือ ภาษาฝรั่งเศส (ภาษาอังกฤษไม่นิยมใช้กัน) เจ้าหน้าที่ (ผู้จัดการทีมและโค้ช) ที่จะติดตามทีมไปแข่งขันในระหว่างประเทศต้องมีความรู้ภาษาต่างประเทศนี้ด้วยตนเองและจะอาศัยผู้อื่นไม่ได้

ฟันดาบที่เป็นกีฬาแข่งขันมี 3 แบบ (Disciplines) ตามชนิดของดาบคือ

1. Foil (Fleuret) ฟอยล์ (เฟบอเร) – ดาบแทง (เล็ก)
2. Epee (Epee) เอเป (เอเป) – ดาบแทง (หนัก)
3. Sabre (Sabre) เซเบอร์ (ซาเบอเร) – ดาบฟัน / แทง (เบา) อวูธ แต่ละชนิดของทั้ง

สามดาบ มีดังนี้

1. Foil / Fleuret เป็นอวูธที่ใช้ปลายดาบแทงอย่างเดียวที่ เรียกว่า ฟอยล์ ในภาษาอังกฤษแปลว่า อวูธที่ลบคมแล้ว และปลายดาบที่แหลมก็ทุเพราะสวมดุมยางติดไว้ ส่วนที่เรียกว่า เฟลอเรในภาษาฝรั่งเศสแปลว่า ดอกไม้ตูม – ดุมยางที่มีรูปร่างเช่นนั้น ถ้าเป็นดาบไฟฟ้าที่ปลายดาบนี้เป็นปุ่มสปริงที่ติดกับสายไฟโยงไปยังรอกถึงเครื่องตัดสินเมื่อแทงถูกเป้าที่กำหนด แสงไฟสีจะปรากฏที่เครื่องตัดสิน ถ้าถูกน้อยเป้าไฟขาวจะขึ้น

2. Epee / Epee เป็นอวูธที่ใช้แทงอย่างเดียวกับฟอยล์ แต่หนักกว่าฟอยล์ ชื่อ ดาบนี้นักศัพท์ภาษาฝรั่งเศสออกเสียง เอเป ไม่ใช่ เอปี แต่ไทยเรามาเรียก กระบี่ และเอามาใช้เป็นกระบี่เกียร์ดิยศ เช่น กระบี่นายทหาร และก็ไม่ใช่อย่างเดียวกับเอเปซึ่งเป็นอุปกรณ์ฟันดาบ คำว่า กระบี่ นั้นเพี้ยนเกิดมีใช้เรียก

ขึ้นเมื่อสมัยต้นกรุงรัตนโกสินทร์นี้เอง ในสมัยโบราณไม่มีเรียกใช้ ดาบเอเปเมื่อทำเป็นดาบไฟฟ้าสำหรับการแข่งขันก็มีลักษณะเหมือนฟอยล์แต่เป็นที่แทงถูกได้แต่มอยูทั้งตัวตั้งแต่ศีรษะถึงปลายเท้า ไม่เหมือนฟอยล์ซึ่งกำหนดไว้เพียงแค่ลำตัว

3. Sabre / Sabre เซเบอร์ หรือ ซาเบรอะเป็นดาบฟันและใช้แทงได้ด้วย มีโกร่งกำบังที่ด้ามจับคล้ายทหารม้า แต่ใบดาบเรียวอ่อนและมีลักษณะที่คล่องแคล่วมาก จึงมักจะเล่นกันอย่างสนุกสนาน การแพ้ชนะมักจะเป็นเพราะความบังเอิญและไม่ค่อยจะยุติธรรม เพราะตัดสินยากและดูไม่ทัน ทั้งที่มีผู้ช่วยผู้ตัดสินข้างละ 2 คน ฉะนั้นจึงได้มีการดัดแปลงเป็นดาบไฟฟ้าและตัดสินการแข่งขันด้วยเครื่องตัดสินไฟฟ้าเหมือนฟอยล์และเอเป เป้าทำแต่มีลักษณะเหมือนฟอยล์แต่เพิ่มเป้ายีนคือ ศีรษะและแขน ส่วนที่ว่าผลการแข่งขันแพ้ / ชนะมักจะเป็นเพราะความบังเอิญไม่ยุติธรรม เพราะประธานผู้ตัดสินและผู้ช่วยผู้ตัดสินไม่มีความรู้และรู้กติกาไม่ลึกซึ้งต่อไปนี้เมื่อมีการใช้ดาบเซเบอร์ไฟฟ้ากันแล้วปัญหาเช่นนี้ก็คงจะหมดไป

การตัดสินใจ

มีประธานผู้ตัดสิน (President) เป็นผู้วิเคราะห์การชี้ขาดตามการติดตามการตัดสินด้วยเครื่องตัดสินไฟฟ้าทั้งสามดาบ เดิมเซเบอร์ตัดสินด้วยประธานและผู้ช่วยในการตัดสินใจ เรียกว่า จัจ แอ็ซเซซเซอร์(Judges /Asseseurs)

สนามแข่งขัน

สนามแข่งขันมีเวที เรียกว่า พื้นประลอง (ปิสต์ Piste) พื้นเป็นโลหะสีไฟฟ้ากว้างยาว 1.50 x 18 เมตร มีพื้นที่แข่งขัน 14 เมตร เป็นพื้นที่ทำสนามข้างละ 2 เมตร อยู่ในอาคารที่แสงสว่าง 1.00 ลักซ์ อุณหภูมิในพื้นที่แข่งขันสามารถปรับได้ระหว่าง 19 - 21 องศา สนามที่ใช้ชิงชนะเลิศยกพื้นสูง 50 ซม.

การจัดการการแข่งขัน

จัดแข่งขันได้ทั้งบุคคลและทีม

ประเภทเดี่ยวรอบแรก แข่งขันเป็น Pool (สาย) ใน Pool มี 6 - 7 คนให้พบกันหมดคนละ 1 Bout (ยก) ใช้เวลา 3 นาที หรือ 5 คะแนน จนครบทุกคนเพื่อจัดอันดับมือ

รอบสอง แข่งแบบแพ้คัดออกนับได้ 15 คะแนนใน 9 นาทีแบ่งเป็น 3 ช่วง ช่วงละ 3 นาทีพัก 1 นาที ผู้ชนะถูกจัดเข้าตารางนักดาบ 16 คน 8 คน หรือ 4 คน เพื่อเข้าสู่รอบชิง

ถ้าแข่งขันเป็นทีมจัดเป็นทีมละ 3 คน สรรอง 1 ทีม สำหรับตัวสำรองจะมีหรือไม่ก็ได้ การจัดอันดับมือของทีมถือเอาคะแนนของแต่ละคนที่ทำได้จากการแข่งบุคคลมารวมกัน แล้วจัดอันดับจากคะแนนสูงสุดตามมาลำดับ

ผลคะแนนของทีมแบ่งคนละ 3 ครั้ง ครั้งละ 3 นาที นับคะแนนรวม 45 คะแนน ทีมใดได้คะแนนสูงสุดเป็นฝ่ายชนะ

ระเบียบปฏิบัติ

คู่แข่งขึ้นมานับพื้นระลอก ยืนเผชิญหน้าที่เส้นจดตาห่างกัน 4 เมตร ประธานผู้ตัดสินออกคำสั่ง (เป็นภาษาฝรั่งเศส ถ้าเป็นการแข่งขันในระดับระหว่างประเทศ)

จดตา ภาษาฝรั่งเศสจะพูดว่า “อ็อง แกร์ด” ภาษาอังกฤษจะพูดว่า “ออน การ์ด” (En grade / On guard)

พร้อมหรือยัง ภาษาฝรั่งเศสจะพูดว่า “เอ็ตเตอะ วู เป” ภาษาอังกฤษจะพูดว่า “อาร์ ยู เร็ดดี” (Etes-veus prêts/Are you ready)

เริ่ม ภาษาฝรั่งเศสจะพูดว่า “แอลเล” ภาษาอังกฤษจะพูดว่า “เพล”(Slirz/Play)

หยุด ภาษาฝรั่งเศสจะพูดว่า “ฮัลต์” ภาษาอังกฤษจะว่า “ฮอลท์” (Halte / Halt)

ฟันดาบเป็นกีฬาที่มีแบบฝึกตามหลักพื้นฐาน (Basic) สำหรับนักกีฬาแรกหัดหรือที่ยังไม่เป็น ผู้ที่เป็นแล้วก็ต้องหันมาฝึกเทคนิคและแทคติก (Technique / Tactics) แต่ก็ไม่ถึงกับทิ้งเบสิกไปเสียทีเดียวนอกจากในการพัฒนาซึ่งแก้ไข เปลี่ยนแปลง ปรับปรุง ก็เอามาใช้อีกไม่ได้เบสิกของฟันดาบก็เหมือนกับกีฬาที่มีการทำโต้ตอบกัน เช่น แบดมินตัน เทนนิส ฯ ล ฯ ผิดกับกีฬาที่เล่นโดดเดี่ยวตามลำพัง เช่น กอล์ฟ สควอช ฯลฯ มีมีคู่ต่อสู้เผชิญหน้ากัน การฝึกฟันดาบในระยะแรก ๆ จะต้องหัดท่ามือ ท่าการสับเท้า ถอยหลัง การออกดาบ การป้องกัน เช่น ในการเข้าทำจะต้องเหยียดแขนขาโถม (Fente / Lunge) ฝ่ายที่ถูกเข้าทำจะต้องป้องกันก่อน จึงจะทำได้ ว่าเป็นแบบฝึกที่ง่าย แต่ก็ยังมีความเข้าใจผิดเพราะตีความหมายตามกติกาไม่ถูกต้องยิ่งผู้ฝึกสอนที่ไม่มีความรู้ด้วยแล้วก็สอนไปผิด ๆ และให้ทำผิด ๆ เพราะยึดมันอยู่แต่ เบสิกที่รู้มาผิด ๆ

ฟันดาบไม่เหมือนกีฬาบางอย่างที่ต้องยึดมันเบสิก เพราะในทางปฏิบัติของการฟันดาบนั้น จะเอาเบสิกมาใช้ในการแข่งขันไม่ได้และไม่ดี การฝึกและการแข่งขันจะต้องฝึกต้องสอนกันใหม่ และอาจต้องทิ้งเบสิกไปหมดเลยก็ได้ เพื่อพัฒนาเทคนิคและแทคติกที่ “ออกแบบ” ออกไป และ “เหนือแบบ” ขึ้นมา

ผู้ฝึกสอนที่มีความรู้อยู่แต่เพียงแค่เบสิก ก็พยายามเน้นอยู่แต่ว่าต้องให้แม่นเบสิกเข้าไว้ เพราะว่าจะฝึกสอนอะไรที่เป็นการพัฒนา ในการเตรียมทีมชาติเพื่อไปแข่งขันในระดับระหว่างประเทศก็ยังไม่มีการฝึกสอนแม้แต่นักเลือกตัวกัน แม้กระทั่งจนถึงระยะเก็บตัวก็ยังคัดเลือกตัวกันอยู่

การฝึกและการแข่งขันที่เป็นการพัฒนาไม่มีตำราที่ไหนหรือใครจะเป็นผู้เชี่ยวชาญมาฝึกสอนให้ เพียงแต่ใช้สติปัญญาและเหตุผลที่เป็นวิวัฒนาการเท่านั้น ได้ความคิดเห็นที่เป็นสัมมาทิฐิ และเลิกมีมิจฉาทิฐิซึ่งเป็นการเอาเปรียบอย่างผิดกติกา เช่น วิ่งเข้าทำเพื่อเอาสิทธิ์ในการทำก่อน หรือวิ่งเข้าชนเอาตัว ๆ เมื่อเห็นว่าสู้ไม่ได้ หรือเป็นอย่างปาเถื่อน เช่น ฟันแรงแทงหนัก คล้ายกับเป็นการตัดกำลังคู่ต่อสู้ การกระทำต่าง ๆ ที่ ไม่ดีไม่งามเช่นนี้ทำให้เกิดกติกาว่าด้วยการทำผิดและบทลงโทษ และได้มีการพัฒนากีฬาฟันดาบกันอย่างจริงจัง เพราะจะเล่นและจะแข่งขันกันอย่างแต่ก่อนย่อมไม่ได้ผล การฝึกก็ต้องแก้ไข เปลี่ยนแปลง และปรับปรุงใหม่ตามหลักการพัฒนา

ฟันดาบเป็นกีฬาที่เก่าแก่ที่สุดและสมัยใหม่ที่สุด เพราะเป็นกีฬาที่มีวิชาการ วิธีการ และวิวัฒนาการ ทั้งที่เป็นนักกีฬาที่ต้องพัฒนาเหมือนกีฬาอื่น ๆ เช่นเดียวกัน ในการพัฒนากีฬาฟันดาบจะเริ่มจากหลักพื้นฐานที่เป็นวิชาการอยู่ก่อน หรือมีจะนั้นก็สร้างหลักวิชาขึ้นมาใหม่เพื่อประยุกต์วิชานั้น

ก่อนในขั้นต้นถึงจะพัฒนาวิธีได้แล้วจึงนำมาเป็นทฤษฎีปฏิบัติที่ทำได้ ถ้าไม่มาเช่นนี้ก็ไม่ว่าจะอย่างไรที่เป็นการพัฒนา ซึ่งประกอบด้วยการแก้ไขสิ่งผิด เปลี่ยนแปลงสิ่งไม่ดี ปรับปรุงสิ่งบกพร่อง

กติกากันดาบ

กติกากันดาบมีการเปลี่ยนแปลงเล็ก ๆ น้อย ๆ อยู่ตลอดเวลาการเปลี่ยนแปลงก็มักจะเกิดจากกติกาหลักเกี่ยวกับการทำฟาวล์และการลงโทษ ตลอดจนความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของการเปลี่ยนแปลงนั้นจึงจำเป็นต้องมีแบบฝึกที่เปลี่ยนแปลงใหม่ เพื่อนำมาใช้ฝึกก่อนและฝึกซ้อม

การทำฟาวล์และการลงโทษ

-การติดตัว / corps a corps (กอ อา กอ) ในดาบฟอยล์และเซเบอร์ในดาบเอเปถ้าไม่ติดขัดกันจริง ๆ การทำผิดเช่นนี้จะเตือนก่อนในครั้งแรก ถ้ามีการกระทำอีก จะถูกตัดแต้มหรือเสียแต้ม

-การใช้มือข้างมาจับดาบปิดบัง และการปิดบังเป้า

-การข้ามเส้นข้างและเส้นสุดท้าย (แต่เดิมมีเส้นเตือนก่อนถึงเส้นสุดท้ายของดาบฟอยล์ เอเป และเซเบอร์ ซึ่งประธานผู้ตัดสินจะต้องสั่งหยุดและเตือนเมื่อคู่แข่งชนถอยมาถึงเส้นนั้น ปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงไม่ต้องสั่งหยุดและเตือน เพราะความยาวของฟันประลองได้กำหนดให้ยาว 14 เมตร เท่ากันหมดทั้งสามดาบ)

-การหลบต่ำและหันหลังทำได้ แต่หันหลังให้ไม่ได้เด็ดขาด

-การทำผิดอื่น ๆ ที่ผิดกติกาซึ่งยังเห็นมีการกระทำกันอยู่และปล่อยให้ทำกันอยู่เพราะความไม่รู้และความไม่เข้าใจการแปลความหมายของกติกา (ฝ่ายวิชาการ.ฟันดาบfencing. 2548 : 214-224)

หลักการเตรียมทีม

เจษฎา เจียรนัย (2530 : 75-86) ได้กล่าวถึง การเตรียมทีมของโค้ชว่าเป็นงานในความรับผิดชอบก่อนการรวมตัวผู้เล่น เพื่อปฏิบัติตามแผนการฝึกซ้อม ดังนั้น หากทุกสิ่งทุกอย่างโค้ชได้ตระเตรียมไว้อย่างพร้อมเพรียงแล้ว เมื่อถึงวันนัดหมายผู้เล่นมารวมตัวกันโค้ชจะสามารถดำเนินการฝึกซ้อมได้ทันที จะเป็นได้ว่าภารกิจของโค้ชในช่วงการเตรียมทีมนั้นเป็นภารกิจเบื้องต้นในการทำงาน ซึ่งเป็นภารกิจที่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าภารกิจในช่วงอื่น แต่อย่างไร โดยหลักการเตรียมทีมดังนี้

1. กำหนดปรัชญาการบริหารทีม
2. สไตล์การเล่นของทีมฤดูกาลต่อไป
3. จัดทำ โค้ชชิ่ง คลินิก (Coaching Clinic)
4. จัดรูปแบบบริหารคณะผู้ฝึกสอน
5. พิจารณาอุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม
6. จัดเตรียมเรื่องสถานที่ห้องประชุม
7. จัดเตรียมแพทย์และการรักษาพยาบาล
8. จัดเตรียมเอกสารบันทึกข้อมูลต่าง ๆ
9. ประสานงานกับผู้ปกครองของผู้เล่น

10. จัดหาผู้ช่วยงานทั่วไป
11. รายงานการจัดเตรียมแผนดำเนินงานในฤดูกาลต่อไป
12. เตรียมหาผู้เล่นใหม่มาเสริมทีม
13. จัดทำสมุดคู่มือ สำหรับนักกีฬา ผู้เกี่ยวข้อง การนำทีมไปฝึกซ้อมกับทีมอื่น ๆ
14. การนำทีมไปฝึกซ้อมกับทีมอื่น ๆ

การเตรียมทีมนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่าง ๆ ล้วนมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนามาตรฐานการกีฬาและมีความต้องการชนะ ในการเตรียมทีมกีฬาที่มาตรฐานสูงเพื่อเข้าแข่งขันนั้น มงคล แฝงสาเคน (2531 : 212) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. การจัดหางบประมาณเพื่อการเตรียมทีมนักกีฬา
2. การเตรียมแผนการคัดเลือกนักกีฬา
3. การจัดหาอุปกรณ์ เครื่องอำนวยความสะดวก และวัสดุสิ้นเปลืองต่าง ๆ เกี่ยวกับการกีฬา เช่น สนามกีฬา อุปกรณ์กีฬา ตู้เก็บของและสิ่งอื่น ๆ
4. การดำเนินการคัดเลือกนักกีฬาที่เหมาะสม
5. การสร้างสมรรถภาพด้านกีฬา ได้แก่ การฝึกซ้อมทักษะ เทคนิคต่าง ๆ
6. การวางแผนการป้องกัน การบาดเจ็บด้านการกีฬา เช่น การให้มีความรู้เกี่ยวกับการป้องกัน การบาดเจ็บด้านการกีฬา การเตรียมอุปกรณ์เครื่องป้องกันการบาดเจ็บด้านการกีฬา
7. การสร้างสมรรถภาพร่างกายและบำรุงรักษาสุขภาพจิตใจของนักกีฬา ตลอดจนการให้อาหาร การพักผ่อนและอื่น ๆ
8. การสร้างคุณลักษณะของการกีฬา ได้แก่ ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย
9. การตรวจค้นหาความบกพร่องทั้งด้านร่างกาย และจิตใจ ตลอดจนการบำบัดด้วยการแพทย์
10. การศึกษากฎ กติกา การแข่งขัน การเตรียมทีมให้สอดคล้องกับกฎกติกาของการแข่งขัน
11. การศึกษาลักษณะของนักกีฬาแต่ละบุคคลในทุก ๆ ด้าน
12. การแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ให้นักกีฬาในทุก ๆ ด้าน
13. การศึกษาชั้นเชิงกลวิธีการเล่นของคู่แข่ง การสอดแนม
14. การขนส่งนักกีฬาไปยังสนาม ทั้งในขณะฝึกซ้อมและแข่งขัน
15. การศึกษาสภาวะต่าง ๆ ของสนามแข่งขัน เช่น สภาพสนาม สภาพภูมิอากาศ ทิศทางลม สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ อันมีผลต่อการแข่งขันและการเตรียมทีมให้สอดคล้องกับสภาวะต่าง ๆ
16. การประชุมตกลงนัดหมายเกี่ยวกับการแข่งขัน เช่น พิธีเปิด ปิด กำหนดการแข่งขันเวลา การแข่งขัน กฎกติกาเฉพาะของการแข่งขัน
17. การวางแผนการเล่น ก่อนการแข่งขัน การจัดตัวนักกีฬาลงแข่งขันและตัวสำรอง การกำหนดสัญญาณต่าง ๆ
18. การปฐมพยาบาล ทั้งในกรณีทั่ว ๆ ไป และเฉพาะกรณี
19. การฟื้นฟูสมรรถภาพของทีระหว่างพักการแข่งขัน การฟื้นฟูสภาพร่างกาย การนวด การให้น้ำ การแนะนำ และการแก้ไขวิธีการเล่น
20. การปฏิบัติตัวหลังการแข่งขัน การฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกาย

การเตรียมทีมที่ดีเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เกิดการพัฒนา ในการกีฬาก่อให้เกิดความมี
ประสิทธิภาพในการแข่งขัน ทำให้การแข่งขันมีมาตรฐาน ได้รับการสนับสนุนและได้รับความนิยมนิยมชมชอบ
จากผู้ชม ดังจะเห็นได้มีหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งของรัฐบาลและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาโดยตรง เช่น
กรมพลศึกษา การกีฬาแห่งประเทศไทย สถาบันการศึกษา มหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน และองค์กร
ของเอกชนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการกีฬาโดยตรง เช่น ธนาคาร ทหาร ตำรวจ ตลอดจนข้าราชการหน่วย
ต่าง ๆ ได้จัดการแข่งขันกีฬามากมาย มีทีมกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันหลายทีมในแต่ละประเภท ใช้
เวลาการแข่งขันหลายวัน เป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่าในปัจจุบันได้มีการเตรียมทีมกีฬาขึ้นอย่างกว้างขวาง
นอกจากนี้เรายังสังเกตถึงความนิยมทางการกีฬาได้จากการกระจายข่าวของสื่อมวลชน มีการถ่ายทอด
กีฬาประเภทต่าง ๆ ทางทีวี ซึ่งได้รับความสนใจจากประชาชนเป็นอย่างดี ทั้งหนังสือพิมพ์ วิทยุ ที่แสดง
ถึงความเคลื่อนไหวและความก้าวหน้าของกีฬาเป็นประจำวัน ปัจจุบันกีฬาแทบทุกชนิดจะมีการแข่งขัน
เพื่อความเป็นเลิศแทบทุกระดับ ความนิยมทางกีฬาในลักษณะของผู้เล่น และในลักษณะของผู้ดูนั้นนับว่า
มีความสัมพันธ์กันอย่างยิ่ง สังเกตเห็นได้จากการแข่งขันกีฬา โดยทั่วไปมักจะพบอยู่เสมอว่าการแข่งขัน
นัดใดก็ตามที่คู่แข่งขันมีมาตรฐานการเล่นกีฬาดำ เล่นไม่ประทับใจผู้ชม ไม่สู้สึกัน แพ้ชนะกันมากเกินไป
ก็จะมีผู้นิยมหรือผู้ชมในนัดนี้น้อย แสดงให้เห็นมาตรฐานการเล่นว่าเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นควรจะต้อง
พัฒนาการกีฬาให้เป็นที่นิยมกันมากขึ้น และในการแข่งขันกีฬาแต่ละครั้งจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการ
เตรียมทีมให้มีความพร้อมทุก ๆ ด้าน เพื่อให้การแข่งขันเป็นการแข่งขันที่มีมาตรฐานกีฬาสูง มีความ
สนุกสนาน ตื่นเต้น เร้าใจ อันจะเป็นแนวทางให้เกิดความนิยมมากขึ้น

การเตรียมทีมนักกีฬาเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับการแข่งขันเพื่อให้มี
ความพร้อมที่จะทำการแข่งขันตลอดเวลา ผลของการแข่งขันจะสำเร็จตามวัตถุประสงค์เพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับ
กับคุณภาพของการเตรียมทีม ซึ่ง เกษม นครเขตรัต (2521 : 70-71) กล่าวว่า ในการเตรียมทีมกีฬาเพื่อ
เข้าแข่งขันนั้นมิใช่สิ่งยากเย็นอะไร หากสักแต่จะทำเพื่อเข้าแข่งขันให้พ้น ๆ หน้าที่ไปเท่านั้น แต่การ
เตรียมทีมนักกีฬาที่มีมาตรฐานสูง เพื่อเข้าแข่งขันกีฬานั้นมิใช่ง่ายเลย ซึ่งในการเล่นกีฬาเพื่อการแข่งขัน
ต้องการความสามารถของตัวนักกีฬา และผู้เกี่ยวข้องเป็นพิเศษ ความสามารถแบ่งออกเป็น 2 ชนิดดังนี้

1. ความสามารถทางด้านเทคนิค ได้แก่ ความสามารถในการปฏิบัติทักษะกีฬาชนิดนั้น ๆ ซึ่ง
นักกีฬาจะต้องทำการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญพิเศษ เทคนิคในการเล่นกีฬาประเภทต่าง ๆ จะถูก
คิดค้นขึ้นโดยผู้เกี่ยวข้องหลายฝ่าย เช่น ตัวนักกีฬาเอง ซึ่งเป็นผู้มีประสบการณ์ในการแข่งขันมานาน
หรือจากผู้ฝึกสอน เป็นต้น เพื่อคิดค้นเทคนิคใหม่ ๆ ที่จะทำให้ตนเองหรือนักกีฬาของตนสามารถกระทำ
การแข่งขันอย่างได้เปรียบคู่ต่อสู้ ก็จะนำมาทดลองปฏิบัติดูจนเห็นว่าทำได้เป็นอย่างดีก็จะนำไปใช้
ในขณะทำการแข่งขัน ในการแข่งขันกีฬาประเภททีม เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล ฯลฯ ก็ม
ีการคิดค้นระบบการเล่นการรุกและการรับที่มีประสิทธิภาพ แล้วนำมาให้นักกีฬาของตนฝึกสิ่งต่าง ๆ
เหล่านี้เรียกว่า การฝึกเทคนิคทั้งสิ้น เทคนิคใหม่ ๆ ในการเล่นกีฬาจะถูกคิดค้นและพัฒนาต่อไปอีก จึง
เป็นเรื่องที่นักกีฬา ผู้ฝึกสอนกีฬา ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องอื่น ๆ จะต้องศึกษาหาวิธีการเทคนิคใหม่ ๆ เพื่อ
นำมาฝึกฝนอยู่เสมอ

2. สมรรถภาพทางกาย ได้แก่ ความสามารถของร่างกายในด้านต่าง ๆ ที่เป็นปัจจัยสำคัญในการเล่นกีฬาแต่ละประเภท ได้แก่ ความอดทนของระบบไหลเวียนโลหิต ความอดทนของกล้ามเนื้อ การทำงานประสานสัมพันธ์กันของประสาทและกล้ามเนื้อ ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความคล่องตัว ความอ่อนตัว เหล่านี้เป็นต้น ซึ่งนักกีฬาที่จะลงแข่งขันจำเป็นต้องฝึกซ้อมเป็นพิเศษ นอกเหนือจากการฝึกทางด้านเทคนิค

ความสำคัญของการเตรียมทีม

รัช วิระศิริวัฒน์ (2538:203) การเตรียมทีมกีฬา เพื่อให้มีความพร้อมที่จะทำการแข่งขันอยู่ตลอดเวลาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในหน้าที่ของผู้ฝึกสอน การแข่งขันกีฬาจะสำเร็จผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับคุณภาพของการเตรียมทีม เพราะผลการแข่งขันคือ ผลของการฝึกซ้อมและการเตรียมทีม

การเตรียมทีมเพื่อการแข่งขันเป็นงานที่จะต้องกระทำอย่างต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลาถึงแม้ฤดูกาลแข่งขันจะสิ้นสุดลงผู้ฝึกสอนจะต้องเริ่มต้นการวางแผนเพื่อเตรียมทีมของตนในการแข่งขันในฤดูกาลแข่งขันต่อไป ภาระของผู้ฝึกสอนกีฬาจึงเป็นงานที่ไม่มีวันสิ้นสุด จะต้องวางแผนในการปรับปรุงและพัฒนาทีมของตนให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นต่อไป จึงทำให้ผู้ฝึกสอนต้องมีการกิจที่ต้องปฏิบัติ ต้องใช้ทั้งพลังกายและพลังความคิดอยู่ตลอดเวลา สิ่งสำคัญที่ต้องพิจารณาในการเตรียมทีม ได้แก่

1. การประเมินผลการดำเนินงานที่ผ่านมา
2. การคัดเลือกตัวนักกีฬา
3. การเตรียมทีมผู้ฝึกสอน
4. การเตรียมวัสดุอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก
5. การจัดเตรียมงบประมาณ
6. การควบคุมการฝึกซ้อม
7. การอุ่นเครื่องทีม
8. การเลือกหัวหน้าทีม
9. การประสานงานกับผู้ปกครอง
10. การศึกษาบทบาทของผู้ฝึกสอนกับการแข่งขันกีฬา

การเตรียมวัสดุอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก

วัสดุอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและใช้ในการเตรียมทีม การฝึกซ้อมและแข่งขัน เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะการฝึกซ้อมจะดำเนินไปได้ด้วยดีนั้น ต้องอาศัยวัสดุอุปกรณ์ อาคารสถานที่ สนามแข่งขัน ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีคุณภาพ ทันสมัยและมีจำนวนมากเพียงพอต่อการใช้ มีประสิทธิภาพในการฝึกซ้อมและแข่งขัน

ผู้ฝึกสอนจะต้องพิจารณาจัดหาอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องใช้สำหรับทีมกีฬาและสำหรับผู้เล่นแต่ละคน เช่น

1. ชุดแข่งขัน เช่น เสื้อ กางเกง รองเท้า ถุงเท้า และ เครื่องป้องกัน
2. อุปกรณ์กีฬา เช่น ลูกฟุตบอล ลูกวอลเลย์บอล ไม้ตีลูกเทนนิส ลูกขนไก่
3. สนามฝึกซ้อมตามแต่ละประเภทกีฬา

4. เครื่องเวชภัณฑ์ต่าง ๆ เช่น ชุดรวมยาประจำทีม ยาฉุนวด สเปรย์ ผ้าพันแผล เป็นต้น

5. อาคารที่พัก เช่น ห้องนอน ห้องพักผ่อน ห้องน้ำ ห้องส้วม ห้องรับแขก เป็นต้น

ในการจัดหาด้านวัสดุอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่ใช้ในการเตรียมทีมควรยึดหลักดังต่อไปนี้

1. จัดให้มีอุปกรณ์สำหรับการฝึกซ้อมอย่างเพียงพอ สำหรับการฝึกซ้อมและแข่งขันยี่ห้อเดียวกันกับที่ผู้จัดการแข่งขันกำหนด

2. จัดให้มีสถานที่ สนามที่ใช้ฝึกซ้อมอย่างเพียงพอและได้มาตรฐาน มีสภาพเหมือนกับสนามที่ใช้ทำการแข่งขันจริง ๆ

3. จัดให้มีบัญชีรายการอุปกรณ์ที่ใช้เตรียมทีมที่เป็นปัจจุบันอยู่เสมอ

4. จัดให้มีอาคารที่พักอย่างเป็นสัดส่วน สะดวกสบายและถูกสุขลักษณะ เช่น ห้องน้ำ ห้องส้วม ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว ห้องพักผ่อน ห้องรับแขก เป็นต้น

5. จัดให้มีชุดแข่งขัน หรือเครื่องแต่งกายที่มีขนาดและความเหมาะสมกับขนาดของนักกีฬา

6. จัดให้มีเครื่องป้องกันการบาดเจ็บต่าง ๆ ที่มีคุณภาพ เช่น สนับแข้ง สนับเข่า ถุงมือ หน้ากาก ฟันยาง เป็นต้น

7. จัดให้มีเครื่องเวชภัณฑ์ต่าง ๆ อย่างเพียงพอ เช่น จัดหายาสามัญประจำบ้านที่ จำเป็น ที่คาดว่าจะนักกีฬาอาจใช้เมื่อเจ็บป่วยไม่สบาย ยาฉุนวด ผ้าพันแผล เป็นต้น

8. จัดให้มีสถานที่เก็บอุปกรณ์การฝึกซ้อมตามประเภท และชนิดด้วยความเรียบร้อยสะดวกในการเบิกอุปกรณ์ สนามให้อยู่ในสภาพเรียบร้อย และปลอดภัยอยู่เสมอ

9. จัดให้มีการสำรวจสภาพของอุปกรณ์ สนาม ให้อยู่ในสภาพเรียบร้อย และ ปลอดภัยอยู่เสมอ

10. จัดให้มีการทำความสะอาด และซ่อมแซมอุปกรณ์ให้เรียบร้อยก่อนนำไปเก็บ

การจัดเตรียมงบประมาณ

การจัดเตรียมงบประมาณ หมายถึง การวางแผนและการจัดงบประมาณการเงิน ในการใช้จ่ายในการจัดเตรียมทีม การบัญชีและการควบคุมดูแลการใช้เงิน หรือการตรวจสอบบัญชีโดยรอบคอบและรัดกุม

วิธีการบริหารงบประมาณ มักดำเนินงานในลักษณะวงจรงบประมาณ (Budget Cycle) ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้

1. การจัดเตรียมขออนุมัติงบประมาณ

2. การพิจารณาความดีความชอบ

3. การใช้จ่ายงบประมาณ

4. การตรวจสอบการใช้จ่ายงบประมาณ

งบประมาณหรือเงินเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการเตรียมทีมกีฬา ผู้ฝึกสอนจะต้องวางแผนในการจัดเตรียมงบประมาณที่ใช้ในการเตรียมทีม และการแข่งขันอย่างละเอียดรอบคอบเพื่อให้มีงบประมาณสำหรับการใช้จ่ายอย่างเพียงพอในทุกๆ ด้าน มีงบประมาณสำรองไว้ใช้ในกรณีเร่งด่วน รวมทั้งการจัดหาผู้สนับสนุนจากบริษัท ห้างร้าน มูลนิธิ หรือสมาคมต่างๆ เพื่อเป็นการสร้างขวัญ กำลังใจ และแรงจูงใจแก่นักกีฬาในทีมด้วย

หลักการพัฒนาทีม

การที่โค้ชจะสร้างทีมหรือนักกีฬาให้เกิดความสามารถสูงสุดได้นั้น สิ่งแรกที่จะต้องคำนึงก็คือ การพัฒนาทีม พระพงษ์ บุญศิริ (2536 : 72-73) กล่าวว่าหลักการพัฒนาทีมต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. การยอมรับซึ่งกันและกัน (Mutual Respect) ความก้าวหน้าและความสำเร็จของทีมนั้นขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ภายในทีม โดยเฉพาะนักกีฬาต้องยอมรับซึ่งกันและกัน และยอมรับนับถือในตัวโค้ชด้วย

2. ความสัมพันธ์และเข้าใจกัน (Effective Communication) มีความเข้าใจกัน เอาใจใส่ดูแลพร้อมเพรียงสามัคคี สามารถรับผิดชอบร่วมกันได้ดี และเข้าใจกับโค้ชได้ดี

3. มีความรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของทีม (The Feeling of an Importance) ทุกคนยอมรับและรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งในทีม มีความสำคัญต่อทีม ชนด้วยกันแพ็กแพ้วด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นตัวจริงหรือตัวสำรอง มีความผูกพันในความรู้สึกของทีมร่วมกัน

4. เข้าใจจุดมุ่งหมายของทีม (Goal) นักกีฬาและผู้ร่วมทีมต่างมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของทีม รู้จักปรับปรุงแก้ไขการกระทำต่าง ๆ เพื่อนำทีมสู่เป้าหมายที่ต้องการ

5. มีความเสมอภาคเท่าเทียมกัน (Fair Treatment) มีความเข้าใจ ห่วงใย มีความรักและความอบอุ่นใจร่วมกัน มีสิทธิเท่าเทียมกัน เอื้ออาทรต่อกันดุจพี่น้อง อยู่ในทีมเดียวกันไม่มีการถืออภิสิทธิ์เหนือคนอื่น

โค้ชจึงต้องหาวิธีการตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ เพื่อสร้างคุณสมบัติเหล่านี้ ให้เกิดขึ้นกับนักกีฬาในทีมทุกคน โดยพิจารณาถึงความเหมาะสมของกระบวนการชี้แนะฝึกสอนหรืออบรมตามระดับความสามารถในการเรียนรู้ ระดับของสติปัญญา และใช้วิธีการจูงใจด้วยเทคนิคต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดคุณสมบัติต่าง ๆ ตามที่ต้องการซึ่งเป็นภารกิจอันยิ่งใหญ่สำหรับโค้ชแต่เป็นการนำทีมก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายที่สูงสุด และผลสำเร็จในบั้นปลายโดยไม่ยาก

หลักการคัดเลือกนักกีฬา

การคัดเลือกนักกีฬา เป็นเรื่องสำคัญในการเตรียมทีม เจษฎา เจียรนัย (2530:65) ได้ให้หลักการคัดเลือกนักกีฬา ดังนี้

หลักการเบื้องต้นในการคัดเลือกนักกีฬา ก็คือ โค้ชต้องกระทำทุกอย่างให้อยู่บนพื้นฐานที่ว่า ทำอย่างไรผู้เล่นทุกคนที่โค้ชคัดเลือกมาจะมีความสามารถปรับตัวปรับใจเล่น ฝึกซ้อม และแข่งขันรวมเป็นหน่วยเดียวกันได้ เพราะปัญหาสำคัญยิ่งเกี่ยวข้องกับการทำงานเป็นทีม หรือ “ทีมเวิร์ค” นั้น หากเกิดขึ้นไม่ว่าจะระหว่างโค้ชกับผู้เล่น หรือระหว่างผู้เล่นด้วยกันเองแล้วเป็นอุปสรรคที่ร้ายแรงที่สุดในการสร้างทีม เป็นอุปสรรคแรกที่ต้องถูกกำจัดให้สูญสิ้นไป ในการเตรียมทีม หากปล่อยให้ปัญหารื้อรัง อุปสรรคนี้จะเพิ่มพูน และค่อย ๆ กัดกร่อนทำลายทีมของโค้ชไปไม่มีวันสิ้นสุด ทำให้ผลการเตรียมทีม การสร้างทีมของโค้ชไม่ประสบผลสำเร็จ ซึ่งแน่นอนที่สุด วิธีการที่ถูกต้องก็คือ โค้ชควรป้องกันมิให้เกิดมีขึ้นดีกว่าไปแก้ไขที่ปลายเหตุ นั่นคือโค้ชต้องพิจารณาเลือกสรรผู้เล่นที่นอกจากจะมีฝีมือดีเยี่ยมแล้วต้องเป็นผู้เล่นที่มีความสามารถในการเปลี่ยนแปลงการเล่น และปรับตัวปรับใจเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดีด้วย

ในการคัดเลือกนักกีฬาโค้ชที่ดีจะต้องพิจารณาไปถึงอนาคต หรือพูดง่าย ๆ ว่า โค้ชต้องมองการณ์ไกลเช่นเดียวกันกับการพิจารณาถึงสภาพปัจจุบัน โค้ชจะต้องจดจำไว้ว่า ทีมที่เราจะสร้างในอนาคตต้องมีสไตล์ (Style) การเล่นไม่แตกต่างไปจากทีมที่เรามีอยู่ในปัจจุบันนั่นคือ โค้ชต้องเตรียมสร้างผู้เล่นไว้เพื่อทีม หรือเพื่อทดแทนผู้เล่นที่จะขาดหายไป หรือเลิกเล่นไปในอนาคต

ธวัช วีระศิริวัฒน์ (2538 : 205-207) กล่าวว่า การสร้างทีมกีฬาจะประสบผลสำเร็จได้นั้น จะต้องประกอบด้วยนักกีฬาที่มีความสามารถรอบด้านเป็นเลิศ ทั้งความสามารถทางทักษะ สมรรถภาพทางกาย จิตใจ และสติปัญญา มีคุณลักษณะของการเป็นนักกีฬาที่ดี สามารถปฏิบัติตามคำสอน แผนการเล่น วิธีการเล่นและเป้าหมายที่ผู้ฝึกสอนกำหนดไว้เป็นอย่างดี ซึ่งจะทำให้โอกาสที่จะเป็นผู้เล่นยอดเยี่ยมมีขึ้น ผลที่ตามมาจะเกิดเป็นวัฏจักร คือทีมประสบผลสำเร็จ นักกีฬาประสบผลสำเร็จ และผู้ฝึกสอนประสบผลสำเร็จ ทำให้นักกีฬาที่มีความสามารถจากแหล่งอื่นๆ อยากประสบผลสำเร็จบ้าง ทำให้พยายามสมัครเข้ามาเล่นภายใต้การควบคุมของผู้ฝึกสอนหรือทีมดังกล่าว เปิดโอกาสให้ผู้ฝึกสอนมีตัวเลือกในการคัดเลือกตัวนักกีฬาได้มากขึ้น ทำให้ทีมดังกล่าวมีนักกีฬาชั้นยอดมาร่วมทีมอยู่เสมอ

ดังนั้น หน้าที่หลักที่สำคัญของผู้ฝึกสอน ได้แก่ การคัดเลือกตัวนักกีฬาเข้ามาร่วมทีม การคัดเลือกตัวนักกีฬาเป็นงานที่มีความละเอียดอ่อน ต้องปฏิบัติด้วยความสุขุมรอบคอบพิจารณาความก้าวหน้าและความสามารถไปจนถึงอนาคต นักกีฬาที่มีความสามารถในปัจจุบันดี แต่เมื่อได้รับการคัดเลือกมาแล้ว อาจทำให้ผู้ฝึกสอนผิดหวังก็ได้ หรือบางคนมีฝีมือการเล่นไม่แน่นอน เล่นดีเป็นบางวัน บางเวลา ดังที่เรียกกันว่า “เล่นแบบผีเข้าผีออก” วันที่คัดเลือกเขาเกิดเล่นดีขึ้นมาก ก็อาจเป็นไปได้

การคัดเลือกตัวนักกีฬาจึงต้องมีหลักและวิธีการที่กำหนดไว้อย่างมีระบบแบบแผนมีขั้นตอนและหลักเกณฑ์ ในการพิจารณาคัดเลือกอย่างเป็นระบบระเบียบ สิ่งที่ต้องพิจารณาในการคัดเลือกตัวนักกีฬามีดังต่อไปนี้ คือ

1. การประชาสัมพันธ์ เพื่อให้ นักกีฬาจากแหล่งต่างๆ สมัครเข้ามาคัดเลือกเป็นนักกีฬากันอย่างทั่วถึง ผู้ฝึกสอนจะต้องประสานงานและดำเนินการประชาสัมพันธ์อย่างกว้างขวาง เกี่ยวกับรายละเอียดในการสมัคร และสิ่งที่ต้องพิจารณาในการคัดเลือกเป็นนักกีฬาโดยใช้สื่อประชาสัมพันธ์ทุกรูปแบบ ทั้งหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ การประชาสัมพันธ์ต้องทำล่วงหน้า เพื่อให้มีโอกาสเผยแพร่ข่าวการคัดเลือกอย่างทั่วถึง และเพื่อให้ผู้ฝึกสอนมีเวลาเตรียมการในการประชุมชี้แจงกับผู้สมัครคัดเลือกเป็นเวลานาน ทำให้มีความรอบคอบยิ่งขึ้น

2. การชี้แจงหลักและวิธีการคัดเลือก ผู้ฝึกสอนจะต้องชี้แจงหลักและวิธีการคัดเลือกนักกีฬา ให้ผู้สมัครมีความเข้าใจในรายละเอียดต่าง ๆ เช่น ช่วงเวลาของการฝึกซ้อมเพื่อการคัดเลือก สถานที่ฝึกซ้อม ตลอดจนคุณสมบัติของผู้ที่มีสิทธิ์ที่จะได้รับการพิจารณาไม่ว่าอย่างไรบ้าง เป็นต้น

3. การพิจารณาศักยภาพของผู้เล่น การคัดเลือกตัวนักกีฬา ผู้ฝึกสอนจะต้องมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณา ศักยภาพของผู้สมัครเพื่อรับการคัดเลือกอย่างถูกต้องและยุติธรรมโดยการกำหนดคุณสมบัติที่เหมาะสม กับประเภทของชนิดกีฬาที่ต้องการคัดเลือก การกำหนดคุณสมบัติดังกล่าว จะต้องได้มาจากการพิจารณาร่วมกันกับทีมผู้ฝึกสอน อาจจะนำหลักการทางวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้ในการคัดเลือก ร่วมกับการพิจารณาคุณลักษณะประจำตัวของนักกีฬาเหล่านั้น ซึ่งคุณลักษณะดังกล่าวได้แก่

- 3.1 ด้านสุขภาพ การพิจารณาด้านสุขภาพเป็นสิ่งสำคัญพื้นฐานในการคัดเลือกตัวนักกีฬาอนาคตทางการกีฬาของนักกีฬาขึ้นอยู่กับว่ามีสุขภาพที่ดี หากนักกีฬาสุขภาพไม่ดีหรือมีอาการบาดเจ็บ

แฝงติดตัวมา จะเป็นปัญหาทำให้ประสิทธิภาพของทีมด้อยลงไป ดังนั้นหากเป็นไปได้ควรจัดหาแพทย์มาตรวจสุขภาพของผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกตัวด้วย

3.2 ด้านสมรรถภาพทางกาย โดยการพิจารณาสมรรถภาพทางกายทั่วไปและสมรรถภาพทางกายพิเศษเฉพาะกีฬา โดยการทดสอบสมรรถภาพทางกายตามวิธีการของศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬาเพื่อพิจารณาตามความแตกต่างของสมรรถภาพทางกายของผู้สมัครแต่ละคน

3.3 ด้านทักษะทางกีฬา โดยการเปิดโอกาสให้ผู้รับการคัดเลือกให้แสดงความสามารถตามรูปแบบของตนอย่างเต็มที่ เพื่อผู้ฝึกสอนจะได้ศึกษาค้นคว้าหาความสามารถพิเศษของเขา และเมื่อร่วมฝึกซ้อมตามรูปแบบที่ผู้ฝึกสอนกำหนดก็สามารถปฏิบัติได้สามารถปรับรูปแบบการเล่นตามที่ผู้ฝึกสอนกำหนดให้ได้เป็นต้น

3.4 ด้านจิตใจ โดยการสังเกตสภาพจิตใจโดยทั่วไป ได้แก่ ความตั้งใจ การอุทิศตน ความมานะพยายามในการปรับปรุงตนเอง ความเอาใจจริงเอาใจกับการฝึกซ้อม อุทิศตนเสียสละ มีความหนักแน่นทางอารมณ์ สามารถอดกลั้นต่อคำวิพากษ์วิจารณ์รอบด้าน ต้องอดทนฟังคำสั่งจากผู้ฝึกสอน ความมุ่งมั่นพยายามเป็นคุณสมบัติเบื้องต้นที่จะนำไปสู่การเป็นนักกีฬาที่ดีในอนาคต ให้เพราะงานการฝึกกีฬาเป็นงานที่หนัก ต้องใช้เวลา และต้องยอมละทิ้งความสะดวกสบายต่าง ๆ ได้ นักกีฬาที่แพ้ใจตนเองมีโอกาสยากที่จะพาตนเองไปสู่ยอดนักกีฬาได้

3.5 ด้านสติปัญญา โดยการสังเกตการรับรู้เรียนรู้ทักษะและวิธีการต่าง ๆ ที่ผู้ฝึกสอนถ่ายทอดให้ แล้วสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในเกมการเล่นอย่างเหมาะสม ดังคำกล่าวที่ว่า เล่นด้วยสมอง เล่นด้วยปัญญาและความชาญฉลาด

3.6 ด้านมนุษยสัมพันธ์ โดยการพิจารณาและสังเกตความสามารถทางด้านมนุษยสัมพันธ์ บุคลิกภาพ การแสดงออก การพูด มีลักษณะของความเป็นมิตร สามารถอยู่ร่วมกับคนอื่นได้อย่างมีความสุข สามารถครองใจเพื่อนร่วมทีมได้ ทำให้ทีมมีความสามัคคี ความพร้อมเพรียงในการฝึกซ้อมอันจะนำทีมไปสู่ชัยชนะได้ โดยชนะทั้งฝีมือและชนะทั้งใจของทุก ๆ คน

4. การคัดเลือก หลังจากที่ได้ใช้เวลาในการฝึกซ้อมและการพิจารณาศักยภาพของผู้สมัครคัดเลือกตัวมาแล้ว ผู้ฝึกสอนจะต้องตัดสินใจว่า ผู้สมัครรับการคัดเลือกคนใด จะเป็นนักกีฬาร่วมทีม เช่น การคัดเลือกตัวนักกีฬาวอลเลย์บอล จะต้องยุติได้ว่า ใครจะเป็นผู้เล่นใน 12 คน ตามระเบียบกติกาการแข่งขัน โดยผู้ฝึกสอนจะต้องประกาศรายชื่อผู้เล่นดังกล่าวเพื่อให้มาอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของตน งานการพิจารณาคัดตัวนั้นเป็นงานที่ลำบากใจที่สุด งานหนึ่งของผู้ฝึกสอน เพราะมักจะเกิดความวิตกกังวลว่าการตัดสินใจของตนจะผิดพลาด ตลอดจนถึงต้องเผชิญหน้ากับผู้ที่มีความสมหวังและผิดหวัง ให้ผู้ที่ถูกการคัดเลือกจะต้องทำด้วยความรอบคอบอย่างมีหลักเกณฑ์ทุกคนยอมรับในผลการประกาศนั้น

ชลัช ภิรมย์ (2539 : 79) ได้กล่าวถึงหลักการพิจารณาเลือกผู้เล่น 4 ประการ ดังนี้

1. การประสานงานของร่างกายดี (Coordination) เป็นความสามารถในการทำงานระบบประสาทสั่งการในการเคลื่อนไหว ซึ่งทำให้การเคลื่อนไหวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งในขณะที่เล่นโดยไม่มีลูกบอล และขณะที่เล่นกับลูกบอล

2. สมรรถภาพร่างกายดี (Physical Conditioning) เป็นความสามารถด้านร่างกายที่แสดงออกในด้านความแข็งแรง ความอดทน ความเร็ว ซึ่งเป็นปัจจัยพื้นฐานในการเล่นฟุตบอล

3. องค์ประกอบต่าง ๆ ด้านจิตวิทยา (Psychological Factors) มีสภาพจิตใจและความคิดที่ดีต่อการเล่น เช่น มีแรงจูงใจในการเล่น มีความอยากเอาชนะ ฯลฯ

4. ความชาญฉลาดในการเล่น (Game Intelligence) เป็นความสามารถด้านสติปัญญาในการคิดวิธีการเล่นที่เกิดความได้เปรียบคู่ต่อสู้เป็นประโยชน์ต่อตนเอง และเพื่อนร่วมทีม ซึ่งแตกต่างจากความฉลาดในการเรียนหรือการใช้ชีวิตประจำวัน

วิทยาศาสตร์การกีฬา (2546 : 3-5) ได้กล่าวถึง การเลือกนักกีฬาให้เหมาะกับกีฬาแต่ละชนิด ดังนี้

ในอดีตยุคกรีกโบราณ นักวิทยาศาสตร์ ได้แบ่งร่างกายมนุษย์เป็น 2 กลุ่ม คือ ไฟทีสิก (Phythisic) เป็นมนุษย์ที่จัดอยู่ในกลุ่มเรือนร่างผอม และแอฟโพเพลกติก (Apoplectic) จัดอยู่ในกลุ่มอ้วน เตี้ย ลำสัน แต่โครงสร้างของมนุษย์ จากการศึกษาวีเคราะห์โดย เชลดอน (William Herbert Sheldon) นักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียง ได้จำแนกชนิดของร่างกายมนุษย์ไว้ 3 แบบคือ

1. เอ็นโดมอร์ฟ (Endomorph) ร่างกายใหญ่มีปริมาณไขมันในร่างกายมาก
2. มีโซมอร์ฟ (Mesomorph) กล้ามเนื้อและกระดูกพัฒนาตามสัดส่วนความสูง มีรูปร่างที่ได้สัดส่วนแข็งแรง

3. เอกโตมอร์ฟ (Ectomorph) ร่างผอมเพรียว

ขณะเดียวกัน ดร.เจ.อี.ลินด์ซี่ คาร์เตอร์ (J.E. Lindscy Carter) ได้ทำการวิจัยประเภทนักกีฬาโอลิมปิก และนักกีฬาที่สร้างสถิติโลกทั้งหลาย พบว่า นักกีฬาส่วนใหญ่มีโครงสร้างอยู่ในกลุ่ม มีโซมอร์ฟ เนื่องจากนักกีฬากลุ่มนี้ แข็งแรง รูปร่างได้สัดส่วน น้ำหนักตัวได้สัดส่วนกับความสูง ส่วนที่เรียกว่าร่างผอมเพรียวนั้น อธิบายว่าไม่ได้เป็นหุ่นร่างไม่เสียบผี แต่หมายถึงอัตราส่วนระหว่างกระดูก กล้ามเนื้อ หัวใจ และตับพวกหนึ่งเมื่อเทียบกับปริมาณของไขมัน

โครงสร้างของนักกีฬาที่เหมาะสมในแต่ละชนิดกีฬา

1. มวย สูง ลำสัน ช่วงตัวหนา ช่วงแขนยาว กล้ามเนื้อแข็งแรง มีความอดทน มีความสามารถในการตอบสนองเร็ว
2. บาสเกตบอล ผอม ช่วงแขน ขายาว อดทน คล่องตัวดี แข็งแรง
3. ฟุตบอล สั้นท้วม กล้ามเนื้อสะโพก และกล้ามเนื้อขาแข็งแรงมาก อดทน
4. วอลเลย์บอล ผอมสูง กล้ามเนื้อขาแข็งแรง โดยเฉพาะข้อเท้า แขนขายาว ความคล่องตัวสูง มีปฏิกิริยาตอบสนองเร็ว

5. นักวิ่ง

- 5.1 ระยะสั้น สั้นท้วม ขายาว แข็งแรง มีปฏิกิริยาตอบสนองเร็ว

- 5.2 ระยะกลาง สูงผอม กล้ามเนื้อขายาวและแข็งแรง อดทน

- 5.3 ระยะไกล ผอม แต่ไม่สูง กล้ามเนื้อขายาว และแข็งแรง อดทน

6. จักรยาน สูงปานกลาง กล้ามเนื้อสะโพกและขาแข็งแรง

7. มวยปล้ำ เตี้ยลำ กล้ามเนื้อไหล่ แขนและท้องแข็งแรงมาก

8. กรีฑาลาน

- 8.1 ใช้มือ อ้วนสูง ตัวใหญ่ กล้ามใหญ่ แขนใหญ่ แข็งแรง แขนยาว

- 8.2 ใช้ขา ผอมสูง ช่วงแขนและขายาว กล้ามเนื้อขา ข้อเท้าแข็งแรง และมีกำลัง

9. ว่ายน้ำ มีรูปร่างได้สัดส่วน ช่วงอกและไหล่กว้าง แข็งแรง อดทน
10. ยิมนาสติก เตี้ย ออกและไหล่กว้าง สะโพกแคบ กล้ามเนื้อแข็งแรง

บทบาทหน้าที่ของผู้ฝึกสอน และนักกีฬา

การเป็นผู้ฝึกสอนกีฬา (Sports Coaching) อ้างอิง

คำนิยามบทบาทของผู้ฝึกสอนกีฬา

การจะหาคำมาอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนา นักกีฬาและบุคคลที่ทำงานใกล้ชิดกับนักกีฬาไม่ใช่เรื่องง่าย คำที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันไม่ได้ช่วยอะไรได้มาก คำว่า “ผู้ฝึกสอน” (Coach) เมื่อใช้แทนคำกริยา จะหมายถึง “การให้คำสอนหรือแนะนำ” ขณะที่คำว่า “การฝึกซ้อม” เมื่อใช้แทนคำกริยา จะอ้างอิงถึงอะไรที่นักกีฬาทำ เช่น การได้มาซึ่งความสามารถทางการกีฬาโดยการออกกำลังกาย และอ้างอิงถึงอะไรที่ผู้ฝึกสอนทำ เช่น การให้การฝึกหัด และ คำสอน การฝึกซ้อม การปฏิบัติ หรือ การออกแบบเพื่อให้เกิดความชำนาญ จากตรงนี้จะสรุปได้ว่าทั้งนักกีฬาและผู้ฝึกสอนเป็นผู้ฝึกซ้อม (Trainers) หรือบุคคลที่ทำการฝึกซ้อม (เพื่อตนเองหรือผู้อื่น) ขณะเดียวกันคำว่าผู้ฝึกซ้อม เมื่อใช้แทนนาม จะสามารถอ้างอิงได้ทั้ง “บุคคลที่ฝึกซ้อม” หรือ “บุคคลที่ทำการฝึกซ้อมให้กับนักกีฬา” อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริงไม่มีบุคคลใดที่จะเป็นทั้งผู้ฝึกสอนและนักกีฬาในเวลาเดียวกันแม้ว่าบางครั้งนักกีฬายบางคนจะสามารถทำหน้าที่เป็นผู้ฝึกสอนที่ดีได้ด้วยก็ตาม นอกจากนี้ คำว่าผู้ฝึกซ้อม ยังสามารถอ้างอิงถึงบุคคลที่ทำงานอยู่ในทีมกีฬา ในการให้การรักษายาบาลเบื้องต้นและการให้การฟื้นฟูสภาพผู้เล่นที่ได้รับบาดเจ็บ และเหมือนกับบุคคลที่ทำหน้าที่ฝึกม้าแข่งหรือสัตว์สำหรับการประกวด การโชว์ หรือการแสดงได้อีกด้วย และที่สำคัญการเป็นผู้ฝึกซ้อมกีฬาเป็นเพียงบทบาทหนึ่งของการเป็นผู้ฝึกสอน กีฬาการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาไม่เพียงแต่เป็นผู้พัฒนาศักยภาพสูงสุดทางกาย ให้กับนักกีฬา แต่ยังรวมถึงการเป็นผู้ขัดเกลาและยกระดับจิตใจและร่างกายของนักกีฬาให้เป็นผู้ที่มีความสามารถและมีความประพฤติเหมาะสมดำรงตนอยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดี การทำงานร่วมกับนักกีฬาจึงมีบทบาทหลายอย่างที่ ต้องทำ ฉะนั้น การใช้คำว่าผู้ฝึกสอน ในการอ้างอิงถึงบุคคลที่ทำหน้าที่ช่วยเหลือนักกีฬาให้ก้าวขึ้นไปสู่ความสำเร็จจึงน่าจะมีความเหมาะสมและสื่อความหมายได้ดีกว่าคำว่าผู้ฝึกซ้อม

บทบาทและหน้าที่ของผู้ฝึกสอน

ผู้ฝึกสอนเป็นผู้ที่มีอำนาจรองจากผู้จัดการทีมในการปฏิบัติงานโดยทั่วไป แต่เป็นผู้มีอำนาจเต็มที่ในการควบคุมดำเนินการเกี่ยวกับการสอนและการฝึกทั้งในระหว่างการฝึกซ้อมและการแข่งขัน สำหรับแนวความคิดของผู้ฝึกสอนกีฬาแต่ละคนอาจมีความแตกต่างกัน เพราะสาเหตุหลายประการที่เป็นตัวกำหนด เช่น การศึกษาพื้นฐานของครอบครัว สภาพแวดล้อมของสังคม ประสบการณ์ด้านการศึกษาการกีฬาและอื่น ๆ สิ่งต่าง ๆ ที่กล่าว จะเป็นกำหนดความรู้สึกนึกคิดความเชื่อมั่นและแนวทางตลอดจนหลักการฝึกกีฬาของผู้ฝึกสอนแต่ละคน

พีระพงษ์ บุญศิริ (2535 : 65 - 69) ได้ให้ความหมายและบทบาทหน้าที่ของผู้ฝึกสอนว่าโค้ช (Coach) หมายถึง ผู้ฝึกสอน หรือผู้ฝึกนักกีฬา ซึ่งเป็นปัจจัยประการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา การสร้างวินัย ควบคุมความประพฤติ ให้กำลังใจ และสร้างสมรรถภาพสูงสุดในนักกีฬา ตลอดจนการชี้แนะ

การเล่น การแข่งขันเพื่อนำนักกีฬาก้าวไปสู่ผลสำเร็จของการแข่งขันหรือเล่นกีฬา นับว่ามีความสัมพันธ์กับโค้ช หรือผู้ฝึกสอนอย่างต่อเนื่อง

สิ่งสำคัญที่จะพัฒนานักกีฬาให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายนั้น สำหรับในบ้านเมืองเราไม้อาจนำเอาโค้ชในลักษณะใดลักษณะหนึ่งมาใช้ แต่ต้องนำมาผสมผสานกัน เพื่อฝึกหรือนำนักกีฬาไปสู่เป้าหมายสุดท้ายคือ ความสำเร็จในการกีฬาตามต้องการ เพราะนอกจากคุณสมบัติของโค้ชแล้วนักกีฬาก็เป็นองค์ประกอบสำคัญที่โค้ชจะต้องคำนึงและสามารถโน้มน้าวจูงใจให้นักกีฬาประสบความสำเร็จตามต้องการ โดยคำนึงถึงปัจจัย ดังต่อไปนี้

1. กระตุ้นให้นักกีฬารู้จักประเมินคุณลักษณะของตนเองเพื่อการนำมาแก้ไข
2. พยายามศึกษาถึงวิธีจูงใจตลอดจนการปรับแก้สถานการณ์ หาแหล่งจูงใจเพื่อการนำมาใช้ประโยชน์ต่อนักกีฬาอย่างเต็มที่
3. พยายามสร้างทัศนคติที่ดีให้เกิดขึ้นกับนักกีฬาด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่เหมาะสมตามสถานการณ์ต่าง ๆ
4. ใช้เทคนิควิธีการต่าง ๆ เพื่อพัฒนานักกีฬาของตนให้มีการพัฒนาทักษะ ความสามารถให้สูงขึ้น หรือจนมีความสามารถสูงสุด
5. ศึกษาดูและเอาใจใส่ในปัญหาทางด้านอารมณ์ ความเครียด หรือความวิตกกังวลของนักกีฬา และพยายามกำจัดให้น้อยลง หรืออยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม
6. รู้จักปลอบขวัญและให้กำลังใจนักกีฬาตามโอกาสและสถานการณ์ที่เหมาะสม
7. รู้จักสาริตและพยายามจูงใจนักกีฬา

โค้ชที่มีอุดมการณ์ คือ โค้ชที่เพียรพยายามสร้างนักกีฬาตามที่ได้ตั้งจุดมุ่งหมายไว้ และต้องพยายามทำให้นักกีฬาของตนมีคุณสมบัติของนักกีฬาที่เหมาะสม ได้แก่ การสร้างอุดมการณ์ให้กับนักกีฬาของตน ดังนี้เป็นผู้มีความรับผิดชอบและซื่อสัตย์ต่อหน้าที่

1. เป็นผู้รู้จักรักษาสุขภาพทางกายให้แข็งแรงอยู่เสมอ
2. เป็นผู้ที่มีสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนร่วมทีม
3. เล่นกีฬาอย่างยุติธรรมไม่เอาเปรียบคู่แข่ง
4. มีลักษณะการเป็นผู้นำ ผู้ตามที่ดี
5. มีความเคารพในสิทธิส่วนบุคคล
6. รู้สึกสำนึกในความเป็นพลเมืองดี
7. มีใจกว้างและเปิดเผย

สืบสาย บุญวีระบุตร (2539:192-194) กล่าวถึงบทบาทหน้าที่ของโค้ช (Coach) ไว้ดังนี้

บทบาทของการเป็นโค้ช มีหลากหลายตามระดับของการเรียนรู้ ความสามารถ เพศ วัย และจุดมุ่งหมายในการฝึกกีฬา ความต้องการของนักกีฬา และแม้แต่มโนคติภาพนักกีฬาหรือแม้แต่มโนคติภาพโค้ชย่อมทำให้บทบาทและพฤติกรรมโค้ชแตกต่างกัน

บทบาทของการเป็นโค้ช จึงไม่ใช่บทบาทใดบทบาทหนึ่งเพียงอย่างเดียว หากต้องมีหลายบทบาทเพื่อพัฒนานักกีฬาและความสามารถนักกีฬาไปพร้อมกัน ดังนั้นบทบาทโค้ชจึงควรเป็นหลายอย่างดังนี้

1. โค้ชเป็นแม่แบบ (As a Role Model) โค้ชเป็นผู้มีอิทธิพลมากที่สุดทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อนักกีฬา โค้ชจะถ่ายทอดจัดปรับและส่งผ่านปรัชญา ค่านิยม ทักษะคติ การรับรู้ตนเอง ทั้งต่อการแข่งขันกีฬาและการกีฬาโดยรวมตลอดจนการดำเนินชีวิตของนักกีฬา

2. โค้ชเป็นแรงจูงใจ (As a Motivator) โค้ชควรมีบทบาทเป็นแรงจูงใจเพื่อให้นักกีฬามุ่งมั่นในการฝึกซ้อม เพื่อพัฒนาทักษะ และความสามารถในการเล่นกีฬา บทบาทเป็นแรงจูงใจของโค้ช จึงมีความจำเป็นและมีความสำคัญต่อนักกีฬาอย่างยิ่ง

3. โค้ชเป็นแหล่งความรู้ (As a Resource Person) ซึ่งแน่นอนที่สุด โค้ชต้องเฝ้าหาความรู้ในด้านต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้หรือประยุกต์ใช้ในการพัฒนาความสามารถนักกีฬา ที่สำคัญที่สุด คือ ความรู้ความสามารถในการเป็นโค้ชกีฬานั้น ๆ ทั้งด้านสมรรถภาพ กลวิธี (Techniques)

4. กลยุทธ์ (Tactics) และการวิเคราะห์ความสามารถนักกีฬาเพื่อการปรับปรุง แก้ไขให้ได้ผลดีมีประสิทธิภาพปลอดภัย ในเวลาสั้น

5. โค้ชที่รับบทบาทหน้าที่ (Roles and Rights) โค้ชที่ดีควรมีการศึกษาหรือมีข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการแข่งขันกีฬานักกีฬา เพื่อจะได้ทราบและกำหนดบทบาทของตนเองได้ถูกต้อง

6. โค้ชที่เข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Differences) บทบาทสุดท้ายที่ไม่ลดความสำคัญเลย คือ ความเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลทั้งด้านแรงจูงใจ ความพยายาม อารมณ์ ความสามารถในการเรียนรู้ ความฉลาด และความคิด ตลอดจนทักษะสมรรถภาพร่างกายและสมรรถภาพจิต ซึ่งมีผลต่อการเล่นกีฬาทั้งสิ้น

การเป็นโค้ชที่ดีอาจจะต้องใช้หลายวิธี มีบทบาทที่ไม่เหมือนกันระหว่างนักกีฬาแต่ละคนหรือในคนเดียวกันแต่หลายสถานการณ์ ต่างอารมณ์ แต่จิตวิทยาการเป็นโค้ชควรเป็นบรรยากาศที่สร้างความเชื่อมั่น เชื่อใจ กล้าเสี่ยง การวิเคราะห์ และประเมิน และที่สำคัญที่สุด คือ ความมุ่งมั่นและตั้งใจจริงของโค้ช รับรู้ถึงบทบาทและหน้าที่ของตนเอง ตลอดจนสร้างให้นักกีฬามีบทบาท หน้าที่และมีความมุ่งมั่นฟันฝ่าอุปสรรค เพื่อจุดหมายในการใช้กีฬาสร้างคนให้เป็นคนดี หรือที่เรียกว่ามีคุณลักษณะที่พัฒนาทั้งด้านร่างกาย และสังคม อารมณ์และจิตใจให้มีคุณธรรม และความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา ควบคู่กับความสามารถด้านการกีฬา นั่นคือ การเป็นโค้ชที่ดี

สถานการณ์ของการเล่นกีฬา

การเป็นผู้นำที่ดีนั้น คือ การที่สามารถปรับตัวเองและสามารถปรับรูปแบบการเป็นผู้นำได้ตามสถานการณ์ จึงจะเห็นได้ว่า ผู้นำที่ดีสามารถที่จะเป็นได้ทั้ง 2 แบบ ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่เขาตัดสินใจอย่างรวดเร็วที่ต่างกัน (ประเภทบุคคลและทีม) จากการวิจัยพบว่า นักกีฬาประเภททีมชอบที่จะเห็นผู้ฝึกสอนใช้วิธีการแบบมุ่งที่การฝึกซ้อม และชอบความยืดหยุ่นมากกว่านักกีฬาประเภทบุคคล อย่างไรก็ตาม ลักษณะของสถานการณ์อื่น ๆ ที่ส่งผลต่อรูปแบบการเป็นผู้นำของผู้ฝึกสอนกีฬา คือ

1. วัฒนธรรมของทีมมีมาอย่างไร
2. เวลาที่มีอยู่ในสถานการณ์นั้น ๆ
3. จำนวนของทีมงานและผู้ช่วย
4. จำนวนของสมาชิกในทีม

การสร้างบรรยากาศ วัฒนธรรมของทีม

การที่จะเป็นผู้ฝึกสอนที่มีลักษณะผู้นำและนำพาทีมไปสู่ความสำเร็จนั้น เมื่อผู้นำมองเห็นและกำหนดว่าควรจะทำอย่างไรกับทีมแล้ว อันดับต่อไปคือ การนำสิ่งที่ตัวเองต้องการทำนั้น ทำให้เกิดขึ้นจริงให้ได้ นอกจากผู้ฝึกสอนก็พ่ายากจะทำให้เกิดตามเป้าหมายที่ต้องการแล้ว ลูกทีมก็ต้องทำตามให้เคยชิน และยอมรับในสิ่งนั้นด้วย จนเกิดเป็นวัฒนธรรมที่ดีของทีมต่อไป ผู้ฝึกสอนต้องสร้างวัฒนธรรมนี้ให้เกิดขึ้น นักกีฬาก็ต้องร่วมมือกัน และช่วยกันสร้างวัฒนธรรมนี้เช่นกัน

อะไรที่จะทำให้ทีมมีและยอมรับวัฒนธรรมร่วมกัน

1. สโลแกนของทีม
2. กระบวนการบริหารจัดการที่ชัดเจน
3. การจัดการด้านข้อมูลและด้านการสื่อสาร
4. ธรรมชาติของลักษณะกีฬา (ประเภทบุคคล ประเภททีม)
5. การยอมรับนับถือภายในทีม
6. รูปแบบของการฝึกสอน

ผู้นำสร้างและพัฒนาวัฒนธรรมที่ตนเองต้องการได้อย่างไร

1. สนใจความสำเร็จของนักกีฬาแต่ละคน
2. แสดงให้นักกีฬาเห็นว่าตัวเองมีความภูมิใจในการที่เขาทำอะไรได้ตามเป้าหมาย
3. ช่วยให้นักกีฬาทำงานร่วมกัน
4. ให้คำแนะนำนักกีฬาก่อนที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งที่ต้องการเปลี่ยนแปลง

การที่เราเข้าใจและตระหนักในความสำคัญของจิตใจที่มีต่อการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬาก็จะช่วยทำให้ผู้ฝึกสอนกีฬาหาแนวทางที่จะเพิ่มเติมความรู้ด้านนี้ให้มากขึ้น รวมทั้งความรู้ที่เกี่ยวกับลักษณะของผู้นำที่ทุกคนจะต้องมี และนำไปใช้ในการสร้างทีม การเป็นผู้นำของท่านจะทำให้ให้นักกีฬาและทีมกีฬามีวิสัยทัศน์และเป้าหมายในการเล่นกีฬาอย่างชัดเจน มีวัฒนธรรม รวมทั้งบรรยากาศของทีมที่ดีและประสบความสำเร็จในที่สุด การที่ผู้ฝึกสอนมีความเป็นผู้นำจะส่งผลต่อการทำทีมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับจิตใจ ความคิดและความรู้สึกที่มีต่อผู้ฝึกสอนกีฬาและทีมโดยรวม ความคิดและความรู้สึกดังกล่าว ที่มีต่อผู้ฝึกสอนที่เป็นผู้นำที่ดีและส่งผลต่อการเล่นกีฬาต่อไป

นอกจากนี้ นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร (2546 : 12-13) ได้กล่าวถึง การกีฬาและลักษณะผู้นำสำหรับผู้ฝึกสอนกีฬา ไว้ดังนี้

ผู้ฝึกสอนกีฬาที่มีความจำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์ระหว่างที่คุมทีมของตัวเอง โดยการวางแผนสำหรับอนาคตของทีมให้ชัดเจน พร้อมทั้งหาทางที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายนั้น พร้อมกับการสร้างบรรยากาศที่ดีให้เกิดขึ้นภายในทีม ทีมที่มีบรรยากาศในทางลบ นักกีฬาทะเลาะกัน ผู้ฝึกสอนไม่พูดกับนักกีฬา ผู้ฝึกสอนมีปัญหากับผู้ฝึกสอนคนอื่น ๆ สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าทีมมีบรรยากาศของการทำงานร่วมกันในทางลบ โอกาสของความสำเร็จก็จะลดลงไปด้วย บรรยากาศที่ดีผ่านกระบวนการสร้างวัฒนธรรมในทีมช่วยได้ องค์ประกอบที่บ่งบอกถึงความเป็นผู้ฝึกสอนที่มีลักษณะของผู้นำที่ดี มีดังนี้

1. มีคุณลักษณะที่ดี คือ

1.1 มีความเข้าใจนักกีฬา มีคุณสมบัติของความเข้าใจในความคิด ความรู้สึก และอารมณ์ของคนรอบข้าง ซึ่งเป็นลักษณะที่ดีของผู้นำอย่างผู้ฝึกสอนกีฬา การรู้จักและเข้าใจนักกีฬาในทีมของตนเองในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในทีม ขณะเดียวกันก็ต้องรู้จักที่จะแสดงความเข้าใจให้นักกีฬาทราบด้วย

1.2 แสดงออกแบบผู้นำ เป็นตัวของตัวเอง ต้องยืนหยัดหลักการ กฎ ระเบียบ และสิ่งที่ตัวเองกำหนด แสดงความมั่นใจในสิ่งที่ตัวเองตัดสินใจ สิ่งเหล่านี้จะนำไปสู่การเชื่อถือและการยอมรับนับถือจากนักกีฬา

1.3 มีความสามารถในการค้นหาปัญหาและแก้ปัญหาได้

1.4 เรียนรู้หรือต้องการพัฒนาตัวเองตลอดเวลา

1.5 มีความสามารถในการสื่อสาร

1.6 ยืดหยุ่นและสมเหตุสมผล

1.7 เห็นคุณค่าของคนอื่น

1.8 ควบคุมตัวเองได้ดี

1.9 เชื่อถือได้

2. รูปแบบของผู้นำ รูปแบบของผู้นำที่เราคุ้นเคยเห็นเด่นชัดนั้นมี 2 ลักษณะ คือ

2.1 ผู้นำแบบเด็ดขาด สั่งการ หรือ เผด็จการ เป็นแบบที่จริงจังและใช้ตนเองเป็นศูนย์กลางทุกอย่างขึ้นอยู่กับตัวเอง และในกีฬาดูเหมือนว่าจะมุ่งหวังที่ชัยชนะเป็นหลัก

2.2 ผู้นำแบบประชาธิปไตยที่รับฟังความคิดเห็นของนักกีฬาและคนรอบข้าง ซึ่งใช้หลักการของความร่วมมือในระหว่างฝึกซ้อมและแข่งขัน อย่างไรก็ตาม ไม่ได้หมายความว่าผู้ฝึกสอนกีฬาจะต้องมีลักษณะใดลักษณะหนึ่งโดยเฉพาะโดยปกติแล้วลักษณะของคนจะอยู่ระหว่าง 2 แบบ ซึ่งผู้นำที่ดีที่สุดก็คือ ผู้นำที่มีทั้ง 2 แบบในตัว

จากความหมายของผู้ฝึกสอนกีฬาที่กล่าวมาแล้วพอสรุปได้ว่า การเป็นผู้ฝึกสอนกีฬานั้นเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรู้และความสามารถของบุคคลรวมกันอันที่จะก่อให้เกิดการกระทำกิจกรรมหรือพัฒนาการที่ดี เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ต้องการและสามารถถ่ายทอดฝึกสอนให้แก่ นักกีฬาได้ รวมทั้งจูงใจให้นักกีฬาปฏิบัติฝึกฝนและทำการแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะเห็นได้ว่าผู้ฝึกสอนกีฬาจะต้องมีความรู้ เสียสละมีความอดทน ทำหน้าที่ด้วยความยากลำบากสิ่งเหล่านี้คือ คุณลักษณะที่ดีของผู้ฝึกสอนที่ดีการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาอย่างมีประสิทธิภาพ มีความหมายกว้างกว่าการกระทำแก่คน บางคนหรือบางกลุ่มเพื่อให้เขาได้พัฒนาจนถึงขีดสูงสุดเท่านั้น แต่ผู้ฝึกสอนกีฬาที่ดีจะต้องเรียนรู้และพัฒนาสิ่งต่าง ๆ จากประสบการณ์ เพื่อประยุกต์เป็นหลักการของตนเองได้

การศึกษาบทบาทของผู้ฝึกสอนกับการแข่งขัน

ธวัช วีระศิริวัฒน์ (2538:214-216) กล่าวว่าตามระเบียบและกติกากการแข่งขันกีฬาทุกประเภทมักให้ออกาสผู้ฝึกสอนดูแลแก้ไขเกมการแข่งขัน ผู้ฝึกสอนจึงต้องศึกษาบทบาทของตนเกี่ยวกับการแข่งขันเพื่อไม่ให้เสียสิทธิและโอกาสที่จะนำทีมของตนไปสู่ชัยชนะภายใต้เงื่อนไขที่ผู้ฝึกสอนได้วางไว้ กับนักกีฬาขณะฝึกซ้อมเตรียมทีม

บทบาทของผู้ฝึกสอนกับการแข่งขันสามารถแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ

1. บทบาทก่อนการแข่งขัน
2. บทบาทระหว่างการแข่งขัน
3. บทบาทหลังการแข่งขัน

1. บทบาทก่อนการแข่งขัน

บทบาทที่สำคัญของผู้ฝึกสอนก่อนการแข่งขัน ได้แก่

- 1.1 การเตรียมนักกีฬาให้มีความพร้อมทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และทักษะกีฬา
- 1.2 การวางแผนโปรแกรมการฝึกซ้อมเพื่อพัฒนาเทคนิค ทักษะและยุทธวิธีการเล่นของทีม
- 1.3 ต้องวิเคราะห์การเล่นของทีมคู่แข่ง เพื่อการเตรียมยุทธวิธีการเล่นรูปแบบการเล่นได้เปรียบ โดยการสอดแนมหาข้อมูลเพื่อให้เป็นแนวทางที่จะวิเคราะห์ทีมคู่แข่งในด้านต่าง ๆ ทำให้สามารถเข้าใจผู้ฝึกสอนทีมตรงกันข้ามได้ใกล้เคียงที่สุด

2. บทบาทระหว่างการแข่งขัน

บทบาทที่สำคัญของผู้ฝึกสอนระหว่างการแข่งขัน ได้แก่

2.1 ก่อนเริ่มการแข่งขันผู้ฝึกสอนจะต้องเตรียมวางแผนยุทธวิธีการเล่น แจ้งให้นักกีฬาทุกคนทราบ และปลุกเร้าให้เกิดความมั่นใจในการเล่น

2.2 จัดการส่งรายชื่อผู้เล่นตามระเบียบการแข่งขัน รวมทั้งตำแหน่งผู้เล่นแก่เจ้าหน้าที่จัดการแข่งขัน

2.3 ควบคุมการอบอุ่นร่างกายให้เกิดประสิทธิภาพ ซึ่งนอกจากจะเป็นการเตรียมสภาพร่างกายให้พร้อมก่อนการแข่งขันแล้ว ยังทำให้ผู้เล่นเกิดความเคยชินกับสภาพแวดล้อมของการแข่งขัน เช่น สนาม ตาข่าย ทิศทางของแสงสว่าง ผู้ชม กองเชียร์ รู้และค้นพบข้อได้เปรียบและเสียเปรียบของสนามแต่ละข้าง ทำให้เกิดความมั่นใจที่จะลงทำการแข่งขันมากขึ้น

2.4 หลังจากให้นักกีฬอบอุ่นร่างกายแล้ว ควรหาเวลาสรุป เน้นยุทธวิธีการเล่นเป็นครั้งสุดท้ายก่อนการแข่งขันจะเริ่มขึ้น

2.5 เมื่อการแข่งขันเริ่มขึ้น ผู้ฝึกสอนจะต้องติดตามเกมการแข่งขันอยู่ตลอดเวลาใช้ความคิดวิเคราะห์เกมการแข่งขันของทีมของตน วิเคราะห์หาจุดอ่อนของทีมคู่แข่งของตนเพื่อการขอเปลี่ยนตัวผู้เล่น การขอเวลานอกและการปรับปรุงแก้ไขยุทธวิธีในการเล่น

2.6 การขอเปลี่ยนตัวผู้เล่นจะต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ ถ้าหากผู้เล่นไม่สามารถแสดงความสามารถได้สมบูรณ์ จะต้องพิจารณาหาตัวผู้เล่นสำรองที่เหมาะสมเพื่อเปลี่ยนตัวผู้เล่นนั้นเข้าไปเล่นแทน ซึ่งการขอเปลี่ยนตัวผู้เล่นนั้นจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้คือ

- (1) ต้องไม่เปลี่ยนตัวผู้เล่นเมื่อเป็นฝ่ายได้เปรียบ
- (2) ต้องไม่เปลี่ยนตัวผู้เล่นบ่อยๆ โดยไม่เกิดประโยชน์ เพราะจะทำให้การเล่นของทีมระส่ำระสาย และขาดความเชื่อมั่น
- (3) ก่อนที่จะให้ผู้เล่นสำรองเปลี่ยนเข้าไปเล่น ต้องชี้แจงบทบาทหน้าที่เพื่อลงไปแก้ไขเกมการเล่นของทีม แล้วจึงให้สัญญาณขอเปลี่ยนตัวต่อผู้ตัดสิน
- (4) ก่อนที่จะให้ผู้เล่นสำรองเปลี่ยนเข้าไปเล่น ต้องทำการอบอุ่นร่างกายให้พร้อมสามารถลงทำการเล่นได้เต็มที่

(5) ต้องไม่เปลี่ยนตัวผู้เล่นที่เป็นหัวใจ และมีอิทธิพลต่อกำลังใจของทีมออกในช่วงเวลาที่คับขัน และฉุกเฉิน ถึงแม้บางครั้งอาจเล่นได้ไม่ดี หากไม่สามารถหาผู้เล่นสำรองที่จะเข้าไปเปลี่ยนตัวและทดแทนสภาพทางจิตวิทยาต้านกำลังใจของทีมได้แล้ว ก็ไม่ควรตัดสินใจขอเปลี่ยนตัว

2.7 ในช่วงเวลาพักครึ่งการแข่งขัน ผู้ฝึกสอนควรสรุปข้อมูลการเล่นที่ผ่านมาวิจารณ์อย่างย่อ ๆ ให้ผู้เล่นฟัง และวางแผนในการเล่นต่อไป โดยอาจขอคำแนะนำและความคิดเห็นของทีมผู้ฝึกสอนและนักกีฬาที่มีประสบการณ์ เพื่อการวางแผนการเล่นในเวลาที่เหลืออย่างมีประสิทธิภาพ และต้องกระตุ้นกำลังใจให้เกิดขึ้นแก่นักกีฬาทุกคนให้แข่งขันด้วยความมั่นใจ

3. บทบาทภายหลังการแข่งขัน

บทบาทที่สำคัญของผู้ฝึกสอนภายหลังการแข่งขัน ได้แก่

ทันทีที่การแข่งขันสิ้นสุดลง ควรรีบบันทึกข้อที่จะต้องปรับปรุงของผู้เล่นแต่ละคนเพื่อการแก้ไขปรับปรุงต่อไป

นัดประชุมคณะผู้ฝึกสอน และอภิปรายผลการเล่นของทีมที่ผ่านมา

นัดประชุมนักกีฬาทั้งหมดและคณะผู้ฝึกสอนเพื่อนำผลการอภิปรายการเล่นของทีมมาประเมินผล และควรให้นักกีฬาแต่ละคนได้แสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์แก่ทีม แต่อย่างไรก็ตาม การประชุมภายหลังการแข่งขันมีข้อที่ควรคำนึงดังต่อไปนี้

(1) การนัดหมายควรทิ้งระยะห่างจากเวลาสิ้นสุดการแข่งขันพอสมควร เพื่อให้สภาพทางจิตใจของผู้เล่นกลับสู่สภาพเดิมไม่มีอารมณ์ขุ่นข้องหมองใจซึ่งกันและกัน

(2) การประชุมทีมควรกระทำในสถานที่เฉพาะและไม่มีปัจจัยอื่นรบกวน

(3) ต้องจัดให้บรรยากาศในการประชุมอบอุ่นเป็นกันเอง ยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

(4) ในการประชุมควรใช้ภาพและเหตุการณ์ในการแข่งขันที่บันทึกไว้ในวีดิทัศน์มาฉายให้นักกีฬาดู เพื่อประกอบการประเมินผลของทีม

บทบาทหน้าที่ของนักกีฬา

พระพงษ์ บุญศิริ (2535 : 65-69) ได้กล่าวถึง บทบาทหน้าที่ของนักกีฬา ไว้ดังนี้

1. มีความรับผิดชอบต่อตนเอง ต่อหน้าที่ที่รับผิดชอบและต่อทีม
2. รู้จักการประสานด้านต่าง ๆ เช่น การประสานการฝึก การเล่น
3. รู้จักสร้างสุขภาพส่วนบุคคลให้อยู่ในสภาพพร้อมทุกระยะ
4. ศึกษาให้เกิดความรู้ ความเข้าใจในกิจกรรมกีฬาที่เล่นให้ลึกซึ้ง
5. รู้จักพัฒนาบุคลิกภาพด้านต่าง ๆ อย่างเหมาะสม คือ พัฒนาตนเอง พัฒนาด้านสังคม
6. สร้างสมรรถภาพความแข็งแรง และสภาพส่วนตัวให้สมบูรณ์อยู่เสมอ
7. ฝึกลักษณะการเป็นผู้นำที่เหมาะสมกับสถานะ

ความหมายและความสำคัญในการฝึกซ้อม

ความหมายของการฝึกซ้อม

จากการศึกษา ค้นคว้าจากทฤษฎี และหลักการของการฝึกซ้อมกีฬาจากหนังสือวารสาร เอกสารต่าง ๆ นักวิชาการได้ให้ความหมายของการฝึกซ้อมไว้ดังต่อไปนี้ การฝึกซ้อม คือ การพัฒนา เสริมสร้างขีดความสามารถในการเคลื่อนไหวของร่างกายให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถกระทำได้ด้วย การเร่งเร้า กระตุ้นให้ระบบการทำงานของอวัยวะต่าง ๆ ภายในร่างกายต้องทำงานมากขึ้นมากกว่าปกติ ในทำนองเดียวกันการเพิ่มระดับความสามารถขั้นสูงสุดให้นักกีฬาสามารถกระทำได้ด้วยการปรับ เพิ่มปริมาณความหนักในการฝึกซ้อมให้สอดคล้องได้จังหวะเหมาะสมกันในแต่ละช่วงของการฝึกซ้อมที่สำคัญจะต้องมีความรู้และความเข้าใจในขั้นตอนวิธีการฝึกสามารถพิจารณาเลือกใช้รูปแบบวิธีการฝึกได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและต่อเนื่องกันหลายวิธีเพื่อให้เกิดประโยชน์และความสามารถสูงสุดแก่นักกีฬานอกจากนี้จำเป็นต้องศึกษาข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการฝึกให้เข้าใจ แนชัดก่อนที่จะเริ่มทำการฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่องจริงจัง ทั้งนี้ เพราะการฝึกซ้อมจะมีผลโดยตรงต่อการเปลี่ยนแปลงระบบการทำงานของอวัยวะภายในร่างกาย (เจริญ กระบวนรัตน์. 2525 : 20) นอกจากนั้น มงคล แฝงสาเคน (2534 : 283) ได้กล่าวไว้ว่าการฝึกซ้อม คือการปฏิบัติกิจกรรมการเคลื่อนไหวของร่างกาย เพื่อยกระดับทักษะและพัฒนาร่างกายให้มีสมรรถภาพและประสิทธิภาพในการทำงานให้สูงขึ้น และสมชาย ประเสริฐศิริพันธ์ (2524 :172) ได้กล่าวไว้ว่าการฝึกซ้อม คือการกระตุ้นร่างกายอย่างเป็นระเบียบ โดยมุ่งหวังในการพัฒนาร่างกายให้ไปในทางที่มีประสิทธิภาพ

บุชเชอร์ (Bucher. 1968 : 282) กล่าวว่า การฝึกซ้อมเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักกีฬาทุกประเภท เพราะการฝึกซ้อมที่ได้กระทำจนบรรลุเป้าหมายแล้วจะทำให้บุคคลที่ได้รับการฝึกซ้อมนั้นเกิดความพร้อมทางด้านร่างกาย และจิตใจ ก่อนที่จะลงมือทำการแข่งขันสรุปการฝึกซ้อม หมายถึง กระบวนการในการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวทางร่างกายด้วยวิธีต่าง ๆ ซ้ำ ๆ อย่างมีระบบ ระเบียบ และมีขั้นตอน เพื่อพัฒนาร่างกาย และจิตใจให้มีประสิทธิภาพสูงสุด

ความสำคัญในการฝึกซ้อม

เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปในปัจจุบันว่ามีการตื่นตัว ขยายตัวและมีการสนับสนุน ส่งเสริมการกีฬามากขึ้นเป็นอย่างมาก และนับวันยิ่งทวีความสำคัญเพิ่มมากยิ่งขึ้น เพราะคุณค่าของการกีฬานั้นได้สร้างเสริมพัฒนาศักยภาพของมนุษย์อย่างมากมาย ซึ่ง เจริญทัศน์ จินตเสรี (2542 : 23) กล่าวว่า การจะพัฒนากีฬานั้นจะต้องพัฒนาองค์การกีฬาควบคู่กันไปกับการพัฒนาบุคลากรกีฬา โดยเฉพาะเรื่องผู้ฝึกสอน ซึ่งมีผลโดยตรงกับการฝึกซ้อมกีฬา

ดังนั้น จะเห็นว่าการกีฬามีบทบาทในการดำรงชีวิตของสังคมมนุษย์ได้พัฒนาและขยายวงกว้างขึ้นแทบทุกมุมโลก โดยได้รับความสนใจ และจัดให้มีการแข่งขันทุกระดับแต่การที่นักกีฬาจะประสบความสำเร็จ หรือได้รับชัยชนะในการแข่งขันจะต้องอาศัยการฝึกซ้อมการฝึกฝนหรือการเตรียมตัวที่ดี ในการแข่งขันไม่ว่าระดับใดก็ตามการเตรียมตัวของนักกีฬา เป็นสิ่งสำคัญจะทำให้ประสบความสำเร็จหรือชัยชนะ ก็ได้แต่ในการที่นักกีฬาจะประสบความสำเร็จในการกีฬาได้นั้น ต้องมีแรงจูงใจหรือความตั้งใจจริง และเอาจริงเอาจังต่อการฝึกซ้อม ส่วน นิตยา เกิดจันทิก และคณะ (2539 :1) กล่าวว่า การแข่งขันกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ นักกีฬาจะต้องมีสมรรถภาพทางกายสมบูรณ์ เพราะจะเป็นพื้นฐานในการปฏิบัติทักษะ

ทางกีฬาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้นักกีฬา มีทักษะ มีประสบการณ์ และมีสมรรถภาพทางกายที่ดีคือการฝึกซ้อมที่ดี

การฝึกซ้อมกีฬาจะต้องอาศัยผู้ฝึกสอนที่มีความรู้ ประสบการณ์ ความสามารถ มีใจรัก และทุ่มเทให้กับกีฬานั้น ๆ อย่างจริงจัง และจริงจังเพราะการฝึกซ้อมเป็นพื้นฐานหลักของการพัฒนาด้านทักษะกีฬาถ้าไม่มีการฝึกซ้อมโอกาสที่จะเป็นผู้เล่นนั้นมีน้อยมากและจะต้องใช้เวลานานในการฝึกซ้อมเพื่อให้เกิดความชำนาญถูกต้องตามแบบแผน เกิดความเคยชินความเชื่อมั่น การตัดสินใจและความมั่นคงในอารมณ์ อันมีผลรวมไปถึงความเฉลียวฉลาด ไหวพริบอย่างมีประสิทธิภาพดังที่ ประชา ฤาษุติกุล (2530 :19) ได้กล่าวไว้ว่าการฝึกหัดหรือการฝึกกีฬา ต้องใช้เวลานานในการฝึกซ้อมให้เกิดความชำนาญ ก้าวหน้าทีละน้อยและถูกต้องตามแบบแผนต้องอาศัยความพร้อมของร่างกาย กำลังใจที่ได้เตรียมไว้อย่างจริงจังและมีความประสานงานระหว่างประสาทกับกล้ามเนื้ออย่างมีประสิทธิภาพซึ่งจะก่อให้เกิดความสุขุมเยือกเย็นและความอดทนแห่งพลัง ซึ่งเราเรียกได้ว่าเกิดทักษะ

จากความสำคัญในการฝึกซ้อม การเตรียมความพร้อมในด้านต่าง ๆ อันเป็นส่วนช่วยสนับสนุนในการฝึกซ้อมได้แก่การทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักกีฬาการจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม สถานที่เก็บตัวฝึกซ้อม งบประมาณ และสวัสดิการ ผู้ฝึกสอนสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแต่เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะทำให้การฝึกซ้อมมีผลสัมฤทธิ์สูง

การควบคุมการฝึกซ้อม

รัช วิระศิริวัฒน์ (2538:210-213) การฝึกซ้อมเป็นหัวใจในการเตรียมทีม คณะผู้ฝึกสอนกีฬาจะต้องประชุมปรึกษาหารือ วางแผนในการฝึกซ้อมนักกีฬาให้มีสมรรถนะในการแข่งขันทั้งด้านทักษะสมรรถภาพทางกายและจิตใจให้พร้อมก่อนทำการแข่งขัน โดยการจัดหาแบบฝึกที่มีคุณภาพในการพัฒนานักกีฬาและควบคุมดูแลการฝึกซ้อมตามแบบฝึกที่จัดทำมา ในนักกีฬาพัฒนาความสามารถที่สูงขึ้นจนถึงขีดสูงสุดของแต่ละบุคคล ต้องคำนึงอยู่เสมอว่าผลของการฝึกซ้อมขึ้นอยู่กับคุณภาพและปริมาณของการฝึก ภายใต้ปัจจัยภายในและภายนอกร่างกายของผู้ฝึก

ประเภทของการฝึกซ้อมแบ่งออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. การฝึกเทคนิค แยกออกเป็น 2 แบบ คือ

1.1 เทคนิคพื้นฐาน คือท่าทางหรือการเคลื่อนไหวที่ให้ประสิทธิภาพดีที่สุด โดยประหยัดกำลังที่สุด ซึ่งในกีฬาแต่ละประเภทกำหนดไว้ หรือมีแบบฉบับอยู่

1.2 เทคนิคพลิกแพลง คือการฝึกซ้อมเทคนิคเฉพาะประเภทกีฬา ต้องอาศัยความสามารถเฉพาะตัว ไหวพริบ พรสวรรค์ และประสบการณ์จากการฝึกซ้อมหรือการแข่งขัน

หลักเกณฑ์ของการฝึกเทคนิค คือ การทำซ้ำบ่อย ๆ ในท่าที่ได้ผลมากที่สุด ข้อที่ควรคำนึงคือตัวผู้ฝึก อายุ รูปร่าง สมรรถภาพทางกายว่าเหมาะสมหรือไม่ โดยต้องเริ่มฝึกจากง่ายไปหายาก เบาลไปหาหนัก ช้าไปหาเร็ว น้อยไปหามาก และต้องไม่ฝึกเทคนิคเมื่อร่างกายเกิดความเมื่อยล้าแล้ว

2. การฝึกสมรรถภาพทางกาย ในกีฬาบางประเภทที่ไม่ต้องการเทคนิคมาก ผลการแข่งขันเกือบจะขึ้นอยู่กับสมรรถภาพทางกายเพียงอย่างเดียว แต่ในกีฬาที่ต้องใช้เทคนิคมาก การมีสมรรถภาพทางกายที่ดีจะช่วยให้นักกีฬาผู้นั้นสามารถปฏิบัติตามเทคนิคที่ได้รับการฝึกมาอย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ จึงสามารถกล่าวได้ว่าการฝึกสมรรถภาพทางกายเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักกีฬาทุกประเภท

และกีฬาแต่ละประเภทต้องการสมรรถภาพทางกายมากน้อยแตกต่างกัน ผู้ฝึกสอนจะต้องเลือกการฝึกสมรรถภาพทางกายให้ตรงกับความต้องการของกีฬานั้น ๆ

ในการฝึกซ้อมเพื่อเข้าแข่งขัน ถ้ามีฤดูกาลแข่งขันที่ค่อนข้างแน่นอน จะต้องแบ่งการซ้อมออกเป็น 3 ระบบ คือ

1. ระยะเตรียมตัว (5 – 7 เดือน) เป็นการฝึกสมรรถภาพทางกายทั่วไป และเทคนิคโดยเริ่มจากง่ายไปหายาก เบาไปหาหนัก น้อยไปหามาก จนสมรรถภาพถึงขีดสูงสุดในตอนท้ายของระยะ

2. ระยะแข่งขัน (2 – 4 เดือน) เป็นการรักษาสสมรรถภาพสูงสุดไว้ให้ได้ตลอดฤดูกาลแข่งขัน ปริมาณของการฝึกสมรรถภาพทางกายจะต้องลดลงบ้าง (20 – 30%) เพราะมีการแข่งขันมาแทน แต่การฝึกเทคนิคจะต้องทำต่อไป ระยะนี้ไม่ควรเปลี่ยนเทคนิคพื้นฐาน

3. ระยะพัก (1 – 2 เดือน) เมื่อสิ้นสุดฤดูกาลแข่งขันจะต้องให้นักกีฬาพักเพื่อคลายความเคร่งเครียด แต่เป็นการพักผ่อน แต่เป็นการพักผ่อนแบบที่มีการออกกำลังกายบ้าง เพื่อรักษาสภาพความสมบูรณ์ไว้ไม่ให้ลดลงมาก อาจเปลี่ยนไปเล่นกีฬาอื่นบ้าง โดยเล่นเพื่อสนุกสนานและออกกำลังกาย

ในการดูแลการฝึกซ้อมผู้ฝึกสอนจะต้องดูแลนักกีฬาอย่างใกล้ชิดจะต้องมีแบบฟอร์มการประเมินผลการฝึกซ้อมว่ามีการพัฒนาและความก้าวหน้าขึ้นมากน้อยเพียงใด ควรจัดเตรียมเก็บข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักกีฬา โดยบันทึกผลรายละเอียดที่เป็นประโยชน์ต่อทีมของตน เช่น ประวัตินักกีฬา โดยบันทึกผลรายละเอียดที่เป็นประโยชน์ต่อทีมของตน เช่น ประวัตินักกีฬา บันทึกสุขภาพนักกีฬา แบบทดสอบทักษะ แบบทดสอบสมรรถภาพทางกาย ตารางการฝึกซ้อม ซึ่งจะทำให้ทราบการพัฒนาและความก้าวหน้าของนักกีฬาแต่ละคนหรือเพื่อทราบข้อบกพร่อง ปัญหาต่าง ๆ เพื่อการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นต่อไป

การประเมินผลการฝึกซ้อมควรกระทำเป็นระยะ ๆ โดยสม่ำเสมอ นอกจากจะทำให้ทราบขีดความสามารถของนักกีฬาแล้ว ยังเป็นการกระตุ้นให้นักกีฬามุ่งมั่นพยายามในการฝึกซ้อม เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของตนให้ดีขึ้นกับผลการประเมินอันก่อน

การอุ่นเครื่องทีม หมายถึง การนำนักกีฬาที่อยู่ในระหว่างการฝึกซ้อม โดยผ่านการฝึกซ้อมมาระยะหนึ่งแล้วไปหาประสบการณ์การแข่งขันกับทีมอื่น ๆ การอุ่นเครื่องทีมจะเป็นเครื่องชี้แนวทางการเล่นว่า ผู้เล่นแต่ละคนพัฒนาเกมการเล่นมากน้อยเพียงใด การประสานการเล่นในทีมเป็นอย่างไรทำให้ทราบว่ายังมีสิ่งใดควรต้องแก้ไขปรับปรุงบ้าง

การอุ่นเครื่องทีมที่ดีผู้ฝึกสอนควรมีการวางแผน กำหนดวัน เวลา และการพิจารณาทีมที่จะทำการอุ่นเครื่องด้วย เพื่อให้ให้นักกีฬามีแรงจูงใจที่จะทำการฝึกซ้อม มีการตื่นตัวและกระตือรือร้นอยู่ตลอดเวลา ทราบว่าเขาจะต้องไปทำการแข่งขันกับใคร มีขีดความสามารถเป็นอย่างไร มีความเป็นมาตรฐานแค่ไหน โดยทั่ว ๆ ไปในการอุ่นเครื่องทีมครั้งแรกผู้ฝึกสอนมักเลือกอุ่นเครื่องกับทีมที่อ่อนกว่าโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทีมของตนได้รับชัยชนะเป็นการสร้างขวัญและกำลังใจให้แก่กีฬา สำหรับการอุ่นเครื่องครั้งต่อไปควรต้องอุ่นเครื่องกับทีมที่มีฝีมือระดับเดียวกัน เพราะจะทำให้ผู้ฝึกสอนสามารถมองเห็นข้อบกพร่องของผู้เล่นของตนได้ดี สามารถศึกษาการเล่นของทีมได้อย่างเต็มที่ เมื่อนำผลการประเมินของการอุ่นเครื่องไปปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องรวมทั้งปรับปรุงเทคนิค และยุทธวิธีสมบูรณ์แบบแล้ว ฝึกซ้อมจนเกิดความพร้อมแล้ว ผู้ฝึกสอนอาจติดต่อทีมที่มีฝีมือสูงกว่ามาเพื่อทำการอุ่นเครื่อง โอกาสนี้จะทำให้ผู้ฝึกสอนได้มองเห็นจุดเด่นจุดด้อยของทีมอย่างชัดเจนของนักกีฬาในทีมไปพร้อม ๆ

กัน และในเวลาเดียวกัน ในการอุ่นเครื่องทีม ไม่ควรอุ่นเครื่องกับทีมที่อ่อนกว่าตลอดเวลา เพื่อให้ได้รับชัยชนะ เพราะจะทำให้ไม่สามารถมองเห็นขีดความสามารถและข้อบกพร่องของนักกีฬาได้มากเท่าที่ควร ทำให้ไม่ได้รับประโยชน์จากการอุ่นเครื่องเท่าที่ควรจะเป็น ทำให้เสียเวลาในการเตรียมทีมไปโดยเปล่าประโยชน์ จะเห็นได้ว่าผู้ฝึกสอนจะได้รับประโยชน์จากการอุ่นเครื่องทีมมากน้อยเพียงใด จึงขึ้นอยู่กับ การวางแผน การติดต่อประสานงานกับทีมที่จะเป็นคู่แข่งขึ้นเพื่ออุ่นเครื่อง ดังนั้นภารกิจที่สำคัญของผู้ฝึกสอนที่จะช่วยให้การเตรียมทีมมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นจึงอยู่ที่การอุ่นเครื่องทีมกีฬาที่ตนดูแลรับผิดชอบ อยู่

การวางแผนและการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อมให้กับนักกีฬา

สิ่งจำเป็นที่ต้องฝึกให้แก่ นักกีฬา

1. ความสามารถในการเรียนรู้ทักษะและการฝึกทักษะได้ถูกต้อง
2. การสร้างสมรรถภาพทางกายและจิต
3. พัฒนาสมรรถภาพวิสัยของนักกีฬาแต่ละคนให้สมบูรณ์และถึงขีดสูงสุด
4. ความสามารถในการเรียนแทคติคหรือการเคลื่อนไหวเฉพาะตัวและฝึกจนถูกต้อง
5. การสร้างบุคลิกภาพและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ตลอดจนการสร้างพลังใจ
6. ความรู้ด้านทักษะเชิงทฤษฎี แบบฝึกทักษะและแบบการเล่น กฎ กติกา นิสัยการอยู่กินและ

หลับนอน เป็นต้น

7. ถ้าเป็นนักศึกษาต้องสอนความรับผิดชอบในการเรียน

ในการฝึกกีฬานั้น อุดม พิมพา (2535 : 25) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นตอนต่างๆ ในการฝึกไว้

ดังนี้

1. ขั้นของทักษะเบื้องต้น ได้แก่
เลือกผู้ที่เราต้องการจะฝึกตามเกณฑ์อายุ
สอนทักษะพื้นฐานพร้อมหลักการเกี่ยวกับทักษะ
ใช้เกมดัดแปลงให้เหมาะสมกับกลุ่มอายุ
สร้างสมรรถภาพพร้อมลักษณะนิสัย

สอนแทคติคที่สำคัญ เช่น ตำแหน่งการเล่น วิธีการบางอย่างที่จะทำให้การเล่นได้เปรียบ เช่น ในวอลเลย์บอลก็อาจจะเป็นการเสริม การหลอกล่อ ตลอดจนการใช้ขนาดของร่างกายเพื่อประโยชน์ของเกมในการกีฬาบางประเภท

ใช้เกมจริงที่มีคู่แข่งในระดับเดียวกัน

ฝึกความมีระเบียบวินัยและสร้างนิสัยให้ชอบพอสื่อเกม คือ รักและอยากเล่นเกมเพราะมีความสนุกสนานพึงพอใจในกีฬานั้น ๆ

2. ขั้นของทักษะขั้นสูง ได้แก่

2.1 ฝึกความสามารถทางกีฬา ซึ่งได้แก่องค์ประกอบสมรรถภาพทางกายและสมรรถภาพทางกลไกฝึก 30%

2.2 ฝึกเทคนิคและแทคติก ได้แก่ ทักษะและรูปแบบการเล่นและการเคลื่อนไหวเฉพาะตัว และของทีม ฝึก 40% เพื่อสร้างทักษะให้ดีขึ้นถึงขีดสูงสุด ทั้งนี้จะทำให้เป็นพื้นฐานในการฝึก

2.3 แข่งขันเกมระดับต่าง ๆ

2.4 เน้นคุณภาพของการเล่นมากกว่าผลแพ้หรือชนะ เพื่อให้ได้ใช้ทักษะอย่างดีย่อมทุกครั้งที่แข่งขัน

3. ชั้นของทักษะเฉพาะ ได้แก่

3.1 ฝึกสมรรถภาพทางกาย 30% ให้หนักกว่าชั้นที่ 2

3.2 ฝึกเทคนิค 35% พยายามให้สมบูรณ์แบบในเฉพาะทักษะ

3.3 ฝึกแทคติก 35% ให้สมบูรณ์เต็มที่ทั้งบุคคลและทีม เช่น ระบบการรุก การรับที่ดีเยี่ยม การพัฒนาความสามารถทางการกีฬาของนักกีฬาให้สูงขึ้นนั้น จำเป็นที่ผู้ฝึกสอนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจถึงลำดับขั้นพัฒนาทางกลไกของนักกีฬาและปัจจัยด้านอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนให้เหมาะสมอีกด้วย ซึ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักกีฬามีองค์ประกอบดังนี้

1. ทางกาย

สมรรถภาพทางกาย

ความสามารถทางกลไก

ความสามารถในการเคลื่อนไหว

ลักษณะของร่างกาย

ขนาดของร่างกาย

15.1 เพศ

15.2 อายุ

ความสามารถในการมองเห็น

ความสัมพันธ์ของร่างกายในสิ่งแวดล้อม

2. ทางสมอง ได้แก่

2.1 สถิติปัญญา

2.2 สมาริในการเรียน

2.3 ความสามารถในการวิเคราะห์วินิจฉัย

2.4 ความสามารถในการคิดรวบยอด

2.5 ความสามารถในการนำความรู้ไปใช้

2.6 ความสามารถในการแก้ปัญหา

3. ทางอารมณ์ สังคม ได้แก่

3.1 อารมณ์

3.2 ระดับความคาดหวัง

3.3 ความกลัว

3.4 บุคลิกภาพ

3.5 ทศนคติ

3.6 ประสบการณ์เก่า

3.7 ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน

3.8 อิทธิพลทางวัฒนธรรม

สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับผู้ฝึกสอนก็คือ จะต้องรู้จักนักกีฬาแต่ละคน โดยรู้ถึงความแตกต่างทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ในการวางแผนการฝึกแต่ละครั้งผู้ฝึกจะต้องทำข้อมูลของนักกีฬาแต่ละคนประกอบพิจารณาไปด้วย จากปัจจัยที่กล่าวมาแล้วนั้นบางคนก็จะดูได้ง่ายว่าเป็นอย่างไร แต่บางคนอาจจะมีสิ่งซ่อนเร้นอยู่ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ถ้าเราคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ไว้บ้างก็จะเป็นประโยชน์ในการสอน การฝึกซ้อมของนักกีฬาแต่ละคน ข้อควรจำก็คือ

1. นักกีฬาเรียนรู้ในอัตราต่างกัน บางคนเรียนได้เร็ว บางคนใช้เวลานาน
2. ความสามารถของนักกีฬาต่างกัน
3. ความสามารถในการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน เช่น การเดิน การวิ่ง การกระโดดของผู้เรียนจะต้องพัฒนาถึงจุดสูงสุดก่อน จึงควรเรียนทักษะทางการกีฬา
4. นักกีฬาแต่ละคนยอมรับการแพ้และการชนะแตกต่างกัน
5. นักกีฬาแต่ละคนมีการตอบสนองที่แตกต่างกัน
6. นักกีฬาจะมีทักษะในการเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อ หรือมีทักษะในการเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อส่วนที่ละเอียดอ่อนได้ดีหรือไม่ ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในภูมิหลังและปัจจัยทางกรรมพันธุ์
7. ความสามารถในการวิเคราะห์ วิจัย วินิจฉัย ความคิดรวบยอด และการแก้ปัญหาของแต่ละบุคคล มีความแตกต่างกันไปตามความคิดของแต่ละบุคคล (ลาวัญญ์ สุกกรี. 2523 : 55-63)

กล่าวโดยสรุปก็คือ ผู้ฝึกสอนที่จะทำการสอนนักกีฬาจะต้องมีความรู้เรื่องพัฒนาการของนักกีฬา ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา และการเคลื่อนไหว และยึดหลักทฤษฎีไว้เป็นแนวปฏิบัติ นำมาปรับปรุงให้เข้ากับบุคลิกลักษณะของนักกีฬาแต่ละคนซึ่งแตกต่างกัน

ปัญหาการเตรียมทีมและปัญหาการแข่งขัน

อนันต์ อัฐ (2536 :47-50) กล่าวว่า การทำทีมกีฬานั้น มีหลายท่านมีความประสงค์ที่จะทำทีมให้ดีมีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักแก่สังคมและวงการกีฬา แต่ความประสงค์นั้นบางท่านก็บรรลุจุดหมาย มีหลายท่านจะต้องเลิกล้มไป ที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะการทำทีมกีฬาให้ดีนั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบหลายด้าน และถ้าทุก ๆ ด้านสมบูรณ์ก็จะทำให้กีฬานั้น ๆ เป็นไปด้วยดี แต่ถ้าองค์ประกอบด้านใดด้านหนึ่งเสียไปหรือขาดตกบกพร่องไป การทำทีมนั้นก็มักจะไม่ประสบความสำเร็จ เพราะขณะที่ทำไปนั้น ปัญหาต่าง ๆ จะเกิดขึ้นมาก และจะต้องแก้ปัญหาตลอดเวลา อย่างไรก็ตาม ถ้าเรามีการวางแผนที่ดีและเตรียมจัดหาสิ่งต่าง ๆ ให้พร้อมล่วงหน้า ก็ช่วยทำให้ปัญหาต่าง ๆ ลดน้อยลงไปมาก ดังนั้น ก่อนที่จะลงมือทำมันนั้น เราควรจะต้องทราบและจัดเตรียมสิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้ให้เรียบร้อยก่อน คือ

1. วัตถุประสงค์ของการทำทีม ผู้ฝึกสอนและคณะจะต้องทราบว่า วัตถุประสงค์ของการทำทีมครั้งนี้เพื่ออะไร เพื่อความเป็นเลิศทางกีฬา เพื่อความสามัคคีขององค์กร หน่วยงาน เพื่อส่งเสริมสุขภาพอนามัย เพื่อให้พนักงานได้มีโอกาสรู้จักกัน สนุก รื่นเริง หรือเพื่อให้มีโอกาสได้ออกกำลังกาย เป็นต้น ขอบเขตในการทำทีมมีมากน้อยเพียงไร จะมีวันและเวลาใดบ้างที่จะต้องฝึกซ้อมสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ผู้ฝึกและคณะจะต้องทราบ เพื่อที่จะจัดการ การฝึกซ้อมและการจัดหาผู้เล่นต่าง ๆ ให้ตรงตามวัตถุประสงค์

2. แหล่งทุนหรือผู้ที่ จะให้การสนับสนุนทุนต่าง ๆ ในการดำเนินงานจะได้จากแหล่งใด มากน้อยเพียงไร จะได้รับการสนับสนุนด้านใดบ้าง ผู้ใหญ่ในองค์กรนั้น ๆ มีทัศนคติและให้การสนับสนุนมากน้อยเพียงไร สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ผู้ฝึกและคณะจะต้องทราบ เพื่อจะได้วางแผนการฝึกซ้อมให้เป็นไปตามความเหมาะสมและถูกต้อง แหล่งทุนสนับสนุนนี้เป็นปัจจัยที่สำคัญมากอย่างหนึ่ง ปัญหาการทำทีมหลาย ๆ ทีม มักจะพบกับปัญหานี้เป็นส่วนใหญ่ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าถ้าได้รับแหล่งเงินที่สนับสนุนน้อยจะทำทีมไม่ได้ดี ผู้ฝึกและคณะก็ต้องมีวิธีการหาแหล่งทุน มาสนับสนุนให้โครงการฝึกซ้อมและโครงการต่าง ๆ เป็นไปด้วยดี ผู้ฝึกซ้อมที่ดีและผู้จัดการที่ดีจะต้องทราบดีว่าจะหาแหล่งเงินทุนสนับสนุนได้จากที่ใดบ้าง และจะทำให้ได้

3. ผู้เล่น ผู้เล่นก็เป็นองค์ประกอบที่สำคัญมาก การคัดเลือกผู้เล่นและการได้มาซึ่งผู้เล่นนั้น ถ้าเราได้ผู้เล่นที่ดีดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ก็เท่ากับว่าเราจะมีความสำเร็จไปกว่าครึ่งแล้ว แต่การจะเลือกผู้เล่นที่มีคุณสมบัติครบทุกอย่างนั้นคงจะหาได้ยาก ถ้าจะรอหาให้ครบก็คงจะไม่ต้องทำทีมกัน เพราะเราจะหาไม่ได้ ดังนั้น เราก็จะเลือกผู้เล่นที่มีคุณสมบัติที่ดีที่สุดที่เราจะหาได้ แล้วมาฝึกมาสอน มาฝึกซ้อมทำให้เป็นนักกีฬาที่ดีให้ได้มากที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ ผู้ฝึกและคณะจะต้องระลึกไว้เสมอว่า ผู้เล่นนั้นเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดอันหนึ่ง ซึ่งจะต้องคอยดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดมากที่สุด ให้ความสำคัญละเอียดอ่อนและพิถีพิถันให้มากที่สุด

4. ผู้ฝึกสอนและคณะผู้ฝึกสอน แนนอนที่สุดผู้ฝึกสอนและคณะผู้ฝึกสอน จะต้องเป็นผู้ฝึกสอนที่ดีตามคุณลักษณะที่ได้กล่าวมาแล้ว อย่าลืมว่าทีมจะดีหรือไม่ดีและประสบผลสำเร็จหรือไม่ ทุกอย่างผู้ฝึกสอนและคณะจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบ เพราะผู้ฝึกสอนจะต้องมีหน้าที่เป็นผู้นำ ผู้ดูแล กำกับ ควบคุม กิจการและกระทำทุกอย่างในทีมให้เรียบร้อย ถ้าองค์กรใดได้ผู้ฝึกสอนดี คณะดีและนักกีฬาดีด้วย ก็จะได้รับความสำเร็จไปมากกว่า 75% แล้ว ดังนั้น เราจะเห็นว่าถ้านักกีฬาชนะ ผู้ฝึกสอนและคณะจะได้รับ ความยกย่องและนิยมชมชอบ แต่ถ้านักกีฬาแพ้ ไม่เป็นระเบียบหรือวุ่นวาย ผู้ฝึกสอนและคณะก็จะได้รับการตำหนิติเตียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเล่นที่ไม่เป็นทีม ไม่รู้กัน ไม่เข้าหากัน หรือเล่นอย่างไม่มีระบบแบบแผน ผู้ฝึกสอนและคณะจะต้องได้รับการตำหนิอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ถ้านักกีฬาเล่นดีและมีระบบแล้ว เล่นอย่างสุดความสามารถเป็นอย่างดีแล้ว แต่ผลออกมาคือแพ้ เช่นนี้ผู้ที่เข้าใจในเรื่องการกีฬา ก็ควรจะให้กำลังใจและส่งเสริมให้ผู้ฝึกและคณะทำทีมต่อไป เพราะทราบว่าถ้าเป็นเช่นนี้แล้วไม่เข้าทีมก็จะดี และประสบผลสำเร็จอย่างแนนอน

5. สนามฝึกซ้อมและอุปกรณ์ สนามฝึกซ้อมและอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การทำทีมกีฬาเป็นไปด้วยความเรียบร้อย จะเห็นว่าสนามฝึกซ้อม และอุปกรณ์การฝึกซ้อมเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ สนามและอุปกรณ์การฝึกซ้อมถ้าเป็นไปได้อาจจะต้องให้เหมือนกับสนามแข่งขันจริง ๆ หรือให้คล้ายกับสนามแข่งขันมากที่สุด และมีให้เพียงพอแก่การฝึกซ้อม ถ้านักกีฬาไม่มีสนามฝึกซ้อมก็ต้องไปขอยืมหรือเช่าสนาม ซึ่งจะต้องไม่สะดวกและเสียเงินมาก ถ้าสนามฝึกซ้อมมีแต่ขนาดและสภาพไม่มาตรฐานพอไปแข่งขันจริง ๆ ก็ปรับตัวไม่ได้เช่นกัน ถ้าเราไม่มีสนามมาตรฐานก็ต้องไปเช่าหรือยืมสนามที่เป็นมาตรฐานเล่นเป็นครั้งคราวและพาไปแข่งขันนอกสถานที่ให้มากหน่อย เพื่อจะให้มีความประสพการณ์การแข่งขันและเคยชินกับสภาพสนามหลาย ๆ แบบ

6. การจัดการและการบริหารทีม การจัดการในที่นี้หมายถึง การวางแผนการฝึกซ้อม การวางตัวบุคคลที่รับผิดชอบในแต่ละเรื่อง การทำโครงการระยะสั้นและระยะยาว ในด้านการฝึกซ้อม แข่งขัน และ

การประเมินผลการทำงานของทีมโดยรวม การแบ่งอำนาจและหน้าที่ของแต่ละคนในคณะผู้บริหาร คณะผู้ฝึกสอนและหัวหน้าทีมการแข่งขันต่างๆ ในทีม มีการประชุมปรึกษาหารือกันเป็นระยะๆ การกำหนดหน้าที่ที่แน่นอนในทีม กรรมการอื่นๆ เช่น เทรนเนอร์ ปฎิคม แพทย์ประจำทีม (ถ้ามี) ประชาสัมพันธ์ สวัสดิการ เป็นต้น เพื่อจะทำให้การทำงานของทีมเป็นไปด้วยความเรียบร้อย แล้วช่วยกันทำให้ทีมไปสู่จุดมุ่งหมายได้ดียิ่งขึ้น

7. สวัสดิการ ในเรื่องสวัสดิการนั้น มิได้หมายความว่าต้องให้เงินทองหรือบ้านที่อยู่อาศัย เหมือนกับประเทศหรือสมาคมกีฬาที่ร่ำรวย แต่ในประเทศไทยเราก็ควรจะหมายถึงการดูแลเรื่องความเป็นอยู่ของนักกีฬา การมีอาชีพ การรักษาพยาบาลเมื่อได้รับการเจ็บป่วย คือดูแลให้นักกีฬามีความมั่นคงในด้านสวัสดิการของสังคมพอสมควร อย่าให้นักกีฬาต้องเดือดร้อนด้านการเงิน การเดินทางไปฝึกซ้อม และครอบครัวเดือดร้อน แต่ถ้าทีมเราหรือสมาคมเรามีเงินมาก ก็ควรจะตั้งเงินให้นักกีฬาตามสมควร นอกจากเรื่องวัตถุแล้ว ในด้านขวัญและกำลังใจ ในด้านความรู้สึก ผู้ฝึกและคณะจะต้องให้ความเอาใจใส่เป็นพิเศษเช่นกัน ดูแลนักกีฬาให้ได้รับความอบอุ่นและสบายใจที่จะอยู่ในทีมของเรา

8. สิ่งสุดท้ายที่จะลืมฝากข้อคิดเสียไม่ได้ก็คือ ความเป็นระเบียบของทีม ความมีวินัย ความเป็นสุภาพบุรุษ ความตรงต่อเวลา ความสามัคคี ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของทุกๆ คนในทีม ถ้าทีมใดขาดสิ่งเหล่านี้แล้วปัญหาการทำทีมก็มักจะเกิดขึ้น ดังนั้น ผู้ฝึกที่ดีจะต้องไม่ลืมในเรื่องต่างๆ เหล่านี้ด้วย

เมื่อเราทราบว่าการทำทีมนั้นจะมีปัญหาอะไรบ้าง เราควรจะทำอย่างไรแล้ว เราในฐานะผู้ฝึกสอนเราก็ควรจะทราบว่ามีปัญหาในการแข่งขันกีฬานั้นจะมีอะไรบ้าง เพื่อที่เราจะได้หาทางป้องกันและแก้ไขเพื่อไม่ให้ปัญหานั้นๆ เกิดขึ้น หรือถ้าจะเกิดก็ควรจะมีน้อยที่สุด ปัญหาที่จะเกิดจากการแข่งขัน มักจะมาจากสิ่งต่อไปนี้

1. ตัวนักกีฬา นักกีฬาหลายๆ คนมักจะทำให้เกิดปัญหาในขณะแข่งขัน เช่น เล่นแรง ขอบท่า ผิดกติกา ขอบท่ากรรมการ แสดงกิริยามารยาทไม่เรียบร้อย ชกต่อยหรือแสดงกิริยาก่อให้เกิดการยั่วเย้าให้เกิดอารมณ์และเกิดการทะเลาะวิวาทกันบ่อยครั้ง ผู้ฝึกสอนจะต้องสอนและดูแลนักกีฬาของตนให้ทราบถึงเรื่องเหล่านี้ว่าไม่เป็นการดีเลย ไม่ควรทำเป็นอย่างยิ่ง ทำให้ผู้ชมและความรู้สึกต่างๆ ของสังคมเสียไป รวมทั้งความรู้สึกของผู้ร่วมทีมและคู่ต่อสู้ด้วยก็จะเสียไป ดังนั้น นักกีฬาจะต้องไม่ทำสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ให้เกิดขึ้น และถ้าผู้เล่นคนใดปรับตัวไม่ได้ผู้ฝึกก็ไม่ควรจะให้ลงเล่น เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหา

2. คนดูหรือกองเชียร์ ก็มักจะก่อให้เกิดปัญหาบ่อยครั้ง เพราะบางครั้งไม่ทราบกติกาบ้าง เชียร์ฝ่ายตนเองอย่างไม่เข้าใจว่าที่ถูกที่ควร ควรจะเป็นอย่างไร โห่และฮาฝ่ายตรงข้ามบ้าง ด่าผู้เล่นบ้าง สิ่งต่างๆ เหล่านี้ ก่อให้เกิดอารมณ์ และอาจนำไปสู่การทะเลาะวิวาทกันได้ ผู้ฝึกควรจะบอกนักกีฬาว่าใครจะเชียร์อย่างไร ก็ช่างเขา ใครจะด่าอะไรก็ช่างเขา เราเล่นไปตามปกติอย่าเก็บเสียงเชียร์ หรือเสียงด่ามาเป็นอารมณ์ แล้วจะทำให้เกมเสียไป ให้ผู้เล่นทุกคนมีใจจดจ่อกับการเล่นเท่านั้น เล่นให้ดีที่สุดก็แล้วกัน เป็นการเพียงพอแล้ว และบางครั้งถ้าเราพาทีมไปแข่งขันในถิ่นของเจ้าภาพหรือไปแข่งขันต่างแดน กองเชียร์ส่วนใหญ่เป็นฝ่ายเจ้าภาพ นักกีฬาของเราก็จะต้องพบกับปัญหาดังกล่าวอย่างแน่นอน ดังนั้น นักกีฬาจะต้องไม่คำนึงและไม่หวั่นไหวต่อเสียงเชียร์ทั้งสิ้น พยายามเล่นให้ดีที่สุด

3. กรรมการผู้ตัดสิน มีหลายครั้งที่เดียวที่ปัญหาต่างๆ เกิดจากกรรมการผู้ตัดสินไม่ทันเกม กรรมการผู้ตัดสิน ตัดสินแล้วไม่เป็นที่พอใจของผู้เล่น ผู้ดูแลฝ่ายกองเชียร์ ก็เลยทำให้เกมรุนแรงมากขึ้น ทำให้เกมหยุดไม่สามารถแข่งขันต่อไปได้ ทำให้ล่าช้า ก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาท เกิดการประท้วง

สิ่งต่างๆ เหล่านี้ผู้ฝึกจะต้องทราบดี และจะต้องบอกนักกีฬาว่า นักกีฬาคควรจะเล่นด้วยความเรียบร้อยต่อไป ไม่ต้องไปมีอารมณ์กับการกรรมการ ไม่ต้องมีอารมณ์คล้อยตามผู้ดู ไม่สนใจเกี่ยวกับการตัดสินของกรรมการ ผู้เล่น เล่นให้ดีที่สุด และไม่ต้องไปเถียงกรรมการ ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ผู้เล่นเสียอารมณ์ เสียสมาธิ และจะทำให้เกมเสียไปหมด ส่วนปัญหาที่ผู้ตัดสินหรือปัญหาการตัดสินให้เป็นหน้าที่ของผู้จัดการทีม ผู้ฝึก หรือสมาคม เป็นผู้ตัดสินใจ ซึ่งจะต้องแก้ไข ประท้วงหรือพูดคุยกัน พยายามปรับปรุง การเล่นและการตัดสินให้ดีขึ้น

4. สมาคมกีฬา ก็นับว่ามีส่วนที่จะทำให้การแข่งขันดำเนินไปด้วยดีหรือเกิดปัญหาขึ้นได้ เช่น การจัดการแข่งขันไม่เรียบร้อย จัดสนามแข่งขันไม่ดี เป็นอันตรายแก่นักกีฬา สนามไม่ถูกต้องตามกติกา มีแสงสว่างไม่พอ จัดผู้ตัดสินไม่ครบ หรือจัดการแบ่งสายไม่ค่อยจะถูกต้อง เช่นนี้ก็มักจะก่อให้เกิดปัญหาการแข่งขันได้ ทำให้การแข่งขันไม่สนุกและทำให้การพัฒนากีฬานั้นๆ ไม่ดีเท่าที่ควร ผู้ฝึกสอนก็ต้องมีส่วนที่จะทำให้อะไรต่างๆ ที่ไม่ถูกต้องจัดการให้ถูกต้อง โดยการพูดจา ทำหนังสือชี้แนะสิ่งที่ดีที่ถูกให้สมาคมหรือผู้จัดได้รับทราบ เพื่อจะได้แก้ไขปรับปรุงต่อไป สภาพต่างๆ ที่เกิดขึ้นก็ควรทำความเข้าใจกับนักกีฬาของเราเพื่อให้ทราบ เพื่อจะได้แก้ไขปรับปรุงต่อไป สภาพต่างๆ ที่เกิดขึ้นก็ควรทำความเข้าใจกับนักกีฬาของเราเพื่อให้ทราบ จะได้หาทางป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาและทำการแข่งขันของทีมเราเป็นไปด้วยความเรียบร้อย

5. ความกดดันที่จะต้องชนะ บางครั้งในการแข่งขันสำคัญๆ และเป็นการแข่งขันที่จะต้องเอาชนะอย่างยิ่ง มิฉะนั้นจะตกรอบบ้าง จะเสียหน้าบ้าง สิ่งต่างๆ เหล่านี้จะทำให้นักกีฬาและผู้ฝึกมีความกดดันเป็นอย่างมาก เล่นด้วยความไม่สบายใจ เล่นด้วยความรีบร้อน ทำให้เกมการเล่นเสียไป ผู้ฝึกก็ต้องบอกกับนักกีฬาให้รู้ว่า การเล่นทุกๆ ครั้งสำคัญทุกครั้ง และเล่นเหมือนกับฝึกซ้อมนั้นแหละ การเล่นครั้งใดก็เล่นเช่นเดียวกันคือ เล่นเต็มที่ ทำให้ดีที่สุด เหมือนกับที่เราเคยฝึกซ้อมมา เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ความกดดันก็จะลดน้อยลงไปได้ และจะทำให้ทีมเล่นไปด้วยดี ถ้าไม่เช่นนั้นแล้ว นักกีฬาจะตื่นเต้น เล่นแรง เอาจริงเอาจังมากกว่าทุกครั้ง ทำให้เกิดอารมณ์ เกิดการเล่นที่รุนแรง ทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทและทำผิดกติกาบ่อยครั้ง ทำให้เสียเปรียบในการเล่นมากยิ่งขึ้น

6. การไปแข่งขันต่างแดน การไปแข่งขันต่างถิ่น ไปต่างจังหวัด หรือไปแข่งขันในต่างประเทศ จะต้องมีการเตรียมตัวในด้านการเดินทาง อาหารและน้ำดื่ม ตลอดจนแผนการฝึกซ้อมขณะที่พักอยู่ในต่างแดน ถ้าเป็นการแข่งขันครั้งเดียวก็ควรจะเตรียมการไม่มากนัก ถ้าเป็นการแข่งขันหลายครั้งและไปอยู่นาน เรื่องที่พักก็ต้องให้สะดวกสบาย และให้นักกีฬาได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะในเวลากลางคืน จะต้องให้นักกีฬานอนหลับสบาย ไม่ใช้สถานที่ที่มีเสียงดังรบกวนหรือร้อนเกินไป หนาวเกินไป ผู้ฝึกและผู้ควบคุมจะต้องดูแลในเรื่องนี้ให้เรียบร้อย เพราะถ้านักกีฬาไม่ได้รับการพักผ่อนอย่างเพียงพอแล้ว ก็จะไม่มีความสามารถของนักกีฬาลดน้อยลงไปด้วย อาหารก็ต้องสะอาดและเป็นอาหารที่นักกีฬาคุ้นเคย ไม่รับประทานอาหารที่มีรสจัดและไม่เคย น้ำดื่มจำเป็นมากจะต้องเป็นน้ำที่สะอาด การเดินทางไปแข่งขันจะต้องเดินทางล่วงหน้า เพื่อให้ให้นักกีฬาได้พักผ่อน และเตรียมตัวลงสนามได้อย่างเพียงพอ ถ้าเดินทางไปแข่งขันต่างจังหวัดควรจะไปถึงที่พักอย่างน้อย 4 ชั่วโมง ให้นักกีฬาได้พักผ่อนจากการเดินทาง ไปถึงสนามแข่งขันก่อนการแข่งขัน 1 ชั่วโมง ให้มีเวลานั่งพักและอบอุ่นร่างกาย ถ้าเป็นการแข่งขันระหว่างประเทศ ถ้าเป็นไปได้ควรจะไปถึงล่วงหน้าอย่างน้อย 7 วัน เพื่อให้นักกีฬาได้

คุ้นเคยกับสภาพอากาศ สภาพสนาม การปรับตัวใจ การพักผ่อนหลับนอน การฝึกซ้อม การนำให้นักกีฬาไปชมสถานที่ต่าง ๆ หรือพักผ่อนในสถานที่-สวนสาธารณะในต่างแดน ไม่ควรจะไปในขณะที่การแข่งขันยังไม่เสร็จสิ้น จะไปได้ก็ต่อเมื่อหมดการแข่งขันแล้ว เพราะถ้าออกไปนอกสถานที่แล้ว จะทำให้การพักผ่อนของนักกีฬาไม่พอเพียง ยิ่งมีการแข่งขันหลาย ๆ ครั้ง หลายวันก็ยิ่งจำเป็นต้องมีการฝึกซ้อมทักษะ ฝึกซ้อมกลวิธี ฝึกซ้อมการประสานงาน และต้องมีการประชุมวางแผน วางตัวผู้เล่น วิธีการเล่น จึงไม่มีความจำเป็นจะต้องออกนอกค่ายไปตามสถานที่ต่าง ๆ ในขณะที่ยังมีการแข่งขันอยู่ แต่หลังจากหมดการแข่งขันแล้ว ก็คงจะต้องมีเวลาให้กับนักกีฬาย่างตามสมควรและตามความเหมาะสม

7. สื่อมวลชน หนังสือพิมพ์ การกีฬาในปัจจุบันนี้เป็นที่นิยมและเป็นที่น่าสนใจกับบุคคลโดยทั่วไป ชาววิทยุ หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ เกี่ยวกับการกีฬาก็จะเสนอให้ประชาชนได้รับทราบ ในบางครั้ง หนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนบางฉบับ บางรายการมักจะเชียร์หรือมักจะเสนอข้อมูลความคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงบ้าง ผู้ฝึกสอนจะต้องพยายามทำความเข้าใจกับนักกีฬาของเรา มิฉะนั้นก็อาจจะเข้าใจผิดหมดกำลังใจหรือท้อแท้ได้ อย่างไรก็ตาม ผู้ฝึกสอนจะต้องหนักแน่น อดทน บอกให้นักกีฬาทราบว่าความเป็นจริงเป็นอย่างไร และควรจะแก้ต่างต่าง ๆ อย่างไร สิ่งสำคัญก็คือทีม เราพิจารณาดูว่าเป็นจริงตามข่าวหรือไม่ ถ้าเป็นจริงและเป็นสิ่งไม่ดี ก็ต้องแก้ไขปรับปรุง ถ้าไม่จริงก็ควรชี้แจงให้สื่อมวลชนทราบข้อเท็จจริง โดยปราศจากอารมณ์และการขัดแย้ง เพราะเราเชื่อว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นน่าจะช่วยกันแก้ปัญหาได้ด้วยความสะดวกเรียบร้อย

จากที่ผู้เขียนได้กล่าวมาทั้งหมดนั้นก็เพื่อให้ผู้ฝึกสอนได้เตรียมการและจัดดำเนินการต่าง ๆ เพื่อป้องกันปัญหาการทำทีม และการแข่งขันกีฬาของทีมให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย ประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย

ความเป็นมาของกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย

ก่อนปี พ.ศ. 2500 กีฬาที่แข่งขันระหว่างสถาบันอุดมศึกษามีไม่มากนัก เช่น กรีฑา วอลเลย์บอล ฟุตบอล รักบี้ฟุตบอล เทนนิส และแบดมินตัน เป็นต้น และมีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 5 มหาวิทยาลัย คือ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ (มหาวิทยาลัยมหิดลในปัจจุบัน) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากร การแข่งขันกีฬาระหว่างมหาวิทยาลัยขณะนั้นยังไม่เรียกว่า กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย และไม่มีการรวมกีฬาหลายชนิดมาแข่งพร้อมกันอยู่ในปัจจุบัน

จนกระทั่งปี พ.ศ. 2513 มีการรวมเอากีฬานานาชาติมาแข่งพร้อมกัน และจัดการแข่งขันภายในเวลาประมาณ 1 สัปดาห์ ซึ่งนับว่าเป็นต้นกำเนิดของกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ครั้งที่ 1 ระหว่างวันที่ 18 – 25 พฤศจิกายน 2513 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จัดการแข่งขัน 12 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 8 สถาบัน

ครั้งที่ 2 ระหว่างวันที่ 9 – 17 ธันวาคม 2515 เจ้าภาพ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัดการแข่งขัน 15 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 12 สถาบัน ปี พ.ศ. 2516 ไม่มีการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย เนื่องจากมีปัญหาทางการเมือง แต่องค์การส่งเสริมกีฬามหาวิทยาลัยก็ได้แต่งตั้งคณะกรรมการชุดหนึ่งขึ้นมา เพื่อแก้ไขปรับปรุง ข้อบังคับกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยปี

พ.ศ. 2515 ให้สอดคล้องกับข้อบังคับสหพันธ์นานาชาติ ใช้ชื่อว่า “คณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย พุทธศักราช 2516” ใช้ชื่อย่อว่า “ก.ก.ม.ท.” (THE UNIVERSITY SPORTS BOARD OF THAILAND U.S.B.T.) โดยอยู่ภายใต้การส่งเสริมของรัฐบาล และขึ้นตรงต่อองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย

ครั้งที่ 3 ระหว่างวันที่ 25 ธันวาคม 2518– 4 มกราคม 2519 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จัดการแข่งขัน 12 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 13 สถาบัน

ครั้งที่ 4 ระหว่างวันที่ 27 ธันวาคม 2518–4 มกราคม 2519 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (พลศึกษา) จัดการแข่งขัน 13 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 11 สถาบัน

ครั้งที่ 5 ระหว่างวันที่ 22 – 28 มกราคม 2519 มหาวิทยาลัยต่างๆ ในกรุงเทพมหานครร่วมกันเป็นเจ้าภาพ จัดการแข่งขัน 13 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 13 สถาบัน

ในปี 2520 ไม่มีการแข่งขัน

ครั้งที่ 6 ระหว่างวันที่ 29 ธันวาคม 2521 – 6 มกราคม 2522 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครร่วมเป็นเจ้าภาพ จัดการแข่งขัน 18 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 13 สถาบัน

ครั้งที่ 7 ระหว่างวันที่ 9 – 16 ธันวาคม 2522 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยต่างๆ ในกรุงเทพมหานครร่วมกันเป็นเจ้าภาพ จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 13 สถาบัน

ครั้งที่ 8 ระหว่างวันที่ 25 ตุลาคม – 1 พฤศจิกายน 2523 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 13 สถาบัน

ในปีนี้คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยฯ (ก.ก.ม.ท.) ได้กำหนดให้การจัดการแข่งขันอยู่ระหว่างช่วง 2 สัปดาห์สุดท้ายของเดือนตุลาคม เพราะมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ปิดภาคการศึกษา ทำให้ลดปัญหาในเรื่องที่พักสำหรับเจ้าภาพที่ต้องจัดที่พักให้กับนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขัน

ในการแข่งขันครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ทบวงมหาวิทยาลัยได้สนับสนุนงบประมาณจัดการแข่งขัน งบประมาณการเดินทาง เบี้ยเลี้ยงนักกีฬา และเจ้าหน้าที่โดยใช้งบประมาณกิจกรรมนักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล

ครั้งที่ 9 ระหว่างวันที่ 24 – 31 ตุลาคม 2524 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยต่างๆ ในกรุงเทพมหานครร่วมกันเป็นเจ้าภาพ จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 13 สถาบัน

ครั้งที่ 10 ระหว่างวันที่ 24 – 31 ตุลาคม 2525 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (วิทยาเขตบางแสน) จัดการแข่งขัน 17 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 13 สถาบัน

ครั้งที่ 11 ระหว่างวันที่ 24 – 31 ตุลาคม 2526 เจ้าภาพ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัดการแข่งขัน 18 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 13 สถาบัน

ในการแข่งขันครั้งนี้ คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยฯ (ก.ก.ม.ท.) ได้กำหนดคุณสมบัติของนักกีฬา ดังนี้

1. สำหรับปริญญาตรี เข้าแข่งขันได้ไม่เกิน 5 ครั้ง
2. สำหรับสูงกว่าปริญญาตรี เข้าแข่งขันได้ไม่เกิน 3 ครั้ง

โดยเริ่มนับตั้งแต่การแข่งขัน ครั้งที่ 9 (ปีการศึกษา 2524) เป็นต้นมา

ครั้งที่ 12 ระหว่างวันที่ 24 – 31 ตุลาคม 2527 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 13 สถาบัน

ครั้งที่ 13 ระหว่างวันที่ 3 – 10 พฤศจิกายน 2528 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 26 สถาบัน

การแข่งขันครั้งนี้ มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนา กีฬา มหาวิทยาลัยครั้งใหญ่ โดยคณะกรรมการ อำนวยการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย มีนโยบายส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาเอกชนเข้าร่วม แข่งขันกันได้ และได้มีข้อบังคับคณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการเข้าร่วมการ แข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ.2538 โดย สถาบันอุดมศึกษาเอกชนต้องเสียค่าสมัครเข้าร่วมการแข่งขัน การแข่งขันครั้งนี้ มีนักกีฬาเข้าร่วมการ แข่งขัน จำนวน 4,292 คน ซึ่งสูงสุดนับแต่มีการแข่งขันมา

ครั้งที่ 14 ระหว่างวันที่ 27 ตุลาคม–3 พฤศจิกายน 2529 เจ้าภาพมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตปัตตานี) จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 27 สถาบัน

ในปี นี้ คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย (ก.ก.ม.ท.) ได้มีการพัฒนา ปรับปรุงแก้ไขข้อบังคับ ระเบียบและการดำเนินการให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพครั้งสำคัญ โดยเฉพาะเรื่องคุณสมบัติของนักกีฬา และผลการศึกษา การแข่งขันครั้งนี้ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ได้แยกเป็น 3 มหาวิทยาลัย (พระนครเหนือ , ธนบุรี และเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง) จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย ได้ริเริ่มโครงการพัฒนากีฬาชาติขึ้น โดยรับนักกีฬาทิ่มาชาติเข้าศึกษาด้วยวิธีพิเศษเป็น มหาวิทยาลัยแรก และมีนักกีฬาในโครงการส่วนหนึ่งเข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้ด้วย

ครั้งที่ 15 ระหว่างวันที่ 25 ตุลาคม – 1 พฤศจิกายน 2530 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (วิทยาเขตบางแสน) จัดการแข่งขัน 24 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วม การแข่งขัน 31 สถาบัน

ครั้งที่ 16 ระหว่างวันที่ 17 - 24 ตุลาคม 2531 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 34 สถาบัน

ในปี นี้ คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยฯ (ก.ก.ม.ท.) ได้กำหนดให้นักกีฬาที่เข้าร่วมการ แข่งขันตั้งแต่ชั้นปีที่ 2 ต้องมีผลการเรียนในปีที่ผ่านมาไม่ต่ำกว่า 12 หน่วยกิต (จากเดิม 9 หน่วยกิต) การแข่งขันครั้งนี้ มีปัญหาในการจัดการแข่งขันมวยสากลสมัครเล่น เกี่ยวกับ คุณสมบัตินักกีฬา จนทำให้ ก.ก.ม.ท. ต้องนำไปทบทวนเพื่อปรับปรุงข้อบังคับและระเบียบใหม่อีกครั้ง

ครั้งที่ 17 ระหว่างวันที่ 20 - 27 ตุลาคม 2532 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จัดการแข่งขัน 19 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 33 สถาบัน

คณะกรรมการอำนวยการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ได้มีมติให้มหาวิทยาลัยเอกชน เข้ามาเป็นสมาชิกได้เหมือนกับมหาวิทยาลัยของรัฐ จากมติดังกล่าวทำให้มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการ แข่งขันมากขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะกีฬาประเภททีม ต้องมีการแข่งขันรอบคัดเลือกเพื่อให้เหลือทีมตาม จำนวนที่กำหนดในแต่ละชนิดกีฬา

ครั้งที่ 18 ระหว่างวันที่ 23 – 30 พฤศจิกายน 2533 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จัดการ แข่งขัน 20 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 34 สถาบัน

ในปีนี้มีมหาวิทยาลัยของรัฐ 3 แห่ง คือ นครสวรรค์ บึงพลาญชัย (ซึ่งแยกออกจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ) และอุบลราชธานี ได้สมัครเข้าแข่งขันเป็นครั้งแรก

คณะกรรมการเทคนิคการกีฬาในคณะกรรมการบริหารการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ได้เริ่มนำระบบคอมพิวเตอร์มาใช้ในขั้นตอนการสมัครของมหาวิทยาลัยต่างๆ และมีนักกีฬาจำนวนมากที่สุดที่ถูกตัดสิทธิ์ไม่ให้เข้าการแข่งขัน เนื่องจากคุณสมบัติและเอกสารไม่ครบ

ครั้งที่ 19 ระหว่างวันที่ 8 – 15 มกราคม 2535 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยมหิดล จัดการแข่งขัน 22 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 36 สถาบัน

มีการจัดการแข่งขันกีฬากอล์ฟเป็นครั้งแรก และได้มีการเปลี่ยนแปลงคุณสมบัตินักกีฬามวยสากลสมัครเล่น ให้มีคุณสมบัติเหมือนกับนักกีฬาชนิดอื่นๆ คณะกรรมการเทคนิคการกีฬา ในคณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ได้พิจารณารูปแบบจัดการแข่งขันใหม่ และคณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยมีมติให้กีฬาประเภทที่มลดจำนวนลงเหลือ 12-16 ทีมโดยจัดการแข่งขันแบบลีก หรือใช้แบบโซนซึ่งเริ่มใช้ระบบนี้ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 20 และได้มีการทดลองจัดวอลเลย์บอลหญิงรอบคัดเลือก โดยคัดให้เหลือ 12 ทีม

ครั้งที่ 20 ระหว่างวันที่ 8 – 15 มกราคม 2536 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์จัดการแข่งขัน 22 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 36 สถาบัน

ในปีนี้นักกีฬาประเภททีมได้จัดให้มีการแข่งขันกีฬารอบคัดเลือกขึ้น เพื่อให้เหลือจำนวน 12-16 ทีม สำหรับวอลเลย์บอลหญิงจัดการแข่งขันรอบคัดเลือกต่างไปจากประเภทอื่น คือ การเอาทีมที่ได้คะแนน 12 ทีม ไปแข่งในรอบสุดท้าย และมีการลดจำนวนนักกีฬาชายได้ให้เหลือรุ่นละ 1 คน เพื่อให้สอดคล้องกับการแข่งขันระดับนานาชาติ เริ่มมีการจำกัดและปรับลดจำนวนนักกีฬาที่ส่งเข้าแข่งขันในกีฬาหลายประเภท เช่น ยิงปืน หมากกระดาน แบดมินตัน เทนนิส บริดจ์ จากการที่มีการดำเนินการดังกล่าวทำให้ลดจำนวนนักกีฬาจาก 5,636 คน ในครั้งที่ 19 เหลือนักกีฬาที่แข่งในครั้งนี้อยู่ประมาณ 4,300 คน

ครั้งที่ 21 ระหว่างวันที่ 19 – 26 พฤศจิกายน 2536 เจ้าภาพ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัดการแข่งขัน 23 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 39 สถาบัน

ปีนี้มีจัดการแข่งขันกีฬายิงธนูขึ้นเป็นครั้งแรก และได้กำหนดคุณสมบัติของนักกีฬาที่ไม่ได้ใช้สัญชาติไทย ให้สามารถเข้าร่วมการแข่งขันได้ตามจำนวนที่กำหนดไว้ในระเบียบการแข่งขันกีฬาชนิดนั้นๆ และในปีนี้ได้มีปัญหาเกี่ยวกับนักกีฬาที่เรียนหลายสถาบันเข้าร่วมการแข่งขัน และมีการเริ่มเก็บค่าธรรมเนียมเข้าร่วมในการแข่งขันคนละ 20 บาท

ครั้งที่ 22 ระหว่างวันที่ 2 – 9 ธันวาคม 2537 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จัดการแข่งขัน 23 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 37 สถาบัน

ครั้งที่ 23 ระหว่างวันที่ 19 – 26 มกราคม 2539 เจ้าภาพ สถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้ จัดการแข่งขัน 15 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 36 สถาบัน

ในการแข่งขันครั้งนี้ใช้สนาม 700 ปี จังหวัดเชียงใหม่เป็นสนามแข่งขัน และการจัดการแข่งขันครั้งนี้ เจ้าภาพมีปัญหาด้านการหางบประมาณสนับสนุน เนื่องจากจังหวัดเชียงใหม่เพิ่งเสร็จสิ้นการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ จึงทำให้เจ้าภาพลดชนิดกีฬาลงเหลือ 15 ชนิด มีนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขัน 3,798 คน และมีการปรับค่าธรรมเนียมเข้าร่วมการแข่งขัน จากคนละ 20 บาท เป็นคนละ 40 บาท

ครั้งที่ 24 ระหว่างวันที่ 14 – 21 มกราคม 2540 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จัดการแข่งขัน 21 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 42 สถาบัน

ครั้งที่ 25 ระหว่างวันที่ 9 – 16 มกราคม 2541 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา จัดการแข่งขัน 16 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 41 สถาบัน

การแข่งขันครั้งนี้เจ้าภาพจัดพิธีเปิดและปิดการแข่งขันที่อาคารสระว้ายน้ำ และเริ่มมีการตรวจสอบสารกระตุ้นเป็นครั้งแรก ในการแข่งขันมีการชิงชัย 163 เหรียญทอง

นับเป็นครั้งแรกที่นักกีฬาประเภททีมได้รับการพิจารณาให้เป็นนักกีฬายอดเยี่ยม มหาวิทยาลัยดีเด่น ได้แก่ มหาวิทยาลัยมหิดล

ครั้งที่ 26 ระหว่างวันที่ 29 มกราคม – 5 กุมภาพันธ์ 2542 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จัดการแข่งขัน 21 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 46 สถาบัน

การแข่งขันครั้งนี้เจ้าภาพจัดสถานที่แข่งขันไว้หลายแห่งเนื่องจากเป็นปีส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย คือ ที่วิทยาเขตบางเขน วิทยาเขตกำแพงแสน และสนามกีฬากลางจังหวัดสุพรรณบุรี ในระหว่างการแข่งขันต้องมีการย้ายสนามการแข่งขันกรีฑาจากวิทยาเขตกำแพงแสน ไปยังสนามกีฬากลางจังหวัดสุพรรณบุรี เนื่องจากมีฝนตกหนักทำให้สภาพสนามเสียหายใช้ทำการแข่งขันไม่ได้

ครั้งที่ 27 ระหว่างวันที่ 4 – 10 ธันวาคม 2542 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ จัดการแข่งขัน 18 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 51 สถาบัน

การแข่งขันครั้งนี้เป็นหนึ่งในกิจกรรมเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราชในวโรกาสมหามิ่งมงคลที่พระองค์ทรงเจริญพระชนมพรรษา 72 พรรษา มีมหาวิทยาลัยเข้าเป็นสมาชิกเพิ่มขึ้นอีก 6 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย มหาวิทยาลัยนิวยอร์ก มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยคริสเตียน มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีธนบุรี

ในการแข่งขันครั้งนี้ คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยฯ (ก.ก.ม.ท.) ได้มีการปรับปรุงแก้ไขข้อบังคับฯ เพื่อให้เป็นไปตามกรอบนโยบายที่จะพัฒนารูปแบบกีฬามหาวิทยาลัยใหม่ไว้หลายประการ อาทิ ให้เจ้าภาพจัดการแข่งขันได้ไม่เกิน 18 ชนิดกีฬาจากหมวดกีฬาบังคับ กีฬาเลือกสากล กีฬาเลือกทั่วไป กีฬาไทยและกีฬาจากการเสนอขอของเจ้าภาพ ส่วนชนิดกีฬาที่เจ้าภาพไม่ได้จัดให้มหาวิทยาลัยที่ไม่ได้เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันนอกมหกรรมได้มหาวิทยาลัยละ 1 ชนิดกีฬา ทั้งนี้โดยให้มีการนำเหรียญไปนับรวมกับกีฬาที่จัดในมหกรรม รวมทั้งมีการแก้ไขปรับปรุงระเบียบการแข่งขันกีฬาแต่ละชนิดให้มีความเป็นมาตรฐานสากลและเป็นปัจจุบันอีกด้วย

ครั้งที่ 28 ระหว่างวันที่ 7 – 14 มกราคม 2544 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยนิวยอร์ก จัดการแข่งขัน 18 ชนิดกีฬา และ 1 กีฬาสาธิต มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 57 สถาบัน

ครั้งที่ 29 ระหว่างวันที่ 9 – 16 ธันวาคม 2544 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต จัดการแข่งขัน 25 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 58 สถาบัน แม่โดมเกมส์ ครั้งนี้มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีความพร้อมอย่างมากในการจัดการแข่งขัน เพราะมีศูนย์กีฬาที่เคยใช้ในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13 เมื่อปี 2541 และเฟสติกเกมส์ ครั้งที่ 7 ในปี 2542 มาแล้ว ประกอบกับ บุคลากรมีประสบการณ์ในการจัดแข่งขันระดับนานาชาติอีกหลายรายการ ในช่วงที่จัดการแข่งขันตรงกับวันสำคัญ 3 วันด้วยกัน คือวันที่ 16 เป็นวันที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงได้รับเหรียญทอง

จากการแข่งขันเรือใบในกีฬาเซียนเกมส์ ครั้งที่ 4 เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2510 และวันที่ 10 ธันวาคม ตรงกับวันรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นวันธรรมศาสตร์ด้วย

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้นำความได้เปรียบของการเป็น “เมืองมหาวิทยาลัย” ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต ที่มีความพร้อมทั้งหมู่บ้านนักกีฬาที่มีกว่า 5,000 ยูนิต มารองรับ นักกีฬาและเจ้าหน้าที่จากทุกสถาบัน ได้เข้ามาพักพร้อมกับได้จัดกิจกรรมใน “ลานกีฬาและวัฒนธรรม” เพื่อส่งเสริมให้นักกีฬา ผู้ชม ชุมชนใกล้เคียง ได้เรียนรู้ในกิจกรรมสร้างสรรค์ต่าง ๆ นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ยังได้ทำประกันอุบัติเหตุให้นักกีฬา และเจ้าหน้าที่ที่เข้าร่วมการแข่งขันทุกสถาบันทุกคนด้วย ถือว่าเป็นมิติใหม่ที่จะช่วยเพิ่มมาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยให้มีระดับสูงขึ้น การแข่งขันครั้งนี้มีการชิงชัยทั้งสิ้น 217 เหรียญทอง 217 เหรียญเงิน 319 เหรียญทองแดง

ครั้งที่ 30 ระหว่างวันที่ 11 – 18 มกราคม 2546 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยศรีปทุม จัดการแข่งขัน 21 ชนิดกีฬา และ 1 กีฬาสาริต คือ เรือพาย มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 58 สถาบัน

ครั้งที่ 31 ระหว่างวันที่ 10 – 17 มกราคม 2547 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จัดการแข่งขัน 21 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 62 สถาบันการแข่งขันครั้งนี้เป็นกิจกรรมแรก ในกิจกรรมฉลอง 40 ปี มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมีสถาบันเข้าร่วมการแข่งขันมากที่สุด ตลอดทั้งเป็นกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งสุดท้ายที่มหาวิทยาลัยในสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) เข้าร่วมการแข่งขัน นับจากที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ได้เริ่มจัดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย มาเป็นสถาบันแรก และนับตั้งแต่ปีการศึกษา 2547 เป็นต้นไป การแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ได้เริ่มต้นกีฬามหาวิทยาลัย ของสถาบันอุดมศึกษาที่สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ โดยเป็นการรวมกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย กีฬาสถาบันราชภัฏทั่วประเทศ และกีฬาสถาบันราชภัฏวชิรวิทยาดินแดนทั่วประเทศ เข้าด้วยกัน

ครั้งที่ 32 ระหว่างวันที่ 8 – 15 มกราคม 2548 เจ้าภาพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี จัดการแข่งขัน 20 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมการแข่งขัน 102 สถาบัน

ครั้งที่ 33 ระหว่างวันที่ 23 – 30 ธันวาคม 2548 มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา เจ้าภาพ จัดการแข่งขัน 23 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 110 สถาบันมีการชิงชัย เหรียญทอง เหรียญเงิน และ เหรียญทองแดง

ครั้งที่ 34 ระหว่างวันที่ 17- 26 มกราคม 2550 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ - เจ้าภาพ จัดการแข่งขันจัดการแข่งขัน 25 ชนิดกีฬา มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมแข่งขัน 115 สถาบัน มีการชิงชัย เหรียญทอง เหรียญเงิน และ เหรียญทองแดง

ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ครั้งนี้ เป็นครั้งแรก สถาบันอุดมศึกษาทั้งหมดในประเทศไทยที่มีการเรียนการสอน คือ ระดับปริญญาตรีขึ้นไป โดยไม่จำกัดว่าอยู่ในสังกัดกระทรวงใด ได้มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันอย่างเท่าเทียมกัน ซึ่งนับว่าสมภาคภูมิกับคำว่า “แห่งประเทศไทย” อย่างสมบูรณ์ยิ่ง และเป็นครั้งแรกที่มีสถาบันการศึกษา 122 สถาบันเข้าร่วมการแข่งขัน ถือว่ามากกว่าที่เคยมีการแข่งขันมาถึงเกือบหนึ่งเท่าตัว ทำให้ต้องมีการแข่งขันรอบคัดเลือกที่เป็นจริงเป็นจัง ทั่วประเทศ มีนิสิตนักศึกษาที่เป็นนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันทั้งสิ้นมากกว่า 15,000 คน มากที่สุดที่เคยมีมา

ตราสัญลักษณ์ เป็นรูปคบเพลิง หมายถึง เส้นทางที่ประสานสอดคล้องเข้าด้วยกัน อย่างอ่อนพริ้ว ขึ้นสู่เบื้องบน หมายถึงพลังกิจกรรมความร่วมมือความสามัคคีและความเจริญรุ่งเรือง

มวล. แสด - ม่วง หมายถึง โลโก้ เส้นโค้งสีแสด - ม่วงเป็นคลื่นพุ่งสู่เบื้องบนนี้สื่อให้เห็นถึงความเจริญรุ่งเรือง ความมีชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์เป็นสีประจำมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ เส้นโค้งทั้งสี่สี หมายถึง ตัวแทนมหาวิทยาลัยทั้งสี่ภาคของประเทศไทยที่เข้าร่วมกิจกรรม วลัยลักษณ์เกมส์ หมายถึง ชื่อของมหกรรมกีฬารั้งนี้ที่มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์เป็นเจ้าภาพ โดยใช้สีแสดเป็นสีที่แสดงถึงพลังความเข้มแข็ง อดทน ความสนุกสนานตื่นเต้นและมีน้ำใจเป็นนักกีฬา กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ปี 2550 ใช้สีน้ำเงินแสดงความหนักแน่น มั่นคง และยั่งยืนตลอดไป

สัตว์นำโชค นกฮูก นกเงือกหรือ นกขมิ้น (Great Hornbill) เป็นนกในวงศ์ Bucerotidae ชื่อวิทยาศาสตร์ว่า *Buceros bicornis* มีขนาดใหญ่ ลำตัวสีดำ ปากใหญ่แข็ง ตัวผู้มีตาสีแดงทับทิม โหนกแก้มสีดำ ตัวเมียมีตาสีขาว ไม่มีสีดำที่โหนกแก้ม อยู่กันเป็นฝูง กินสัตว์และผลไม้ ขณะตกไข่ตัวเมียจะกกไข่อยู่ในโพรงไม้ใหญ่ ตัวผู้จะหาอาหารมาป้อน เวลาบินเสียงดังมาก อาศัยในป่าดงดิบ ปัจจุบันยังพบในเขตเทือกเขาหลวงในอดีตพบเห็นได้ในเขตมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ ซึ่งมีป่าไม้ยางนา มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ได้เลือกนกเงือกเป็นสัตว์นำโชค เนื่องจากนกชนิดนี้อยู่อาศัยร่วมกันเป็นครอบครัวที่อบอุ่น และเป็นสังคมที่สามัคคีกลมเกลียว

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

โช (Cho. 1990 :1070) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ทัศนคติของนักกีฬาทีมชาติเกาหลีและโค้ชที่มีผลต่อการเตรียมตัวนักกีฬา” โดยใช้แบบทดสอบทัศนคติของสเตปป์ที่ใช้วัดทัศนคติในการศึกษารั้งนี้เป็นนักกีฬาทีมชาติเกาหลี จำนวน 313 คน โค้ช 35 คน ซึ่งโค้ช จำนวน 19 คน เป็นโค้ชกีฬาประเภททีม และอยู่ระหว่างการเตรียมตัวสำหรับการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ที่กรุงปักกิ่งเก็บข้อมูลในระหว่างวันที่ 16 มีนาคม 2533 ถึงวันที่ 29 มีนาคม 2533 การเก็บตัวฝึกซ้อมในศูนย์ซ้อมกีฬาแห่งชาติไทย ผลการศึกษาพบว่า

1. นักกีฬาทีมชาติเกาหลีและโค้ชมีทัศนคติเห็นด้วยและให้การสนับสนุนในการเก็บตัวฝึกซ้อมกีฬาก่อนการแข่งขัน
2. นักกีฬาทีมชาติเกาหลีและโค้ชที่มีต่อทัศนคติเห็นด้วยให้การสนับสนุนในการเตรียมตัวในด้านการรับรู้ด้วยตนเองและการพัฒนาทางบุคลิกภาพสภาวะสิ่งแวดล้อมและความเป็นอยู่โดยทั่วไป รวมทั้งในด้านทั่ว ๆ ไป
3. นักกีฬาทีมชาติเกาหลีที่ไม่ปะทะและนักกีฬาประเภททีม มีความเห็นด้วยอย่างมากในด้านการเตรียมทีมเข้าแข่งขันมากกว่าการเตรียมทีมนักกีฬาที่ต้องปะทะและนักกีฬาประเภทบุคคล
4. นักกีฬาทีมชาติหญิงของประเทศเกาหลีที่มีทัศนคติเห็นด้วยและให้การสนับสนุนในการเตรียมทีมมากกว่านักกีฬาเพศชาย

5. นักกีฬาทีมชาติเกาหลีที่มีโอกาสไปแข่งขันในที่ต่าง ๆ ทั่วโลกมีทัศนคติ เห็นด้วยและให้การสนับสนุนในการฝึกซ้อมมากกว่านักกีฬาที่ไม่เคยแข่งขันในที่ต่าง ๆ ทั่วโลก
6. โค้ชทีมชาติเกาหลีมีทัศนคติเห็นด้วยเป็นอย่างมาก ในการเตรียมทีมเข้าแข่งมากกว่านักกีฬา

ซิมเมอร์แมน (Zimmerman. 1991 : 1754) ได้ศึกษาเรื่องจิตวิทยาการกีฬา แนวใหม่เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยใช้กระบวนการบำบัดด้วยระบบครอบครัว ทฤษฎีและเทคนิคกับทีมกีฬาการวิจัยนี้ เพื่อต้องการที่จะศึกษาวิธีการใหม่ในการทำงานกับทีมกีฬาโดยให้ ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาใช้จิตวิทยาการกีฬาเป็นส่วนหนึ่งของการฝึกซ้อมและการเตรียมทีมกีฬา เพื่อการแข่งขันโดยผู้วิจัย ให้คำปรึกษากับทีมกีฬามหาวิทยาลัยด้วยการใช้ทฤษฎี และเทคนิคการบำบัดด้วยระบบครอบครัวการศึกษาแนวทางจิตวิทยาการกีฬาแนวใหม่ โดยใช้วิธีการศึกษาคุณภาพ ผลการวิจัยพบว่า

ผลการศึกษารวมทั้งของปฏิกิริยาที่เกิดขึ้น โดยละเอียด ซึ่งเหมาะสมเป็นอย่างดีที่นักบำบัดจะนำไปใช้ในการให้คำปรึกษาแก่ทีมกีฬา

โรติลลา (Rotella. 1991 : 3668) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ของการเข้าใจตนเอง และการเข้าใจพฤติกรรมของการเป็นผู้นำในสภาพของการเป็นนักกีฬา ซึ่งจุดมุ่งหมายครั้งนี้ต้องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าใจในตนเอง (ความเชื่อมั่นของนักกีฬาและศึกษาการแข่งขันกีฬา) และการเตรียมตัวสำหรับนักกีฬาสำหรับพฤติกรรมของการเป็นผู้นำ (พฤติกรรมการฝึกซ้อม พฤติกรรมการเป็นประชาธิปไตย พฤติกรรมที่มีอำนาจแบบเด็ดขาดการสนับสนุนการให้รางวัล) สำหรับนักกีฬา โค้ช และการแสดงออกของบุคคล ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ก็จะแสดงออกมาทางผลการแข่งขันแพ้และชนะของนักกีฬา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาฟุตบอลระดับวิทยาลัย จำนวน 131 คน ใช้ระดับการให้คะแนนของความเป็นผู้นำของชาร์ราดูรี (Charraduree) เป็นตัวชี้ถึงพฤติกรรมการเป็นผู้นำ ซึ่งผลแสดงให้เห็นถึงการฝึกซ้อมตามโครงการที่เตรียมไว้ในระดับดี มีระดับการเป็นผู้นำและพฤติกรรมการเป็นผู้นำและพฤติกรรมการเป็นประชาธิปไตย ผลการศึกษาพบว่า

มีนัยสำคัญทางสถิติกับระดับชั้นของนักกีฬาฟุตบอลโดยการเป็นผู้นำและพฤติกรรมมีอำนาจแบบเด็ดขาดเป็นส่วนมาก

เคียติง (Keating. 1993 : 1082) ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบการเตรียมตัวในการแข่งขันออกกรีฑาระดับอาชีพ เพื่อต้องการศึกษาผลของการเล่นออกกรีฑาในระดับอาชีพที่ติดตามก่อนการแข่งขันต่าง ๆ หลังจากการแข่งขันในแต่ละรอบผลการแข่งขันเปรียบเทียบกับ 5 รายการคือการมาถึงสนามแข่งขัน และพิธีการต่าง ๆ ของทีมศึกษาความก้าวหน้าของแต่ละบุคคลนำไปสู่สภาวะอื่น ๆ ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงความพร้อมของร่างกาย ความพร้อมของความรู้สึกและการเตรียมความพร้อมทางจิตใจผลการศึกษาก่อมาสนับสนุนข้อมูลด้านพิธีการต่าง ๆ ของทีมลักษณะประจำตัวและจุดมุ่งหมายที่จะนำไปสู่การเตรียมตัวของนักกีฬาลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้แสดงถึงความเที่ยงตรงทางด้านเทคนิคด้านสรีรวิทยาการออกกำลังกาย และเทคนิค ด้านจิตวิทยาการกีฬา ผลการวิจัยพบว่า

นักกีฬาอาชีพจะต้องมีโครงสร้างและลักษณะประจำตัวที่เป็นส่วนรวมมากกว่านักกีฬาสมัครเล่น ซึ่งจะเป็นลักษณะนิสัยติดตัวระยะยาวในการแข่งขันต่าง ๆ ด้วย

งานวิจัยในประเทศ

การกีฬาแห่งประเทศไทย ฝ่ายพัฒนาและส่งเสริมกีฬา (2536 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาศักยภาพของนักกีฬาไทย ศึกษากรณีศึกษาของนักกีฬาในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเมื่อปี พ.ศ.2536 ศึกษากับผู้สอน เจ้าหน้าที่ทีม ผู้จัดการทีม ผู้เกี่ยวข้องกับผู้ฝึกซ้อมและนักกีฬา รวม 4 ชนิด คือ แบดมินตัน, ยกน้ำหนัก, ยิงปืน, และมวยสากล ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาแบดมินตัน มีความเห็นว่า กีฬาแบดมินตันเป็นกีฬาที่คนไทยมีโอกาสที่จะได้เหรียญในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกมากถึง 80 เปอร์เซนต์ ทั้งนี้ต้องมีการเก็บตัวฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลาอย่างน้อย 2-3 ปี และเรื่องการเรียนรู้

2. นักกีฬายกน้ำหนัก มีความเห็นว่า ในการเดินทางไปร่วมการแข่งขันยังต่างประเทศจะต้องกำหนดให้นักกีฬาเดินทางไปถึงก่อนการแข่งขันอย่างน้อย 5 วัน เพื่อการปรับตัวให้เข้ากับสภาพภูมิอากาศ และให้สามารถรับทราบถึงการเปลี่ยนแปลงกฎการแข่งขันได้

3. นักกีฬายิงปืน มีความเห็นว่า ควรจัดให้มีการฝึกซ้อมและเก็บตัวเป็นระยะเวลาที่ยาวนานกว่านี้ ควรจัดส่งนักกีฬาไปร่วมแข่งขันระดับนานาชาติ ก่อนที่จะมีการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ควรจัดให้ผู้ฝึกสอนได้เดินทางไปร่วมการแข่งขันด้วย เพื่อที่จะได้คอยแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ของนักกีฬาและยังสามารถให้ความช่วยเหลือนักกีฬาได้ เพราะจะเป็นการสูญเสียเปล่าถ้าจ้างผู้ฝึกสอนมาในราคาแพงแล้วให้ควบคุมดูแลเฉพาะการฝึกซ้อมเท่านั้น ต้องการให้มีการพัฒนาและส่งเสริมกีฬายิงปืนอย่างจริงจัง โดยเฉพาะในระดับเยาวชนและควรจัดให้มีการแข่งขันอย่างน้อยปีละ 1-2 ครั้ง และต้องการให้หามาตรการลดราคาปืน กระสุน และอุปกรณ์อื่นๆ ลงมา

4. มวยสากล มีความเห็นว่า นักกีฬาควรได้รับการเอาใจใส่ดูแล ภายหลังจากการที่เสร็จสิ้นการแข่งขันแล้วเป็นอย่างดีด้วย โดยเฉพาะนักกีฬาที่ได้รับเหรียญรางวัลจากการแข่งขัน และควรเพิ่มเบี้ยเลี้ยงและสวัสดิการด้านอื่นๆ ให้กับนักกีฬามากกว่าที่เป็นอยู่

มงคลชัย ช่างต่อ (2537 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาในการเตรียมทีมเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย พ.ศ.2536 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ผู้ฝึกสอนจำนวน 108 คน และนักกีฬา 324 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาในระดับน้อยที่สุด คือ ด้านความปลอดภัยปัญหาในระดับน้อย คือ ด้านกีฬาและเพื่อนร่วมทีม ด้านผู้ฝึกสอน ด้านการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย ด้านการฝึกทักษะ ด้านงบประมาณ อุปกรณ์ และสถานที่ โดยเฉพาะในส่วนของปัญหาด้านงบประมาณ ด้านโภชนาการ ด้านสุขภาพอนามัยและสวัสดิการ เป็นปัญหาในระดับมาก

ความคิดเห็นของนักกีฬาและผู้ฝึกสอน เกี่ยวกับปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาในการเตรียมทีมเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2536 มี 6 ด้าน ที่ไม่แตกต่างกัน คือ ด้านงบประมาณ อุปกรณ์ และสถานที่ ด้านการฝึกสมรรถภาพทางกาย ด้านการฝึกทักษะ ด้านการฝึกสอน ด้านความปลอดภัย ด้านสุขภาพอนามัยและสวัสดิการ ยกเว้น 2 ด้าน คือ ด้านนักกีฬา และเพื่อนร่วมทีม ด้านโภชนาการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

ประชุม บุญเทียม (2538 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา ปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาทีมชาติไทย เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 17 โดยการสอบถามจากนักกีฬาและผู้ฝึกสอนจำนวน 461 คน ประกอบด้วยนักกีฬาชาย 275 คน นักกีฬาหญิง 130 คน และผู้ฝึกสอน 56 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. การเดินทางของนักกีฬาและผู้ฝึกสอนไปสนามฝึกซ้อมไม่สะดวก
2. สนามและอุปกรณ์การฝึกซ้อมไม่ได้มาตรฐานและขาดอุปกรณ์ส่งเสริมสมรรถภาพ
3. ผู้จัดการทีมขาดการรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับเทคนิค และโปรแกรมการฝึกซ้อม
4. เจ้าหน้าที่สมาคมขาดการอำนวยความสะดวก และการประสานงานกับหน่วยงานต้นสังกัดของนักกีฬาและผู้ฝึกสอนในการขออนุญาตไปทำการฝึกซ้อมและขาดการติดตามการฝึกซ้อมอย่างใกล้ชิด และการรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬา รวมทั้งการประสานงานด้านธุรการ ด้านสถานที่และอุปกรณ์การฝึกซ้อม ด้านที่พัก และที่เก็บตัว ด้านสวัสดิการและสุขภาพอนามัยไม่ดีเท่าที่ควร

5. นักกีฬาและผู้ฝึกสอนมีภารกิจครบครัน การเรียนหรือการทำงานจึงเป็นอุปสรรคต่อการฝึกซ้อม

6. ขาดความร่วมมือในการอนุญาตอย่างเป็นทางการ ให้นักกีฬาและผู้ฝึกสอนเข้ารับการฝึกซ้อมจากสโมสร หนึ่งหน่วยงานต้นสังกัดนำนักกีฬาไปแข่งขันในนามสโมสรระหว่างการเก็บตัวฝึกซ้อม และขาดความร่วมมือในการส่งนักกีฬาร่วมการคัดเลือก รวมทั้งการฝึกซ้อมจากสโมสรและหน่วยงานต้นสังกัด นอกจากนั้นสโมสรยังอ้างสิทธิเรียกร้องประโยชน์จากนักกีฬา

7. การเบิกจ่ายงบประมาณ เงินเบี้ยเลี้ยงที่ได้รับระหว่างการฝึกซ้อมและสวัสดิการในการฝึกซ้อมล่าช้า

8. การประสานงานระหว่างคณะกรรมการการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ กับสมาคมกีฬา เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสาร ระเบียบ กติกา การแข่งขันไม่ดีเท่าที่ควร

9. สมาคมกีฬาขาดการวางแผนการฝึกซ้อม ระยะยาวอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการจัดหาผู้ฝึกซ้อมหรือทีมที่มีฝีมือทัดเทียมกัน หรือดีกว่ามาฝึกซ้อมหรือประลอง นอกจากนั้นการเสริมสร้างสมรรถภาพร่างกายของนักกีฬาก็ยังบกพร่อง

บุญเลิศ เอียวเจริญ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องสภาพและปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 27 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบสภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 27 ของสถาบันการศึกษาภาครัฐและภาคเอกชน โดยผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน นักกีฬา จำนวนทั้งสิ้น 870 คน ประกอบด้วย ผู้จัดการทีมจำนวน 145 คน ผู้ฝึกสอน จำนวน 145 คน นักกีฬา จำนวน 580 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพและปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาของสถาบันการศึกษา ตามความคิดเห็นของผู้จัดการทีมและผู้ฝึกสอนเกี่ยวกับปัญหาการคัดเลือกตัวนักกีฬาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด สำหรับระดับปานกลางได้แก่ การทดสอบทักษะ สมรรถภาพทางกาย ในการคัดเลือกตัวนักกีฬา

2. สภาพและปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาของสถาบันการศึกษาตามความคิดเห็นของนักกีฬาเกี่ยวกับปัญหาการคัดเลือกตัวนักกีฬา ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

3. สภาพและปัญหาในการเตรียมทีมนักกีฬาของสถาบันการศึกษา ตามความคิดเห็นของผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬา เกี่ยวกับปัญหาด้านสถานที่และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อมส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

4. สภาพและปัญหาในการเตรียมทีมนักกีฬาของสถาบันการศึกษา ตามความคิดเห็นของผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬา เกี่ยวกับปัญหาด้านการฝึกซ้อม ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

5. สภาพและปัญหาในการเตรียมทีมนักกีฬาของสถาบันการศึกษา ตามความคิดเห็นของผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬา เกี่ยวกับปัญหาด้านโภชนาการ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

6. สภาพและปัญหาในการเตรียมทีมนักกีฬาของสถาบันการศึกษา ตามความคิดเห็นของผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬา เกี่ยวกับปัญหาด้านสวัสดิการ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

ประเสริฐ เรืองตระกูล (2543 : บทคัดย่อ) มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาสภาพปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร 4 ด้าน คือ ด้านการวางแผน ด้านโปรแกรมการฝึกซ้อม ด้านงบประมาณ และด้านการประเมินผล โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้บริหารโรงเรียนและผู้ฝึกสอนกีฬาโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) ซึ่งกำหนดโดยใช้ตารางเลขสุ่มของเครจซี่ และมอร์แกน (Krejcie Morgan) ทำโดยการสุ่มตัวอย่างจากผู้บริหาร จำนวน 208 คน รวมกลุ่มตัวอย่างจากผู้บริหารและผู้ฝึกสอนกีฬาจำนวน 416 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น หลังจากตรวจสอบความสมบูรณ์แล้ว เหลือจำนวน 384 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 92 และนำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์หาค่าความถี่ และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านการวางแผน

โดยส่วนใหญ่ทุกโรงเรียนมีสภาพการวางแผนการฝึกซ้อมกีฬา อยู่ในระดับมาก โดยข้อที่อยู่ในระดับมากที่สุด คือ การมีส่วนร่วมในการคัดเลือกตัวนักกีฬา (34.19%) รองลงมา คือ การตั้งจุดมุ่งหมายในการคัดเลือกนักกีฬา (45.40%) นักกีฬาที่ได้รับการคัดเลือกตรงตามจุดมุ่งหมาย (43.96%) การวางแผนการคัดเลือกอย่างมีระบบ (38.79%) วิธีการคัดเลือกนักกีฬาดำเนินตามแผนที่วางไว้ (38.78%) การกำหนดระยะเวลาการฝึกซ้อมจัดทำแผนไว้ล่วงหน้า (37.35%) การวางแผนการฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่อง (31.60%) และการจัดทำโครงการฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่อง (31.03%) จากดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้เกิดปัญหาอยู่ในระดับน้อยเป็นส่วนใหญ่

2. ด้านโปรแกรมการฝึก

การกำหนดจุดมุ่งหมายของการฝึกซ้อมในระยะยาวมีสภาพในระดับมาก (36.49%) การเขียนโปรแกรมการฝึกซ้อมไว้อย่างชัดเจน โปรแกรมฝึกซ้อมตรงตามความต้องการในการฝึกกีฬามีสภาพอยู่ในระดับมาก (41.09%) การฝึกซ้อมเทคนิคและทักษะกีฬามีสภาพอยู่ในระดับมาก (36.20%) โปรแกรมหนักหนากการ เพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดด้านร่างกายและจิตใจ มีสภาพอยู่ในระดับมาก (32.18%) การให้ความรู้เรื่องการป้องกันการบาดเจ็บและการรักษาการบาดเจ็บ จากการฝึกซ้อมและการแข่งขันมี

สภาพอยู่ในระดับมาก (36.49%) และโปรแกรมสอดแทรก คุณลักษณะของกีฬา และกติกาที่มีสภาพอยู่ในระดับมาก (38.21%) จึงทำให้เกิดปัญหาในระดับน้อย

ส่วนข้อที่มีสภาพอยู่ในระดับน้อย มีดังนี้ มีการเขียนโปรแกรมการฝึกซ้อมอย่างชัดเจน (37.06%) โปรแกรมการฝึกซ้อมเป็นไปตามพัฒนาการของนักกีฬา (32.18%) โปรแกรมการฝึกทักษะทดสอบทักษะส่วนบุคคลของนักกีฬา (31.31%) โปรแกรมการสร้างและทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักกีฬา (30.45%) โปรแกรมการฝึกทางด้านจิตใจ (เข้มแข็ง) (32.18%) ตารางโปรแกรมโภชนาการมีความเหมาะสมกับนักกีฬา (31.60%) จึงทำให้เกิดปัญหาอยู่ในระดับมาก

3. ด้านงบประมาณ

ทุกข้อที่เกี่ยวกับงบประมาณ มีสภาพอยู่ในระดับน้อย จึงทำให้เกิดปัญหาในระดับมาก ดังนี้ การจัดสรรงบประมาณในการฝึกซ้อมตลอดเวลาการฝึกซ้อม (29.31%) บุคลากรดูแลงบประมาณ และอำนวยความสะดวกในการเบิกจ่าย (31.03%) ความสะดวกในการเบิกจ่ายงบประมาณฝึกซ้อม (30.17%) การจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดซื้ออุปกรณ์การฝึกซ้อม (30.74%) สามารถจัดซื้ออุปกรณ์การฝึกซ้อมที่ได้มาตรฐาน (33.62%) งบประมาณค่าอาหารและเครื่องดื่ม (30.45%) งบประมาณค่าพาหนะ (32.18%) งบประมาณการดูแลรักษาพยาบาล เมื่อเจ็บป่วยหรือประสบอุบัติเหตุ (32.18%) และอุปกรณ์ด้านการเสริมสมรรถภาพ (29.88%) งบประมาณสนับสนุนจากบุคคลหรือหน่วยงานภายนอก (32.18%)

4. ด้านการประเมินผล

การทดสอบสมรรถภาพเพื่อพัฒนาการของนักกีฬาอยู่ในระดับมาก (34.77%) มีการนำผลการทดสอบมาปรับปรุงแก้ไข โปรแกรมการฝึกซ้อมอยู่ในระดับมาก (33.04%) มีการทดสอบก่อนการฝึกซ้อมอยู่ในระดับมาก (27.58%) และการทดสอบระหว่างการฝึกซ้อมอยู่ในระดับมาก (35.63%) ดังนั้นปัญหาที่เกิดขึ้นจึงอยู่ในระดับน้อย

ส่วนข้อที่มีสภาพอยู่ในระดับน้อย คือ การทดสอบทักษะส่วนบุคคลตามประเภทกีฬาหรือเฉพาะตำแหน่ง (32.47%) และการทดสอบหลังการฝึกซ้อม (35.63%) จึงมีปัญหายุ่งยากอยู่ในระดับมาก

สรุปปัญหาส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น ล้วนเกิดจากความไม่แน่นอนของกรุงเทพมหานครในการจัดการแข่งขันและการจัดสรร รวมทั้งการเบิกจ่ายงบประมาณ

สุรศักดิ์ ทรัพย์เพิ่ม (2544 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัญหาการเตรียมทีมวอลเลย์บอลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบปัญหาด้านต่างๆ ในการเตรียมทีมกีฬาวอลเลย์บอลชายของสถาบันอุดมศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 ณ มหาวิทยาลัยธวัฒนา จังหวัดสุพรรณบุรี ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้จัดการทีม จำนวน 12 คน ผู้ฝึกสอน จำนวน 12 คน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน 12 คน รวม 36 คน และนักกีฬา 144 คน รวมทั้งสิ้น 180 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัญหาด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ที่พบมากคือ ระยะเวลาในการคัดเลือกตัวนักกีฬา
2. ปัญหาด้านสถานที่และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม ที่พบมากคือ อุปกรณ์การเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายและความสะดวกในการใช้สนามฝึกซ้อม
3. ปัญหาด้านการฝึกซ้อม ที่พบมากคือ การทดสอบความพร้อมของทีมโดยการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่างๆ

4. ปัญหาด้านงบประมาณ ที่พบมากคือ งบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์ในการฝึกซ้อม

5. ปัญหาด้านสวัสดิการ ที่พบมากคือ การจัดสอนเสริมด้านการศึกษาให้กับนักกีฬา

ศิริวุฒ ทิพย์ไกรสร (2546 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องสภาพและปัญหาการเตรียมทีมรักบี้ฟุตบอลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30 ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้านี้ เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการเตรียมทีมรักบี้ฟุตบอลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30 มี 4 ด้าน ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ด้านสถานที่และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม ด้านการฝึกซ้อม ด้านงบประมาณและสวัสดิการ กลุ่มตัวอย่างเป็นประชากรประกอบด้วย ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน และผู้ช่วยผู้ฝึกสอน จำนวน 30 คน และนักกีฬา จำนวน 290 คน รวมทั้งสิ้น 320 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เมื่อรวบรวมข้อมูลแล้วจากนั้นดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน และผู้ช่วยผู้ฝึกสอน มีความคิดเห็นว่าสภาพการเตรียมทีมด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านสถานที่และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม ด้านการฝึกซ้อม และด้านงบประมาณและสวัสดิการ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ในส่วนปัญหาการเตรียมทีม ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ส่วนด้านสถานที่และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม ด้านการฝึกซ้อม และด้านงบประมาณและสวัสดิการมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง

2. นักกีฬา มีความคิดเห็นว่าสภาพการเตรียมทีม ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ด้านสถานที่อุปกรณ์ในการฝึกซ้อม ด้านการฝึกซ้อม และด้านงบประมาณและสวัสดิการ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ในส่วนปัญหาการเตรียมทีม ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ด้านสถานที่และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม ด้านการฝึกซ้อมและด้านงบประมาณและสวัสดิการ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง

เกียรติศักดิ์ สิทธิ (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องสภาพและปัญหาการเตรียมทีมวอลเลย์บอลชายเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 29 มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบสภาพและปัญหาการเตรียมทีมวอลเลย์บอลชายที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 29 ณ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นผู้บริหาร จำนวน 17 คน ผู้ฝึกสอน จำนวน 15 คน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน จำนวน 12 คน และนักกีฬา จำนวน 180 คน รวมทั้งสิ้น 224 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .91 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้บริหาร ผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน มีความเห็นว่าสภาพการเตรียมทีมด้านความมุ่งหมายด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอน และด้านนักกีฬา โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านโปรแกรมการฝึกซ้อม อยู่ในระดับปานกลาง และปัญหาการเตรียมทีม ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอนและด้านนักกีฬา โดยรวมมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ส่วนด้านความมุ่งหมายและด้านโปรแกรมการฝึกซ้อม มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง

2. นักกีฬา มีความเห็นว่า สภาพการเตรียมทีมด้านความมุ่งหมายและด้านนักกีฬา โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา และด้านโปรแกรมการฝึกซ้อมอยู่ใน

ระดับปานกลาง ส่วนด้านผู้ฝึกสอนอยู่ในระดับมากที่สุดและปัญหาการเตรียมทีมด้านการคัดเลือกตัว นักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอน ด้านนักกีฬาโดยรวมมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ส่วนปัญหาการเตรียมทีมด้าน โปรแกรมการฝึกซ้อมและด้านความมุ่งมั่นหมายมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง

วีณา ศรีวิวัฒน์ (2546 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬายิมนาสติก ลีลา เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันยิมนาสติกชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 23 การศึกษาครั้งนี้เพื่อศึกษา ปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬายิมนาสติกลีลา เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันยิมนาสติกชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 23 กลุ่มตัวอย่างเป็นคณะกรรมการบริหารสโมสร จำนวน 57 คน ผู้ฝึกสอน จำนวน 30 คน และ นักกีฬา จำนวน 76 คน รวมทั้งสิ้น 163 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การแจกแจงความถี่และ หาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬายิมนาสติกลีลา เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันยิมนาสติกชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 23 ด้านสถานที่และอุปกรณ์อำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม ในความคิดเห็นของ กรรมการบริหารสโมสร มีปัญหาในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 58.37 ในความคิดเห็นของผู้ฝึกสอน มี ปัญหาในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 59.39 ในความคิดเห็นของนักกีฬา มีปัญหาในระดับน้อย คิดเป็น ร้อยละ 55.26

2. ปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬายิมนาสติกลีลา เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันยิมนาสติกชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 23 ด้านการฝึกซ้อม ในความคิดเห็นของกรรมการบริหารสโมสร มีปัญหาในระดับ น้อย คิดเป็นร้อยละ 61.40 ในความคิดเห็นของผู้ฝึกสอน มีปัญหาในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 58.33 ใน ความคิดเห็นของนักกีฬา มีปัญหาระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 46.27

3. ปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬายิมนาสติกลีลา เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันยิมนาสติกชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 23 ด้านงบประมาณและสวัสดิการ ในความคิดเห็นของกรรมการบริหารสโมสร มี ปัญหาในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 46.32 ในความคิดเห็นของผู้ฝึกสอน มีปัญหาในระดับน้อย คิดเป็น ร้อยละ 46.00 ในความคิดเห็นของนักกีฬา มีปัญหาในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 59.21

4. ปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬายิมนาสติกลีลา เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันยิมนาสติกชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 23 ด้านการจัดการ ในความคิดเห็นของกรรมการบริหารสโมสร มีปัญหาในระดับ น้อย คิดเป็นร้อยละ 62.66 ในความคิดเห็นของผู้ฝึกสอน มีปัญหาในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 54.29 ใน ความคิดเห็นของนักกีฬา มีปัญหาในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 46.80

เอกชัย นุชลำยอง (2546 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัญหาต่างๆ ในการเตรียมทีม นักกีฬาคนพิการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ เมืองปูซาน ประเทศเกาหลีใต้ การศึกษาครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบสภาพและปัญหาต่างๆ ในการเตรียมทีมนักกีฬาคนพิการ เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ เมืองปูซาน ประเทศเกาหลีใต้ประชากร ที่ใช้ในการ ศึกษาครั้งนี้ คือ นักกีฬา จำนวน 87 คน ผู้ฝึกสอน จำนวน 33 คนคณะกรรมการบริหารสมาคม กีฬาแห่งประเทศไทย จำนวน 19 คน รวมทั้งสิ้น 139 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง ผลการศึกษาพบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ เมืองปูซาน ประเทศเกาหลีใต้ มีดังนี้

1. ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ตามความคิดเห็นของนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และกรรมการบริหาร พบว่ามีปัญหาน้อย และในรายชื่อ นักกีฬามีความเห็นว่ายิงขาดการประชาสัมพันธ์ที่ดี
2. ด้านสถานที่และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม ตามความคิดเห็นของนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และกรรมการบริหาร พบว่ามีปัญหาน้อย และในรายชื่อที่มีปัญหามาก ได้แก่ อุปกรณ์การฝึกซ้อมไม่เพียงพอ ไม่สะดวกในการใช้สถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม ตลอดจนการเดินทางไปสนามฝึกซ้อม
3. ด้านการฝึกซ้อม ตามความคิดเห็นของนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และกรรมการบริหาร พบว่ามีปัญหาน้อย และในรายชื่อที่มีปัญหามาก ได้แก่ เวลาในการฝึกซ้อมในแต่ละวัน/สัปดาห์
4. ด้านงบประมาณและสวัสดิการ ตามความคิดเห็นของนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และกรรมการบริหาร พบว่ามีปัญหามาก และในรายชื่อที่มีปัญหามาก ได้แก่ ค่าเบี้ยเลี้ยง การดูแลรักษาพยาบาล ชุดกีฬาที่ใช้ฝึกซ้อมไม่เหมาะสม อาหารไม่เพียงพอ ถูกหลักโภชนาการ ห้องน้ำไม่เหมาะสมกับความพิการ สิ่งอำนวยความสะดวก รางวัลที่ได้รับจากการแข่งขัน ตลอดจนการเอาใจใส่และติดตามผลของผู้ที่เกี่ยวข้อง
5. ด้านการเรียน การทำงาน และหน่วยงานต้นสังกัด ตามความคิดเห็นของนักกีฬาผู้ฝึกสอน และกรรมการบริหาร พบว่ามีปัญหาน้อย

ชยันต์ โภคผล (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง สภาพและปัญหาการเตรียมทีมฟุตบอลของจังหวัดที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานกษัตริย์ศึก “กษัตริย์ศึก” ครั้งที่ 22 มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการเตรียมทีมฟุตบอลของจังหวัดที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานกษัตริย์ศึก “กษัตริย์ศึก” ครั้งที่ 22 กลุ่มตัวอย่างเป็น ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอนและนักกีฬา จำนวน 340 คน เป็นผู้จัดการทีม 16 คน ผู้ฝึกสอนและผู้ช่วยผู้ฝึกสอน 64 คนและนักกีฬา 260 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามสภาพและปัญหาการเตรียมทีมฟุตบอลของจังหวัดที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานกษัตริย์ศึก “กษัตริย์ศึก” ครั้งที่ 22 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .97 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพการเตรียมทีมฟุตบอลของจังหวัดที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานกษัตริย์ศึก “กษัตริย์ศึก” ครั้งที่ 22 ตามความคิดเห็น ของผู้จัดการทีม ด้านเป้าหมาย ด้านการบริหารและการจัดดำเนินการฝึกซ้อม ด้านผู้ฝึกสอน และด้านนักกีฬา โดยรวมส่วนใหญ่ มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 65.00, 53.75, 53.12, และ 50.63 ตามลำดับ ส่วนด้านคัดเลือกนักกีฬาและด้านปัจจัยอื่นๆ โดยรวมส่วนใหญ่ ไม่เหมาะสม คิดเป็น ร้อยละ 61.87 และ 66.25 ตามลำดับ และส่วนใหญ่มิมีปัญหาด้านเป้าหมาย ด้านการบริหารและการจัดดำเนินการฝึกซ้อม ด้านผู้ฝึกสอน และด้านนักกีฬา อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 30.62, 34.38 , 32.50 และ 27.50 ตามลำดับ ด้านการคัดเลือกนักกีฬา มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 33.75 และด้านปัจจัยอื่นๆ มีปัญหาอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 45.62

2. สภาพการเตรียมทีมฟุตบอลของจังหวัดที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานกษัตริย์ศึก “ กษัตริย์ศึก ” ครั้งที่ 22 ตามความคิดเห็นของผู้ฝึกสอนและผู้ช่วยผู้ฝึกสอนด้านเป้าหมาย ด้านการบริหารและการจัดดำเนินการฝึกซ้อม ด้านผู้ฝึกสอน และด้านนักกีฬา โดยส่วนใหญ่ มีความเหมาะสมคิดเป็นร้อยละ 74.69, 71.88 , 76.25 และ 77.97 ตามลำดับ ส่วนด้านการคัดเลือกนักกีฬา และด้านปัจจัยอื่นๆ ไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 73.44 และ 51.88 ตามลำดับ และส่วนใหญ่มิมีปัญหา

มีปัญหาด้านเป้าหมาย ด้านบริหารและการจัดดำเนินการฝึกซ้อม และด้านนักกีฬาอยู่ในระดับน้อยคิดเป็นร้อยละ 32.19 , 30.00 และ 28.59 ตามลำดับ ด้านการคัดเลือกนักกีฬาและด้านผู้ฝึกสอน มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 33.28 ละ 27.81 ตามลำดับ และด้านปัจจัยอื่นๆ มีปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 24.85

3..สภาพการเตรียมทีมฟุตบอลของจังหวัดที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทาน ภูพานราชนิเวศน์ “ภูพานคัพ” ครั้งที่ 22 ตามความคิดเห็นของนักกีฬา ด้านเป้าหมาย ด้านการบริหารจัดการจัดดำเนินการฝึกซ้อม ด้านผู้ฝึกสอน และด้านนักกีฬา โดยรวมส่วนใหญ่มีความเหมาะสมคิดเป็นร้อยละ 80.58, 66.69, 68.46 และ 80.46 ตามลำดับ ส่วนด้านการคัดเลือกนักกีฬา และด้านปัจจัยอื่นๆ มีความไม่เหมาะสมคิดเป็นร้อยละ 65.04 และ 52.88 ตามลำดับ และส่วนใหญ่มีปัญหาด้านเป้าหมาย ด้านการบริหารและการจัดดำเนินการฝึกซ้อม และด้านนักกีฬา อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 27.50, 31.61 และ 28.92 ตามลำดับ ด้านการคัดเลือกนักกีฬา และด้านผู้ฝึกสอน มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 30.92 และ 26.65 ตามลำดับ และด้านปัจจัยอื่นๆ มีปัญหาอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 30.54

สุรสิทธิ์ สิงห์หลง (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องสภาพและปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขันกีฬานักเรียน นักศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 25 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขันกีฬานักเรียน นักศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 25 4 ด้าน คือสภาพและปัญหาด้านนักกีฬา สภาพและปัญหาด้านการฝึกสอน สภาพและปัญหาด้านกระบวนการของการฝึกซ้อม และสภาพปัญหาด้านปัจจัยอื่นๆ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน และนักกีฬามวยไทย โดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง จำนวน 208 คน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างดังนี้ ผู้จัดการทีม เขตการศึกษาละ 1 คน จำนวน 13 คน ผู้ฝึกสอน เขตการศึกษาละ 2 คน จำนวน 26 คน นักกีฬามวยไทย เขตการศึกษาละ 13 คน จำนวน 169 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น หลังจากการตรวจสอบความสมบูรณ์แล้ว จำนวน 208 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาความถี่ และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้จัดการทีมมีความคิดเห็นว่าสภาพที่เป็นจริงเห็นว่าการปฏิบัติเป็นประจำทุกด้าน ปัญหาด้านนักกีฬาอยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 35.38

ผู้จัดการทีมมีความคิดเห็นว่าปัญหาด้านผู้ฝึกสอนอยู่ในระดับน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 36.15 ปัญหาด้านกระบวนการของการฝึกซ้อมอยู่ในระดับน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 26.92 และปัญหาด้านปัจจัยอื่นๆ อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 46.10 ส่วนรายชื่อที่มีปัญหามากคือ เบี่ยงเลียงในการฝึกซ้อมสำหรับนักกีฬา ทุนการศึกษาสนับสนุนให้กับนักกีฬาและงบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์ในการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย

2. ผู้ฝึกสอนมีความคิดเห็นว่าสภาพที่เป็นจริงเห็นว่าการปฏิบัติเป็นประจำทุกด้าน ปัญหาด้านนักกีฬาอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 32.99

ผู้ฝึกสอนมีความคิดเห็นว่าปัญหาด้านผู้ฝึกสอนอยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 36.92 ปัญหาด้านกระบวนการของการฝึกซ้อมอยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 29.62 และปัญหาด้านปัจจัยด้านอื่นๆ

อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 41.15 ส่วนรายชื่อที่มีปัญหามากคือการใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาขณะการฝึกซ้อม สวัสดิการในเรื่องที่พักและงบประมาณจัดซื้ออุปกรณ์ในการทดสอบสมรรถภาพทางกาย

3. นักกีฬามีความคิดเห็นว่าสภาพที่เป็นจริงเห็นว่ามี การปฏิบัติเป็นประจำทุกด้าน ปัญหาด้านนักกีฬาอยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 26.63

นักกีฬามีความคิดเห็นว่าปัญหาด้านผู้ฝึกสอนอยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 28.22 ปัญหาด้านกระบวนการของการฝึกซ้อมอยู่ในระดับน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 25.61 และปัญหาด้านปัจจัยอื่นๆอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 28.87 ส่วนรายชื่อที่มีปัญหามากคือ งบประมาณในการจัดซื้อ อุปกรณ์ในการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย และงบประมาณสำหรับอาหารบำรุงตัวนักกีฬา

ภราดร สังกรแก้ว (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องสภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬามวยสากลสมัครเล่นคัดเลือกตัวแทนจังหวัดสุโขทัย เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันคัดเลือกตัวแทนภาค 5 กีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬามวยสากลสมัครเล่นคัดเลือกตัวแทนภาค 5 กีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬามวยสากลสมัครเล่น ตัวแทนจังหวัดสุโขทัย เป็นผู้จัดการทีม จำนวน 10 คน ผู้ฝึกสอน จำนวน 10 คน และนักกีฬามวยสากลสมัครเล่น จำนวน 80 คน รวมทั้งสิ้น 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านสถานที่ฝึกซ้อม ตามความคิดเห็นของผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬามวยสากลสมัครเล่น มีสภาพเหมาะสม มีปัญหาอยู่ในระดับมาก

2. ด้านผู้ฝึกสอน ตามความคิดเห็นของผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬามวยสากลสมัครเล่น มีสภาพไม่เหมาะสม มีปัญหาอยู่ในระดับมาก

3. ด้านอุปกรณ์การฝึกซ้อม ตามความคิดเห็นของผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬามวยสากลสมัครเล่น มีสภาพไม่เหมาะสม มีปัญหาอยู่ในระดับมาก

4. ด้านการเก็บตัวฝึกซ้อม ตามความคิดเห็นของผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬามวยสากลสมัครเล่น มีสภาพไม่เหมาะสม มีปัญหาอยู่ในระดับมาก

5. ด้านงบประมาณและสวัสดิการ ตามความคิดเห็นของผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬามวยสากลสมัครเล่น มีสภาพไม่เหมาะสม มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง

สุรัชต์ หุ่นทองกุล (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาประเภททีมของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30 รอบมหกรรม การศึกษาครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อทราบปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาประเภททีมของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 30 รอบมหกรรม กลุ่มตัวอย่างของการศึกษาครั้งนี้ เป็นผู้จัดการทีม จำนวน 35 คนผู้ฝึกสอนจำนวน 38 คน โดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง นักกีฬา จำนวน 240 คน โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน รวมทั้งสิ้น 316 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัญหาด้านการฝึกซ้อมที่มีปัญหาในระดับมาก คือ นักกีฬาฝึกซ้อมไม่ตรงตามเวลาที่กำหนด ใ้ว้อยู่เป็นประจำ ผู้จัดการทีมร้อยละ 23.68 ผู้ฝึกสอนร้อยละ 18.42 และนักกีฬาร้อยละ 20.00 นักกีฬา

ขาดการฝึกซ้อมเนื่องจากปัญหาการเรียน ผู้จัดการทีมร้อยละ 23.68 ผู้ฝึกสอนร้อยละ 15.79 และนักกีฬาร้อยละ 22.50 นักกีฬาขาดการฝึกซ้อมเนื่องจากปัญหาส่วนตัว ผู้จัดการทีมร้อยละ 21.05 ผู้ฝึกสอนร้อยละ 15.79 และนักกีฬาร้อยละ 22.50

2. ปัญหาด้านนักกีฬาและผู้ฝึกสอนที่มีปัญหาในระดับมากคือ การนำเทคนิคใหม่ๆ มาใช้ในการฝึกซ้อมกับนักกีฬา ผู้จัดการทีมร้อยละ 23.68 ผู้ฝึกสอนร้อยละ 15.79 และนักกีฬาร้อยละ 20.00 การนำจิตวิทยาการกีฬาไปใช้ระหว่างการฝึกซ้อมกับนักกีฬา ผู้จัดการทีมร้อยละ 18.42 ผู้ฝึกสอนร้อยละ 18.42 และนักกีฬาร้อยละ 18.50 นักกีฬามีความรับผิดชอบในการฝึกซ้อม ผู้จัดการทีมร้อยละ 26.32 ผู้ฝึกสอนร้อยละ 21.05 และนักกีฬาร้อยละ 12.50

3. ปัญหาด้านอุปกรณ์และสถานที่ในการฝึกซ้อมที่มีปัญหาในระดับมาก คือ ความทันสมัยของอุปกรณ์ในการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย ผู้จัดการทีมร้อยละ 26.31 ผู้ฝึกสอนร้อยละ 21.05 และนักกีฬาร้อยละ 19.00 สนามฝึกซ้อมมีห้องน้ำและเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวแก่นักกีฬา ผู้จัดการทีมร้อยละ 23.68 ผู้ฝึกสอนร้อยละ 13.15 และนักกีฬาร้อยละ 18.50

4. ปัญหาด้านการจัดสวัสดิการให้กับนักกีฬาและผู้ฝึกสอนที่มีปัญหาในระดับมาก คือ การจัดอาหารหลักและอาหารเสริมให้แก่นักกีฬา ผู้จัดการทีมร้อยละ 23.68 ผู้ฝึกสอนร้อยละ 26.32 และนักกีฬาร้อยละ 23.50 การจัดสอนเสริมและติดตามผลการเรียนของนักกีฬา ผู้จัดการทีมร้อยละ 23.68 ผู้ฝึกสอนร้อยละ 26.32 และนักกีฬาร้อยละ 24.50

5. ปัญหาด้านการสนับสนุนจากผู้บริหารสถาบันที่มีปัญหาในระดับมากคือ การจัดหางบประมาณจากภายนอกมาสนับสนุนการพัฒนาของสถาบัน ผู้จัดการทีมร้อยละ 23.69 ผู้ฝึกสอนร้อยละ 31.58 และนักกีฬาร้อยละ 24.00 การจัดคณาจารย์ดูแลการเรียนของนักกีฬาเป็นกรณีพิเศษ ผู้จัดการทีมร้อยละ 23.69 ผู้ฝึกสอนร้อยละ 23.69 และนักกีฬาร้อยละ 23.00

เพชรรัตน์ ยัณรังษี. (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัญหาการเตรียมทีมกีฬายกน้ำหนักในการแข่งขันกีฬายกน้ำหนักเยาวชนชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ประจำปี 2546 การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบปัญหาการเตรียมทีมกีฬายกน้ำหนักในการแข่งขันกีฬายกน้ำหนักเยาวชนชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ประจำปี 2546 ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้จัดการทีมยกน้ำหนัก จำนวน 285 คน ประกอบด้วยนักกีฬา จำนวน 235 คน ผู้ฝึกสอน จำนวน 30 คน และผู้จัดการทีมจำนวน 20 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา นักกีฬา ผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีมยกน้ำหนัก ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าแผนการดำเนินการคัดเลือกนักกีฬามีปัญหามาก และในส่วนผู้ฝึกสอนมีความเห็นว่า ปัญหาการคัดเลือกนักกีฬามีความยุติธรรม การประชุมชี้แจงวิธีการคัดเลือกนักกีฬา และจำนวนนักกีฬาที่เข้าร่วมการคัดเลือก มีปัญหาอยู่ในระดับมาก

2. ด้านสถานที่และอุปกรณ์การฝึกซ้อมนักกีฬา ผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีมยกน้ำหนัก ส่วนใหญ่มีความเห็นว่า มาตรฐานของสนามฝึกซ้อม แสงสว่างในสนามฝึกซ้อมและสถานที่เก็บอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม มีปัญหาอยู่ในระดับมาก

3. ด้านการฝึกซ้อมนักกีฬา ผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีมยกน้ำหนัก ส่วนใหญ่เห็นว่าการวางแผนการเตรียมการฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่องและมีระบบ ระยะเวลาในการฝึกซ้อมในแต่ละสัปดาห์ความสามารถ

ในการถ่ายทอดความรู้ ความสามารถในการรับรู้ของนักกีฬาในการฝึกซ้อม ความยากง่ายของทักษะที่ปฏิบัติในการฝึกซ้อมและการนำจิตวิทยาไปใช้ในการฝึกซ้อม มีปัญหาอยู่ในระดับมาก

4. ด้านงบประมาณนักกีฬา ผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีมยกน้ำหนัก ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการดำเนินงานมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง คือ ในการเรื่องของงบประมาณด้านการฝึกซ้อมงบประมาณด้านการแข่งขัน ความคล่องตัวในการเบิกจ่ายงบประมาณ งบประมาณในการคัดเลือกนักกีฬา และงบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์การฝึกซ้อม

5. ด้านสวัสดิการนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้จัดการทีม ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการดำเนินงานมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง คือ ชุดกีฬาที่ใช้ในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน การจัดการสอนเสริมด้านการศึกษากับนักกีฬา การติดตามดูแลรักษาพยาบาลและการให้ความช่วยเหลือที่ได้รับการบาดเจ็บจากการฝึกซ้อม การอำนวยความสะดวกยานพาหนะในการฝึกซ้อมและการแข่งขันเบียดเบียนในการฝึกซ้อมและแข่งขัน การให้รางวัลแก่นักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้ช่วยผู้ฝึกสอนที่สร้างชื่อเสียงให้กับชมรมหน่วยงานหรือจังหวัด และตารางการฝึกซ้อมเป็นอุปสรรคต่อการเรียน

ปทุมทริกา โกศลเมธี (2548 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องสภาพและปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาวัยน้ำ การแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 21 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบสภาพและปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาวัยน้ำ การแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 21 กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง เป็นนักกีฬาวัยน้ำที่เข้าร่วมการแข่งขัน จำนวน 160 คน เป็นชาย 80 คน หญิง 80 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น 0.91 วิเคราะห์ข้อมูล โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านสถานที่ฝึกซ้อม สภาพที่ไม่เหมาะสม โดยรวมคิดเป็นร้อยละ 52.50 ปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 30.63

2. ด้านผู้ฝึกสอน สภาพที่ไม่เหมาะสม โดยรวมคิดเป็นร้อยละ 56.25 ปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 28.44

3. ด้านการเก็บตัวฝึกซ้อม สภาพที่ไม่เหมาะสม โดยรวมคิดเป็นร้อยละ 53.83 ปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 27.50

4. ด้านงบประมาณและสวัสดิการ สภาพที่ไม่เหมาะสม โดยรวมคิดเป็นร้อยละ 63.91 ปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 39.22

กมล ตันกิมหงษ์ (2549: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัญหาการเตรียมทีมเซปักตะกร้อเพื่อแข่งขันในกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 22 การศึกษาครั้งนี้จุดมุ่งหมายในการวิจัยนี้เพื่อศึกษาปัญหาในการเตรียมทีมเซปักตะกร้อในกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 22 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักตะกร้อชายตัวแทนทีมชาติไทยจำนวน 14 คน มีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 27 ปี ซึ่งเข้าร่วมแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 22 ปี 2546 ที่จัดขึ้น ณ ประเทศเวียดนาม การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้วิธีการสังเกตการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างและการเขียนบันทึก ผู้วิจัยสังเกตการฝึกซ้อมของทีมตะกร้อทุกครั้งเป็นเวลา 3 เดือน ก่อนการแข่งขัน และทำการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสัมภาษณ์ นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างได้ทำการเขียนบันทึกเกี่ยวกับปัญหาในการเตรียมทีมเพื่อการแข่งขัน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การเปรียบเทียบความคงที่ของข้อมูล (Constant Comparison) และทดสอบความเชื่อถือได้ของข้อมูลโดยวิธีการตรวจสอบจากกลุ่มตัวอย่าง (Member Checks)

ผลการศึกษาพบปัญหา 6 ด้านด้วยกันคือ ชุดฝึกซ้อมไม่เพียงพอ เบี่ยงเหลียงออกช้า สนามฝึกซ้อมไม่เหมาะสม ที่พักนักกีฬาไม่เหมาะสม ขาดยานพาหนะ และแพทย์ประจำทีมไม่เพียงพอ

ประจักษ์ ทองแจ่ม (2549 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง สภาพและปัญหาการเตรียมทีม วอลเลย์บอลหญิง เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาวอลเลย์บอลหญิง เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน และนักกีฬา ในสถาบันอุดมศึกษา ภาครัฐและเอกชน ที่ส่งทีมวอลเลย์บอลหญิงเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 ณ มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา จังหวัดนครปฐม ได้แก่ทีมที่เข้าร่วมมหกรรม ได้แก่ ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและผู้ช่วยผู้ฝึกสอน จำนวน 44 คน และนักกีฬาจำนวน 132 คน รวมทั้งสิ้น 176 คน ทีมที่ติดรอบคัดเลือก ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้แก่ ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและผู้ช่วยผู้ฝึกสอน จำนวน 30 คน และนักกีฬา จำนวน 100 คน รวมทั้งสิ้น 130 คน รวมทั้งหมด 306 คน ได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่น วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการศึกษาพบว่า

1. ด้านนักกีฬา

ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน คิดว่าสภาพการเตรียมทีม มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 57.40 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 37.98 แต่นักกีฬาคิดว่ามีสภาพการเตรียมทีม มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 55.77 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 8.58

ทีมที่เข้าร่วม คิดว่าสภาพการเตรียมทีม มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 85.5 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 66.03 แต่ทีมที่ติดรอบ คิดว่าสภาพการเตรียมทีมไม่มีความเหมาะสมคิดเป็นร้อยละ 93.39 และระดับปัญหาการเตรียมทีมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 71.03

2. ด้านผู้ฝึกสอน

ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน คิดว่าสภาพการเตรียมทีม มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 76.71 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 58.74 แต่นักกีฬาคิดว่ามีสภาพการเตรียมทีม มีความเหมาะสมคิดเป็นร้อยละ 75.57 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 56.03

ทีมที่เข้าร่วม คิดว่าสภาพการเตรียมทีม มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 89.57 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 65.49 และทีมที่ติดรอบคิดว่ามีสภาพการเตรียมทีม มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 90.13 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 69.08

3. ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา

ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน คิดว่าสภาพการเตรียมทีม มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 87.91 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อยคิดเป็นร้อยละ 73.21 แต่นักกีฬาคิดว่ามีสภาพ

การเตรียมทีม มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 90.94 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 64.05

ทีมที่เข้ารอบ คิดว่าสภาพการเตรียมทีม มีความเหมาะสมคิดเป็นร้อยละ 90.7 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 66.92 และทีมที่ตกรอบ คิดว่ามีสภาพการเตรียมทีม มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 90.22 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 65.45

4. ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม

ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน คิดว่าสภาพการเตรียมทีม มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 87.21 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 70.61 แต่นักกีฬาคิดว่ามีสภาพการเตรียมทีม มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 86.16 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 61.37

ทีมที่เข้ารอบ คิดว่าสภาพการเตรียมทีม มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 85.64 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 62.55 และทีมที่ตกรอบคิดว่ามีสภาพการเตรียมทีม มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 79.44 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 65.32

5. ด้านงบประมาณและสวัสดิการ

ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน คิดว่าสภาพการเตรียมทีม มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 59.58 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 48.43 แต่นักกีฬาคิดว่ามีสภาพการเตรียมทีม มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 68.32 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 50.27

ทีมที่เข้ารอบ คิดว่าสภาพการเตรียมทีม มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 65.35 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 48.95 และทีมที่ตกรอบคิดว่ามีสภาพการเตรียมทีม ไม่มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 67.39 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 50.87

6. ด้านสถานที่ที่ใช้ในการฝึกซ้อมและอำนวยความสะดวก

ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน คิดว่าสภาพการเตรียมทีม มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 59.58 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 51.71 แต่นักกีฬาคิดว่ามีสภาพการเตรียมทีม มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 52.11 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 36.53

ทีมที่เข้ารอบ คิดว่าสภาพการเตรียมทีม มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 75.78 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 53.08 และทีมที่ตกรอบคิดว่ามีสภาพการเตรียมทีม ไม่มีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 79.98 และระดับปัญหาการเตรียมทีม อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 56.53

อารยะ โตศิริ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง สภาพปัญหาการเตรียมทีมกีฬาสอฟท์บอลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย ครั้งที่ 34 การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบสภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาสอฟท์บอลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้ง

ที่ 34 กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้จัดการทีมจำนวน 22 คน ผู้ฝึกสอน 35 คน และนักกีฬาซอฟท์บอล จำนวน 377 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้าเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเชื่อมั่น .94 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการศึกษาพบว่า

1. สภาพและปัญหาการเตรียมทีมซอฟท์บอลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 ตามความคิดเห็นของ ทีมที่ไม่ผ่านรอบแรก สภาพการเตรียมทีมโดยรวมมีความเหมาะสม และมีปัญหาการเตรียมทีม ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ด้านสถานที่และอุปกรณ์ ด้านสวัสดิการ และด้านวันเวลาในการฝึกซ้อม อยู่ในระดับปานกลาง และด้านผู้จัดการทีมและผู้ฝึกสอน อยู่ในระดับมาก

2. สภาพและปัญหาการเตรียมทีมซอฟท์บอลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 ตามความคิดเห็นของ ทีมที่ไม่ผ่านรอบก่อนชิงชนะเลิศ สภาพการเตรียมทีมโดยรวมมีความเหมาะสม และมีปัญหาการเตรียมทีม ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา อยู่ในระดับปานกลาง ด้านผู้จัดการทีมและผู้ฝึกสอน ด้านสถานที่และอุปกรณ์ ด้านสวัสดิการ และด้านวันและเวลาในการฝึกซ้อม อยู่ในระดับมาก

3. สภาพและปัญหาการเตรียมทีมซอฟท์บอลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 ตามความคิดเห็นของ ทีมที่เข้ารอบชิงชนะเลิศ สภาพการเตรียมทีมโดยรวมมีความเหมาะสม และมีปัญหาการเตรียมทีม ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ด้านผู้จัดการทีมและผู้ฝึกสอน ด้านสถานที่และอุปกรณ์ ด้านสวัสดิการ และด้านวันและเวลาในการฝึกซ้อม อยู่ในระดับปานกลาง

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะสรุปได้ว่าปัญหาการเตรียมทีมกีฬานั้นแต่ละปัญหาจะมีความแตกต่างกันด้วยเหตุผลต่าง ๆ คือ ชนิดและประเภทของกีฬา รายการแข่งขัน กาลเวลาที่เปลี่ยนแปลงทำให้มีรายละเอียดของปัญหาแตกต่างกันทำให้ผลการวิจัยนั้นมีความแตกต่างกันไปบางงานวิจัยผลการวิจัยนั้นมีปัญหาทุกด้านอยู่ในระดับน้อย บางงานวิจัยก็มีบางด้านที่มีปัญหาอยู่ในระดับมาก

ชนิดและประเภทของกีฬาได้แบ่งงานวิจัยเป็นปัญหาการเตรียมทีมกีฬาประเภทเดี่ยวและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาประเภททีม ซึ่งปัญหาการเตรียมทีมกีฬาประเภทเดียวนั้นส่วนใหญ่มีการศึกษากันยังไม่มาก เช่น วាយน้ำ มวยสากลสมัครเล่น มวยไทยสมัครเล่น ยิมนาสติกลีลา และยกน้ำหนัก ส่วนปัญหาการเตรียมทีมกีฬาประเภททีมนั้นมีชนิดกีฬา เช่น ฟุตบอล รักบี้ฟุตบอล เซปักตะกร้อ และวอลเลย์บอลในกีฬาเหล่านี้จะมีความแตกต่างกัน ตามระดับของรายการแข่งขันความพร้อมไม่เท่ากัน เป็นไปตามสภาพของแต่ละทีมที่เข้าร่วมการแข่งขัน

รายการแข่งขัน มีอยู่หลายระดับ เช่น กีฬาซีเกมส์ กีฬามหาวิทยาลัย กีฬาเยาวชน เป็นต้นทำให้ผลการวิจัยนั้นออกมาแตกต่างกันได้

กาลเวลาที่เปลี่ยนแปลง ในงานวิจัยแต่ละปีนั้นช่วงเวลาที่ต่างกันทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของผลการวิจัยได้เช่นกันเพราะแต่ละปีมีการพัฒนาการแข่งขันมากขึ้นอาจเปลี่ยนรูปแบบของปัญหาไปได้

สรุปได้ว่าปัญหาการเตรียมทีมกีฬาต่าง ๆ นั้นจะมีปัญหาที่แตกต่างกัน เกิดขึ้นได้หลายเหตุปัจจัย เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเหล่านี้จะเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือในการวิจัยต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ ผู้ฝึกสอน และนักกีฬา ในสถาบันอุดมศึกษาภาครัฐและเอกชน ที่สังกัดกีฬาดาบสากลเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ณ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้แก่ทีมกีฬาดาบสากลที่สังกัดเข้าร่วมการแข่งขันจำนวน 45 ทีม กำหนดไว้ดังนี้ ผู้ฝึกสอน จำนวน 48 คน นักกีฬานักเรียนจำนวน 311 คน รวมทั้งสิ้น 359 คน แต่ผู้วิจัยได้กลุ่มตัวอย่างมารวมทั้งหมด 302 คน เป็นผู้ฝึกสอนจำนวน 43 คน นักกีฬา 259 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นการตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับด้านสภาพแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ เหมาะสมและไม่เหมาะสมและด้านปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ได้แก่มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด แบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ

1. ด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา
2. ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา
3. ด้านการฝึกซ้อม
4. ด้านงบประมาณและสวัสดิการ
5. ด้านสถานที่ อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ แบบปลายทางมีลักษณะเป็นแบบปลายเปิด (Open Ended)

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 โดยการสอบถามจากผู้ฝึกสอนและนักกีฬาดาบสากลในการแข่งขันรายการต่างๆ

2. ศึกษา ค้นคว้า เอกสาร ตำรา และการรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อรวบรวมข้อมูลและรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับปัญหาการเตรียมทีม

3. ศึกษาแนวการสร้างเครื่องมือในการวิจัยเพื่อหารูปแบบในการดำเนินการสร้างเครื่องมือวัดและการค้นคว้าข้อมูลในการวิจัยให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายในการวิจัย

4. เขียนนิยามเชิงปฏิบัติการของปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35

5. การสร้างแบบสอบถามได้ศึกษา ค้นคว้าจากทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากตำรานำมาสรุปขอบเขตต่าง ๆ ประกอบด้วย 5 ด้าน คือ

5.1 ด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา

5.2 ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา

5.3 ด้านการฝึกซ้อม

5.4 ด้านงบประมาณและสวัสดิการ

5.5 ด้านสถานที่ อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม

6. นำขอบเขตด้านต่าง ๆ มาสร้างข้อย่อยของแบบสอบถาม

7. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างไปปรึกษาคณะกรรมการควบคุมปริญญาโท

8. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน (ภาคผนวก) เพื่อตรวจสอบหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

9. นำแบบสอบถามได้รับการตรวจพิจารณา และแก้ไขเรียบร้อยแล้วจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ไปให้ประธานและกรรมการควบคุมปริญญาโทตรวจสอบอีกครั้งและแก้ไขแบบสอบถาม

10. หาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามที่แก้ไขแล้วไปทำการทดลองกับผู้ฝึกสอน นักกีฬาดาบสากล ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คนที่ไม่ใช่ตัวแทนกีฬามหาวิทยาลัย แล้วนำมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา ด้วยวิธีของครอนบาค (Cronbach) ผลปรากฏว่ามีค่าความเชื่อมั่น .94

11. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้วไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มประชากรในการวิจัยต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อออกหนังสือขอความร่วมมือไปยังอธิการบดีสถาบันการศึกษาทั้งภาครัฐบาล และเอกชน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจาก ผู้ฝึกสอน และนักกีฬา
2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองในวันที่กำหนดในการเก็บข้อมูล
3. นำแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีทางสถิติ

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 มาหาค่าทางสถิติ ดังนี้

1. แจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม นำเสนอในรูปแบบตารางความเรียงสภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35
2. นำข้อมูลแบบสอบถามตอนที่ 2 สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ที่ได้แจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ นำเสนอรูปแบบความเรียง
3. นำข้อมูลตอนที่ 3 ที่เป็นข้อเสนอแนะปลายเปิด มาสรุปในรูปความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
f	แทน	ค่าความถี่
%	แทน	ค่าร้อยละ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่างและทำการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังต่อไปนี้

1. นำแบบสอบถามตอนที่ 1 มาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2. นำแบบสอบถามตอนที่ 2 มาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3. นำแบบสอบถามตอนที่ 3 มาวิเคราะห์ข้อมูลจากความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 แล้วนำเสนอในรูปความเรียง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละของสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มประชากร โดยใช้แบบสอบถามทั้งหมด 359 ฉบับซึ่งสามารถทำการเก็บรวบรวมข้อมูล และตรวจสอบแบบสอบถามที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อคัดเลือกฉบับที่สมบูรณ์ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 302 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 84.12 เมื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ได้ดังนี้

ตาราง 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม (N = 302)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
สถานภาพ		
ผู้ฝึกสอน	43	14.23
นักกีฬา	259	85.77
รวม	302	100.00
เพศ		
ชาย	182	60.26
หญิง	120	39.74
รวม	302	100.00
สถาบันการศึกษา		
มหาวิทยาลัยของรัฐบาล	229	75.82
มหาวิทยาลัยของเอกชน	83	27.48
รวม	302	100.00
ระดับการศึกษา		
ระดับปริญญาตรี	256	84.76
ระดับปริญญาโท	45	14.90
อื่นๆ	1	0.34
รวม	302	100.00

จากตาราง 1 แสดงว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 302 คน เป็น นักกีฬา จำนวน 256 คน คิดเป็นร้อยละ 85.77 และผู้ฝึกสอนจำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 14.23 ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศชายจำนวน 182 คน คิดเป็นร้อยละ 60.26 และเป็นเพศหญิง จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 39.74 ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เรียนมหาวิทยาลัยรัฐบาล จำนวน 229 คน คิดเป็นร้อยละ 75.82 มหาวิทยาลัยเอกชน จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 27.48 ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เรียนอยู่ระดับปริญญาตรี จำนวน 256 คน คิดเป็นร้อยละ 84.76 รองลงมาคือ ระดับปริญญาโท จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 14.90 และเรียนอยู่ระดับอื่น จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.33 ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาของการเตรียมทีมกีฬาดาบสากล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35

การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาในสถาบันอุดมศึกษาภาครัฐและเอกชน ที่ส่งนักกีฬาดาบสากลเข้าร่วมทำการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ณ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 45 ทีม ได้แก่ ผู้ฝึกสอน จำนวน 48 คน และนักกีฬา จำนวน 311 คน รวมทั้งสิ้น 359 คน ในการวิจัยจริงผู้วิจัยได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 302 คน เป็น ผู้ฝึกสอน 43 คน นักกีฬา 259 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นการตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับด้านสภาพแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ เหมาะสมและไม่เหมาะสม และด้านปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด แบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ

1. ด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา
2. ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา
3. ด้านการฝึกซ้อม
4. ด้านงบประมาณและสวัสดิการ
5. ด้านสถานที่ อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ แบบปลายทางมีลักษณะเป็นแถบปลายเปิด (Open Ended)

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่างและทำการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังต่อไปนี้

1. นำแบบสอบถามตอนที่ 1 มาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามแล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2. นำแบบสอบถามตอนที่ 2 มาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬา ดาบสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3. นำแบบสอบถามตอนที่ 3 มาวิเคราะห์ข้อมูลจากความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับสภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 แล้วนำเสนอในรูปความเรียง

สรุปผลการวิจัย

สภาพและปัญหาของการเตรียมทีมกีฬาดาบสากล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 โดยสรุปการวิเคราะห์ไว้ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพเกี่ยวกับสภาพของผู้ตอบแบบสอบถามผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 302 คนเป็นนักกีฬาจำนวน 256 คน คิดเป็นร้อยละ 85.77 และ ผู้ฝึกสอน จำนวน 43 คนคิดเป็นร้อยละ 14.23 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชายจำนวน 182 คน คิดเป็นร้อยละ 60.26 และเป็นเพศหญิงจำนวน 120 คนคิดเป็นร้อยละ 39.74 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เรียนมหาวิทยาลัยรัฐบาลจำนวน 229 คนคิดเป็นร้อยละ 75.82 มหาวิทยาลัยเอกชน จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 27.48 ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เรียนอยู่ระดับปริญญาตรีจำนวน 256 คน คิดเป็นร้อยละ 84.76 รองลงมาคือ ระดับปริญญาโท จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 14.90 และเรียนอยู่ระดับอื่น จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.33ตามลำดับ

ตอนที่ 2 สภาพและปัญหาการเตรียมทีมดาบสากล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ตามความคิดเห็นของผู้ฝึกสอน ด้านต่างๆ ดังนี้

1. สภาพและปัญหาการเตรียมทีมดาบสากล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ตามความคิดเห็นของผู้ฝึกสอน ด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ด้านการฝึกซ้อม ด้านงบประมาณและสวัสดิการและด้านสถานที่ อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม โดยรวมส่วนใหญ่เห็นว่าสภาพการเตรียมทีมมีความเหมาะสมคิดเป็นร้อยละ 84.30, 86.05, 87.91, 88.14 และ 73.49 ตามลำดับ และมีปัญหาการเตรียมทีมด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬาด้านการฝึกซ้อม และด้านสถานที่อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 31.78, 32.79 และ 53.26 ตามลำดับด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา และด้านงบประมาณและสวัสดิการโดยรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 42.71 และ 35.35

2. สภาพและปัญหาการเตรียมทีมดาบสากล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ตามความคิดเห็นของนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ด้านการ

ฝึกซ้อม ด้านงบประมาณและสวัสดิการ และด้านสถานที่ อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม โดยรวมส่วนใหญ่เห็นว่า สภาพการเตรียมทีมมีความเหมาะสมคิดเป็นร้อยละ 81.18, 84.79, 84.02, 68.34 และ 65.48 ตามลำดับและมี ปัญหาการเตรียมทีมด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ด้านการฝึกซ้อม ด้านงบประมาณ และสวัสดิการ และด้านสถานที่อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 30.57, 32.63, 39.27, 41.24 และ 35.60 ตามลำดับ

3. สภาพและปัญหาการเตรียมทีมดาดบาสเกต เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ตามความคิดเห็นของมหาวิทยาลัยของรัฐบาล ด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา ด้านการคัดเลือกตัว นักกีฬา ด้านการฝึกซ้อม ด้านงบประมาณและสวัสดิการ และด้านสถานที่ อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อมโดยรวม ส่วนใหญ่เห็นว่าสภาพการเตรียมทีมมีความเหมาะสมคิดเป็นร้อยละ 80.86, 79.00, 81.75, 71.05 และ 64.72 ตามลำดับ และมีปัญหาการเตรียมทีมด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ด้านการฝึกซ้อม ด้านงบประมาณและสวัสดิการ ด้านสถานที่อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็น ร้อยละ 32.98, 35.81, 44.24, 45.55 และ 36.51 ตามลำดับ

4. สภาพและปัญหาการเตรียมทีมดาดบาสเกต เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ตามความคิดเห็นของมหาวิทยาลัยของเอกชน ด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา ด้านการคัดเลือกตัว นักกีฬา ด้านการฝึกซ้อม ด้านงบประมาณและสวัสดิการ และด้านสถานที่ อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม โดยรวม ส่วนใหญ่เห็นว่าสภาพการเตรียมทีมมีความเหมาะสมคิดเป็นร้อยละ 94.19, 92.55, 96.14, 78.67 และ 89.04 ตามลำดับและมีปัญหาการเตรียมทีมด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา และด้านงบประมาณและสวัสดิการ อยู่ในระดับ ปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 24.60 และ 35.30 ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬายู่ในระดับมากและปานกลางที่ ใกล้เคียง คิดเป็นร้อยละ 28.26 และ 27.38 ตามลำดับ ด้านการฝึกซ้อมอยู่ในระดับปานกลางและน้อยที่ ใกล้เคียงกันคิดเป็นร้อยละ 26.14 และ 27.59 ตามลำดับ ด้านสถานที่อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อมโดยรวมและ พิจารณารายข้ออยู่ในระดับปานกลางและน้อยที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 29.16 และ 27.23 ตามลำดับ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

1. ด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา

นักกีฬายังขาดความรับผิดชอบที่จริงจัง ไม่ตรงต่อเวลา ขาดความตั้งใจในการฝึกซ้อม ขาดความเป็น ระเบียบและการรู้จักหน้าที่ของตนเอง นักกีฬามีการแข่งขันภายในทีมค่อนข้างสูงทำให้เกิดความขัดแย้งกันเอง นักกีฬาต่างวิทยาเขตมีเวลาซ้อมน้อยทำให้มีการเตรียมความพร้อมน้อย

ผู้ฝึกสอนยังมีประสบการณ์น้อย ขาดการเป็นผู้นำ การฝึกสอนยังไม่ต่อเนื่องและขาดผู้ฝึกสอนในด้าน เทคนิคเฉพาะประเภทของดาดบาสผู้ฝึกสอนและนักกีฬามีความพร้อมเป็นอย่างดี ผู้ฝึกสอนใช้เวลาส่วนตัวในการ ทำหน้าที่

2. ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา

การคัดเลือกนักกีฬาไม่จำเป็นต้องเน้นการจับเวลาในการวิ่งระยะไกล ควรเน้นเรื่องความเร็วของแสง เสียง และพลังแขน จำนวนนักกีฬามีไม่มากนักทำให้ขาดการคัดตัวนักกีฬาที่ชัดเจน และขาดการประชาสัมพันธ์ในการคัดเลือกตัวนักกีฬา มีการเปิดโอกาสให้นักกีฬาหน้าใหม่เข้าร่วมการคัดเลือก

3. ด้านการฝึกซ้อม

ขาดการกำหนดระยะเวลาในการฝึกซ้อมทำให้นักกีฬามีเวลาฝึกซ้อมไม่เพียงพอ รวมทั้งไม่มีที่ฝึกซ้อม ทำให้การฝึกซ้อมไม่เพียงพอและมีประสิทธิภาพ ดังนั้นควรมีการกำหนดโปรแกรมการฝึกซ้อมและจัดหาสถานที่เก็บตัวนักกีฬาในการฝึกซ้อม

4. ด้านงบประมาณและสวัสดิการ

งบประมาณน้อยเกินไปทำให้ไม่เพียงพอกับการซื้ออุปกรณ์ ควรมีการเพิ่มงบประมาณให้นักกีฬามากกว่านี้ ควรจัดที่พักที่สะดวกสบาย และมีรถรับส่งนักกีฬา มหาวิทยาลัยของรัฐบาลการทำการเบิกจ่าย ยุ่งยากและล่าช้า การเบิกจ่ายต่างๆควรลดขั้นตอนต่างๆลงบ้างเพื่อให้สะดวกรวดเร็วขึ้น ควรมีเบี้ยเลี้ยงให้นักกีฬาเพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจให้นักกีฬา และควรมีงบประมาณสนับสนุนการเดินทางไปแข่งขันกีฬาในรายการ open ต่างๆมากขึ้น

5. ด้านสถานที่ อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม

ขาดสถานที่และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อมที่เหมาะสม สถานที่ฝึกซ้อมร้อนและอับควรเปิดแอร์ในสถานที่ฝึกซ้อม สถานที่ฝึกซ้อมไม่เพียงพอกับจำนวนนักกีฬาทำให้นักกีฬาต้องรอคอยการฝึกซ้อมเป็นเวลานาน ขาดคุณภาพเนื่องจากสนามที่ใช้ไม่ใช่สนามฝึกซ้อมที่เฉพาะอุปกรณ์การฝึกซ้อมมีจำกัดเนื่องจากงบประมาณส่งผลให้นักกีฬาขาดแรงจูงใจในการฝึกซ้อมควรมีอุปกรณ์ที่จำเป็นบางอย่าง เช่น ดาบแต่ละประเภท ถุงมือ เป็นต้น อุปกรณ์การฝึกซ้อมไม่เพียงพอ ค่อนข้างเก่าเนื่องจากไม่ได้ดูแลอยู่เสมอ มีความปลอดภัยน้อย มีปัญหาชำรุดเสียหาย ควรมีการจัดหาอุปกรณ์ในการฝึกซ้อมที่ได้มาตรฐาน

อภิปรายผล

จากการศึกษาวิจัยสภาพและปัญหาการเตรียมทีมดาบสากล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ดังนี้

สภาพภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม (ผู้ฝึกสอน, นักกีฬา)

1. ด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา ผู้ฝึกสอนและนักกีฬามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า สภาพการเตรียมทีมโดยรวมมีความเหมาะสมและมีปัญหา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นปัญหาของผู้ฝึกสอน เรื่องผู้ฝึกสอนมีการนำเทคนิคใหม่ๆ มาใช้ในการฝึกซ้อมนักกีฬา ผู้ฝึกสอนสามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเกี่ยวกับการฝึกซ้อมและแข่งขัน และผู้ฝึกสอนมีความเสียสละ อุทิศตนในการทำหน้าที่ มีปัญหาในระดับมาก และระดับปัญหาของความคิดเห็นนักกีฬา เรื่องผู้ฝึกสอนมีความรู้และประสบการณ์นั้นมีปัญหาอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับที่ พระพงษ์ บุญศิริ (2535 : 65-69) ได้กล่าวว่าผู้ฝึกสอน หรือผู้ฝึกนักกีฬา เป็นปัจจัยประการหนึ่งที่สำคัญเกี่ยวข้องกับการกีฬาการสร้างวินัย ควบคุมความประพฤติ ให้กำลังใจ และสร้างสมรรถภาพสูงสุด โดยใช้เทคนิควิธีการต่าง ๆ เพื่อพัฒนานักกีฬาของตนให้มีการพัฒนาทักษะ ความสามารถให้สูงขึ้น หรือจนมี

ความสามารถสูงสุดตลอดจนการชี้แนะการเล่น การแข่งขันเพื่อนำนักกีฬาก้าวไปสู่ผลสำเร็จของการแข่งขันหรือเล่นกีฬา

2. ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ผู้ฝึกสอนและนักกีฬา มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า สภาพการเตรียมทีมโดยรวมมีความเหมาะสม ระดับปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากลของความคิดเห็นผู้ฝึกสอนมีปัญหา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นการประชาสัมพันธ์ในการคัดเลือกตัวนักกีฬา มีการประชุมชี้แจงวิธีการคัดเลือกตัวนักกีฬา และมีการทดสอบทักษะของนักกีฬา มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนระดับปัญหาการเตรียมทีมของความคิดเห็นของนักกีฬา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นการมีการประกาศผลการคัดเลือกตัวนักกีฬา มีปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุด แสดงให้เห็นว่าปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากลไม่ได้เกิดขึ้นที่ตัวนักกีฬาเองหรือตัวผู้ฝึกสอนเท่านั้นแต่ยังเกิดขึ้นได้จากกระบวนการคัดเลือกตัวนักกีฬาเบื้องต้นที่สำคัญ สอดคล้องกับที่ ธวัช วีระศิริวัฒน์ (2538:205-207) กล่าวว่า การเปิดโอกาสให้ผู้ฝึกสอนมีตัวเลือกในการคัดเลือกตัวนักกีฬาได้มากขึ้น ทำให้ทีมดังกล่าวมีนักกีฬาชั้นยอดมาร่วมทีมอยู่เสมอ ดังนั้น หน้าที่หลักที่สำคัญของผู้ฝึกสอน ได้แก่ การคัดเลือกตัวนักกีฬาเข้ามาร่วมทีม การคัดเลือกตัวนักกีฬาเป็นงานที่มีความละเอียดอ่อน ต้องปฏิบัติด้วยความสุขุมรอบคอบ พิจารณาความก้าวหน้าและความสามารถไปจนถึงอนาคต สิ่งที่ต้องพิจารณาในการคัดเลือกตัวนักกีฬาล้วนมีความสำคัญในทุกด้านไม่ว่าจะเป็น การประชาสัมพันธ์ การประชุมชี้แจงวิธีการคัดเลือกตัวนักกีฬา และมีการทดสอบทักษะของนักกีฬาเพื่อผู้ฝึกสอนจะได้ศึกษาค้นคว้าหาความสามารถพิเศษของเขา และเมื่อร่วมฝึกซ้อมตามรูปแบบที่ผู้ฝึกสอนกำหนดก็สามารถปฏิบัติได้สามารถปรับเปลี่ยนการเล่นตามที่ผู้ฝึกสอนกำหนดให้ได้ ตลอดจนการประกาศผลการคัดเลือกนักกีฬาก็มีความสำคัญต่อการเตรียมทีมเช่นเดียวกันโดยผู้ฝึกสอนจะต้องประกาศรายชื่อผู้เล่นดังกล่าวเพื่อให้มาอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของตน งานการพิจารณาคัดตัวนั้นเป็นงานที่ลำบากใจที่สุด งานหนึ่งของผู้ฝึกสอน เพราะมักจะเกิดความวิตกกังวลว่าการตัดสินใจของตนจะผิดพลาด ตลอดจนต้องเผชิญหน้ากับผู้ที่มีความสมหวังและผิดหวังให้ผู้ที่ถูกการคัดเลือกจะต้องทำด้วยความรอบคอบอย่างมีหลักเกณฑ์ทุกคนยอมรับในผลการประกาศนั้น

3. ด้านการฝึกซ้อม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬา มีความคิดเห็นสอดคล้องกัน พบว่า สภาพการเตรียมทีมโดยรวมมีความเหมาะสมและมีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นการให้ความรู้เกี่ยวกับกติกาเทคนิคและแทคติกวิธีการเล่น โปรแกรมเน้นหนักการเพื่อผ่อนคลายด้านจิตใจ และการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่างๆเพื่อสะสมคะแนนจัดอันดับ มีปัญหาในระดับมาก ดาบสากลเป็นกีฬาที่มีแบบฝึกตามหลักพื้นฐาน สำหรับนักกีฬาแรกหัดหรือที่ยังไม่เป็น ผู้ที่เป็นแล้วต้องหันมาฝึกเทคนิคและแทคติก แต่ก็ไม่ถึงกับทั้งพื้นฐานไปเสียทีเดียว สอดคล้องกับที่ อุดม พิมพา (2535 : 25) ได้กล่าวถึง ฝึกเทคนิคและแทคติก ได้แก่ ทักษะและรูปแบบการเล่นและการเคลื่อนไหวเฉพาะตัวและของทีม ฝึก 40% เพื่อสร้างทักษะให้ดีขึ้นสูงสุด ทั้งนี้จะทำให้เป็นพื้นฐานในการฝึกโดยหลักเกณฑ์ของการฝึกเทคนิค คือ การทำซ้ำบ่อย ๆ ในท่าที่กล่าวมา และได้ผลมากที่สุด ธวัช วีระศิริวัฒน์ (2538:210-213) เมื่อสิ้นสุดฤดูการแข่งขันจะต้องให้นักกีฬาพักเพื่อคลายความเคร่งเครียด แต่เป็นการพักผ่อนแบบที่มีการออกกำลังกายบ้าง เพื่อรักษาสภาพความสมบูรณ์ไว้ไม่ให้ลดลงมาก อาจเปลี่ยนไปเล่นกีฬาอื่นบ้าง โดยเล่นเพื่อสนุกสนานและออกกำลังกาย สรุศักดิ์ ทรัพย์เพิ่ม (2544 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัญหาการเตรียมทีมวอลเลย์บอลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาด้านการฝึกซ้อม ที่พบมากคือ การทดสอบความพร้อมของทีม

โดยการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่าง ๆ นอกจากนี้ นักกีฬายังมีข้อเสนอแนะว่าควรมีการกำหนดโปรแกรมการฝึกซ้อมและจัดหาสถานที่เก็บตัวนักกีฬาในการฝึกซ้อมและมีการกำหนดระยะเวลาในการฝึกซ้อม ทำให้นักกีฬามีเวลาฝึกซ้อมไม่เพียงพอ

4. ด้านงบประมาณและสวัสดิการ ผู้ฝึกสอนและนักกีฬามีความคิดเห็นสอดคล้องกัน พบว่า สภาพการเตรียมทีมโดยรวมมีความเหมาะสม ส่วนระดับปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากลของความคิดเห็นผู้ฝึกสอน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับ และการมีพาหนะสำหรับการออกไป ฝึกซ้อมและแข่งขันนอกสถานที่ มีปัญหาในระดับปานกลาง ส่วนระดับปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากลของความคิดเห็นของนักกีฬา โดยในระดับอยู่ในระดับปานกลาง และนักกีฬาได้แสดงความคิดเห็นว่า งบประมาณน้อยเกินไปทำให้ไม่เพียงพอกับการซื้ออุปกรณ์ งบประมาณหรือเงินเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการเตรียมทีมกีฬา ผู้ฝึกสอนจะต้องวางแผนในการจัดเตรียมงบประมาณที่ใช้ในการเตรียมทีม และการแข่งขันอย่างละเอียดรอบคอบเพื่อให้มีงบประมาณสำหรับการใช้จ่ายอย่างเพียงพอในทุกๆ ด้าน อนันต์ อัดชู (2536 :47-50) กล่าวว่าแหล่งทุนสนับสนุนนี้เป็นปัจจัยที่สำคัญมากอย่างหนึ่งปัญหาการทำทีมหลายๆ ทีม มักจะพบกับปัญหานี้เป็นส่วนใหญ่ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าถ้าได้รับแหล่งเงินที่สนับสนุนน้อยจะทำทีมไม่ได้ดี ผู้ฝึกและคณะก็ต้องมีวิธีการหาแหล่งทุน มาสนับสนุนให้โครงการฝึกซ้อมและโครงการต่างๆ เป็นไปด้วยดี ผู้ฝึกซ้อมที่ดีและผู้จัดการที่ดีจะต้องทราบดีว่าจะหาแหล่งเงินทุนสนับสนุนได้จากที่ใดบ้าง และจะทำให้ได้

5. ด้านสถานที่และอุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬามีความคิดเห็นสอดคล้องกัน พบว่า สภาพการเตรียมทีมโดยรวมมีความเหมาะสมและมีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นด้านมาตรฐานของสนามฝึกซ้อมมีปัญหาในระดับมาก ผู้ทำการวิจัยมีความเห็นว่ากีฬาดาบสากลต้องใช้สนามที่มีลักษณะเฉพาะของแต่ละประเภทดาบ หากสถานที่ไม่ได้มาตรฐานก็ย่อมส่งผลต่อการเตรียมทีม สอดคล้องกับที่ อนันต์ อัดชู (2536 :47-50) กล่าวว่าสนามฝึกซ้อมและอุปกรณ์ สนามฝึกซ้อมและอุปกรณ์ในการฝึกซ้อมเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การทำทีมกีฬาเป็นไปด้วยความเรียบร้อย จะเห็นว่าสนามฝึกซ้อม และอุปกรณ์การฝึกซ้อมเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ สนามและอุปกรณ์การฝึกซ้อมถ้าเป็นไปได้อาจจะต้องให้เหมือนกับสนามแข่งขันจริงๆ หรือให้คล้ายกับสนามแข่งขันมากที่สุด และมีให้เพียงพอแก่การฝึกซ้อม ถ้าสนามฝึกซ้อมมีแต่ขนาดและสภาพไม่มาตรฐาน พอไปแข่งจริงๆ ก็ปรับตัวไม่ได้เช่นกัน สอดคล้องกับการวิจัยของ เพชรรัตน์ ย์ณรังษี. (2547 : บทคัดย่อ). ได้ทำการศึกษาเรื่องปัญหาการเตรียมทีมกีฬายกน้ำหนักในการแข่งขันกีฬายกน้ำหนักเยาวชนชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ประจำปี 2546 ผลการวิจัยพบว่าส่วนใหญ่มีความเห็นว่า มาตรฐานของสนามฝึกซ้อม แสงสว่างในสนามฝึกซ้อมและสถานที่เก็บอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม มีปัญหาอยู่ในระดับมาก

สภาพภาพของมหาวิทยาลัย (รัฐบาล, เอกชน)

1. ด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา มหาวิทยาลัยรัฐบาลและเอกชนมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน พบว่า สภาพการเตรียมทีมโดยรวมมีความเหมาะสมและระดับปัญหาการเตรียมทีมมหาวิทยาลัยรัฐบาลโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นผู้ฝึกสอนสามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเกี่ยวกับการฝึกซ้อมและแข่งขันมีปัญหาอยู่ในระดับมากและนักกีฬามีความเข้าใจบทบาทหน้าที่ของตนเองและเพื่อนร่วมทีม ระดับปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนระดับปัญหาการเตรียมทีมมหาวิทยาลัยเอกชนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นผู้ฝึกสอนมีการ

นำเทคนิคใหม่ๆมาใช้ในการฝึกซ้อมนักกีฬาและนักกีฬามีความรู้เรื่องเทคนิคการเล่นกีฬาตาบอดสากลมีปัญหายุ่งยากในระดับมาก

2. ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา มหาวิทยาลัยรัฐบาลและเอกชนมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน พบว่า สภาพการเตรียมทีมโดยรวมมีความเหมาะสมและมีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

3. ด้านการฝึกซ้อม มหาวิทยาลัยรัฐบาลและเอกชนมีความคิดเห็นสอดคล้องกันพบว่า สภาพการเตรียมทีมโดยรวมมีความเหมาะสมและมีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

4. ด้านงบประมาณและสวัสดิการ มหาวิทยาลัยรัฐบาลและเอกชนมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน พบว่า สภาพการเตรียมทีมโดยรวมมีความเหมาะสม ทั้งนี้ยังพบว่ามหาวิทยาลัยรัฐบาลมีความคิดเห็นว่าการแข่งขันเพียงพอของสถานที่ฝึกซ้อมที่ได้รับ มีความไม่เหมาะสม และมีปัญหาในการเตรียมทีมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นส่วนระดับปัญหาการเตรียมทีมมหาวิทยาลัยรัฐบาลด้านนักกีฬาได้รับเบียดเบียนในการฝึกซ้อมและนักกีฬาได้รับค่าอาหารในการฝึกซ้อมมีปัญหายุ่งยากในระดับมาก นอกจากนี้นักกีฬาของมหาวิทยาลัยรัฐบาลยังแสดงความคิดเห็นเสนอแนะว่ามหาวิทยาลัยของรัฐบาลควรพิจารณาการเบิกจ่ายยุ่งยากและล่าช้า การเบิกจ่ายต่างๆควรลดขั้นตอนต่างๆลงบ้างเพื่อให้สะดวกรวดเร็วขึ้น

5. ด้านสถานที่และอุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม มหาวิทยาลัยรัฐบาลและเอกชนมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน พบว่า สภาพการเตรียมทีมโดยรวมมีความเหมาะสมและมีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

จะเห็นว่าทั้งนักกีฬาและผู้ฝึกสอนของมหาวิทยาลัยรัฐบาลและเอกชนจะพบปัญหาในการเตรียมทีมด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา และด้านงบประมาณและสวัสดิการ ที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน คือ

ด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา มหาวิทยาลัยรัฐบาลผู้ฝึกสอนสามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเกี่ยวกับการฝึกซ้อมและแข่งขันมีปัญหายุ่งยากในระดับมากและนักกีฬามีความเข้าใจบทบาทหน้าที่ของตนเองและเพื่อนร่วมทีม ระดับปัญหายุ่งยากในระดับมากที่สุด ส่วนมหาวิทยาลัยเอกชนผู้ฝึกสอนมีการนำเทคนิคใหม่ๆ มาใช้ในการฝึกซ้อมนักกีฬาและนักกีฬามีความรู้เรื่องเทคนิคการเล่นกีฬาตาบอดสากลมีปัญหายุ่งยากในระดับมาก เช่นเดียวกับที่ สุรัชต์ หุ่นทองกุล (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาประเภททีมของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 30 รอบมหกรรมผลการวิจัยพบว่าปัญหาด้านนักกีฬาและผู้ฝึกสอนที่มีปัญหายุ่งยากในระดับมากคือ การนำเทคนิคใหม่ๆ มาใช้ในการฝึกซ้อมกับนักกีฬา และยังคงสอดคล้องกับที่ พิระพงษ์ บุญศิริ (2535 : 65 - 69) ได้ศึกษาถึงวิธีจูงใจตลอดจนการปรับแก้สถานการณ์ หาแหล่งจูงใจเพื่อนำมาใช้ประโยชน์ต่อนักกีฬาอย่างเต็มที่ ใช้เทคนิควิธีการต่าง ๆ เพื่อพัฒนานักกีฬาของตนให้มีการพัฒนาทักษะ ความสามารถให้สูงขึ้น หรือจนมีความสามารถสูงสุด สำหรับตัวนักกีฬานั้นก็ต้องทราบถึงบทบาทหน้าที่ของตน นอกจากนั้นบทบาทหน้าที่ของนักกีฬา ยังต้องมีความรับผิดชอบต่องานของตนเอง ต่อหน้าที่ ที่รับผิดชอบและต่อทีมซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญมาก

ด้านงบประมาณและสวัสดิการ ปัญหาการเตรียมทีมมหาวิทยาลัยรัฐบาลด้านนักกีฬาได้รับเบียดเบียนในการฝึกซ้อมและนักกีฬาได้รับค่าอาหารในการฝึกซ้อมมีปัญหายุ่งยากในระดับมาก

พบว่าปัญหาด้านนี้มักเกิดขึ้นในการเตรียมทีมกีฬาของหน่วยงานหรือสถาบันการศึกษาของรัฐบาลเกือบทุกประเภทกีฬา ดังที่ การกีฬาแห่งประเทศไทย ฝ่ายพัฒนาและส่งเสริมกีฬา (2536 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาศักยภาพของนักกีฬาไทยในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเมื่อปี

พ.ศ. 2536 โดยศึกษากับผู้สอน เจ้าหน้าที่ทีม ผู้จัดการทีม ผู้เกี่ยวข้องกับผู้ฝึกซ้อมและนักกีฬา พบว่านักกีฬามีความเห็นว่าการเพิ่มเบี้ยเลี้ยงและจัดสวัสดิการด้านอื่นๆให้กับนักกีฬาที่เป็นอยู่ สอดคล้องกับที่มณฑลชัยช่วงต่อ (2537 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่องปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาในการเตรียมทีมเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2536 พบว่าปัญหาด้านงบประมาณและสวัสดิการก็เป็นปัญหาในระดับมากเช่นเดียวกัน ซึ่งผู้ทำการวิจัยมีความเห็นว่าปัญหาการเตรียมทีมของมหาวิทยาลัยรัฐบาลที่เกิดขึ้นในด้านงบประมาณและสวัสดิการมีมากกว่าของที่มีมหาวิทยาลัยเอกชนอาจเนื่องมาจากขั้นตอนในการเบิกจ่ายที่ยุ่งยากและล่าช้า และประชุม บุญเทียม (2538 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาทีมชาติไทย เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 17 โดยการสอบถามจากนักกีฬาและผู้ฝึกสอน ผลการวิจัยพบว่า การเบิกจ่ายงบประมาณ เงินเบี้ยเลี้ยงที่ได้รับระหว่างฝึกซ้อมและสวัสดิการในการฝึกซ้อมล่าช้าแหล่งทุนสนับสนุนนี้เป็นปัจจัยที่สำคัญมากอย่างหนึ่ง สอดคล้องกับที่ อนันต์ อัครฐ (2536: 47-50) ว่าปัญหาการทำทีมหลายๆ ทีม มักจะพบกับปัญหานี้เป็นส่วนใหญ่ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าถ้าได้รับแหล่งเงินที่สนับสนุนน้อยจะทำทีมไม่ได้ดี ผู้ฝึกสอนและคณะก็ต้องมีวิธีการหาแหล่งทุน มาสนับสนุนให้โครงการฝึกซ้อมและโครงการต่างๆ เป็นไปด้วยดี ผู้ฝึกซ้อมที่ดีและผู้จัดการที่ดีจะต้องทราบดีว่าจะหาแหล่งเงินทุนสนับสนุนได้จากที่ใดบ้าง และจะทำให้ได้ส่วนในเรื่องสวัสดิการนั้น มิได้หมายความว่าต้องให้เงินทองหรือบ้านที่อยู่อาศัย เหมือนกับประเทศหรือสมาคมกีฬาที่ร่ำรวย แต่ในประเทศไทยเราก็ควรจะหมายถึงการดูแลเรื่องความเป็นอยู่ของนักกีฬาการมีอาชีพ การรักษาพยาบาลเมื่อได้รับการเจ็บป่วย คือดูแลให้นักกีฬามีความมั่นคงในด้านสวัสดิการของสังคมพอสมควร นอกจากเรื่องวัตถุแล้ว ในด้านขวัญและกำลังใจ ในด้านความรู้สึก ผู้ฝึกและคณะจะต้องให้ความเอาใจใส่เป็นพิเศษเช่นกัน ดูแลนักกีฬาให้ได้รับความอบอุ่นและสบายใจที่จะอยู่ในทีมของเรา

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. ผู้จัดการทีมควรจัดหาผู้ฝึกสอนให้เหมาะสมกับประเภทของดาดบาสกอล
2. ให้ผู้ฝึกสอนมีความเอาใจใส่ในการฝึกสอนและเสียสละเวลามากยิ่งขึ้น ควรมีการส่งนักกีฬาไปแข่งขันรายการต่างๆ เพื่อสร้างประสบการณ์และเก็บคะแนนสะสมอันดับ
3. ผู้บริหารของทางมหาวิทยาลัยควรให้ความสำคัญให้การสนับสนุนด้านงบประมาณและสวัสดิการที่เกี่ยวกับการเตรียมทีมกีฬาดาดบาสกอลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ทั้งนี้เพื่อสร้างแรงจูงใจให้กับนักกีฬาในการสร้างชื่อเสียงแก่มหาวิทยาลัยต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการแข่งขันกีฬาดาดบาสกอลชิงแชมป์ประเทศไทย
2. ควรมีการศึกษาสภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาดบาสกอลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยในปีต่อไปเพื่อนำมาศึกษาและเปรียบเทียบ
3. ควรมีการศึกษาสภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาดบาสกอลในรายการอื่นๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล นกิมหงษ์. (2549). ปัญหาการเตรียมทีมเซปักตะกร้อเพื่อแข่งขันในกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 22. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์การกีฬา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- การกีฬาแห่งประเทศไทย. ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬา. (2536). การศึกษาปัญหาอุปสรรคการพัฒนา ศักยภาพของนักกีฬาไทย. กรุงเทพฯ : ฝ่ายพัฒนาและส่งเสริมกีฬาการกีฬาแห่งประเทศไทย.
- เกษม นครเขตต์. (2521, กรกฎาคม). พลศึกษา : กีฬา. วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และ สันทนาการ. (4) : 70 -71
- เกียรติศักดิ์ สิทธิ. (2547). สภาพและปัญหาการเตรียมทีมวอลเลย์บอลชายเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 29. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เจริญทัศน์ จินตเสรี; และคนอื่นๆ. (2522). ปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาเขต . รายงานการวิจัยศูนย์ วิทยาศาสตร์การกีฬา. กรุงเทพฯ : องค์การส่งเสริมการกีฬาแห่งประเทศไทย.
- เจษฎา เจียรนัย. (2530). โค้ช. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- ชยันต์ โภคผล (2547). สภาพและปัญหาการเตรียมทีมฟุตบอลของจังหวัดที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอล ชิง ถ้วยพระราชทานกษัตริย์ราชินี "กษัตริย์" ครั้งที่ 22. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชลัช ภิมมย์. (2539). ฟุตบอลสมัยใหม่ : การฝึกและการจัดการ. สมุทรสาคร : วิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร.
- ธวัช วีระศิริวัฒน์. (2538). หลักและการฝึกกีฬา. ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏกำแพงเพชร. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร. (2546, มิถุนายน). หลักการให้กำลังใจนักกีฬา. สารวิทยาศาสตร์การกีฬา. 4(38) : 12-14.
- นิตยา เกิดจันทิก และคณะ. (2539). การศึกษาถึงสมรรถภาพการใช้ออกซิเจน และไม่ใช้ออกซิเจน ของขาและแขนในนักกีฬามวยสากลสมัครเล่น. กรุงเทพฯ : ฝ่ายวิทยาศาสตร์การกีฬาการกีฬาแห่งประเทศไทย.

- บุญเลิศ เอี้ยวเจริญ. (2543). สภาพและปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาเพื่อเข้าร่วมการแข่งขัน กีฬา มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 27. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประจักษ์ ทองแจ่ม. (2549). ปัญหาการเตรียมทีมวอลเลย์บอลหญิงเพื่อเข้าร่วมการแข่งขัน กีฬา มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประชา ฤาษุติกุล. (2530). ผู้ฝึกสอนและกรรมการกีฬามวยสากลและมวยไทย. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. ถ่ายเอกสาร.
- ประชุม บุญเทียม. (2538). ปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาทีมชาติไทยเพื่อเข้าร่วมการแข่งขัน กีฬา ซีเกมส์ ครั้งที่ 17. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประโยค สุทธิสง่า. (2541). การบริหารเชิงกลยุทธ์สู่ความเป็นเลิศของโค้ชฟุตบอล. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ประเสริฐ เรืองตระกูล. (2543). สภาพปัญหาการฝึกซ้อมนักกีฬา เพื่อไปแข่งขันกีฬานักเรียน ประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปุณทริกา โกศลเมธี. (2548). สภาพและปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาวัยน้ำการแข่งขันกีฬาเยาวชน แห่งชาติ ครั้งที่ 21. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฝ่ายวิชาการ บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด. (2548). ฟันดาบ *fencing*. ปทุมธานี : กีเลนการพิมพ์.
- พีระพงษ์ บุญศิริ. (2535). จิตวิทยาการกีฬา. กรมพลศึกษา. กรุงเทพฯ : cursaaladpaw.
- เพชรรัตน์ ยันรังษี. (2547). ปัญหาการเตรียมทีมกีฬายกน้ำหนักในการแข่งขันกีฬายกน้ำหนักเยาวชนชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ประจำปี 2546. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภราดร สังกรแก้ว (2547). สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬามวยสากลสมัครเล่นคัดเลือกตัวแทนจังหวัดสุโขทัย เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันคัดเลือกตัวแทนภาค 5 กีฬายาวชน แห่งชาติ ครั้งที่ 20. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์. (2550). กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 35 . วันที่สืบค้น 1 ตุลาคม 2550, จาก <http://walailakgames.wu.ac.th/aboutugames.php> กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 35.

- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2549). กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 34. วันที่สืบค้น 15 กันยายน 2550, <http://ratchaphruekgames.swu.ac.th/aboutugames/index.asp/> กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 34.
- มงคล แผลงสาเคน. (2531). ยุทธศาสตร์สำหรับผู้ฝึกสอน. ภาควิชาพลศึกษาและสันตนาการ คณะครุศาสตร์ สหวิทยาลัยอีสานเหนือ. มหาสารคาม : วิทยาลัยครูมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- มงคลชัย ช่างต่อ. (2537). ปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬามหาวิทยาลัยพลศึกษาในการเตรียมทีมเพื่อเข้า ร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2536. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ลาวัณย์ สุกกรี. (2523,ตุลาคม-ธันวาคม). ครูและโค้ชกับเยาวชนนักกีฬา. วารสารสุขศึกษา พลศึกษาและสันตนาการ. 16(4) : 55-64.
- วิทยาศาสตร์การกีฬา. (2546, กุมภาพันธ์). วิทยาศาสตร์การกีฬา. วารสารกีฬา. 37(2) : 3 – 5.
- วีณา ศรีวิวัฒน์. (2546). ปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬายิมนาสติกลีลา เพื่อเข้าร่วมการแข่งขัน ยิมนาสติกชิง ชนะเลิศแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 23. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศิริวุฒ ทิพย์ไกรสร. (2546). สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬารักบี้ฟุตบอล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สืบสาย บุญวีระบุตร. (2539). จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ : กรมพลศึกษา.
- สุรสิทธิ์ สิงห์หลง. (2547). สภาพและปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขันกีฬานักเรียน นักศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 25 . ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรศักดิ์ ทรัพย์เพิ่ม. (2544). ปัญหาการเตรียมทีมวอลเลย์บอลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรัชต์ หุ่นทองกุล. (2547). ปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาประเภททีมของ สถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30 รอบมหกรรม. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อนันต์ อัดชู. (2536). หลักการฝึกกีฬา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- อารยะ ไตศิริ. (2550). สภาพปัญหาการเตรียมทีมกีฬาซอฟท์บอลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย ครั้งที่ 34. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อุดม พิมพา. (2535, กรกฎาคม - กันยายน). โปรแกรมการฝึก. วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ. 18(3) : 25 – 28.

อุดร รัตนภักดิ์. (2540). ปรัชญาและจิตวิทยาการเป็นผู้ฝึกกีฬา. กรุงเทพฯ : ภาควิชา พลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

เอกชัย นุชลำยอง. (2546). สภาพและปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาคอนฟิการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาฟลอปิกเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ เมืองปูซาน ประเทศเกาหลีใต้. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

Cho, Kwang Min. (1990, November). Attitude of Korean National Athletes and Coaches

Toward Athletic Participation. *Dissertation Abstracts International*. 52 (05) : 1679.

Katig, Judith Louies. (1993, May). Precompetitive preparations in Professional Hockey.

Dissertation Abstracts International. 31 (03) : 1082.

Rotella, Robert. (1991, May). The Relationship of Athletes Satisfaction. *Dissertation Abstracts International*. 51(11) : 3668.

Zimmerman, Toni Marie. (1991, August). Common Sport Psychology : A Qualitative Study

of the Process of Utilizing Family Therapy : Theory and Techiques With At Athletic Team. *Dissertation Abstracts International*. 52 : 1754.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

**แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากล
เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35**

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย
แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากล ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ผลของการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง ในการนำไปแก้ไขข้อบกพร่องเกี่ยวกับปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในการเตรียมทีมก่อนการแข่งขันจะเริ่มขึ้น เพื่อประโยชน์สูงสุดในการวิจัยในครั้งนี้ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อตามความคิดเห็นที่แท้จริงของท่าน โดยในแบบสอบถามแต่ละตอนท่านไม่ต้องระบุชื่อลงในแบบสอบถาม คำตอบของท่านจะไม่มีผลกระทบต่อการศึกษาปฏิบัติหน้าที่และสถานภาพทางราชการและการเรียนของท่านแต่ประการใด ผู้วิจัยขอขอบพระคุณในการให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีมา ณ โอกาสนี้ด้วย แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35 ซึ่งเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยแบ่งเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1. ด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา
2. ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา
3. ด้านการฝึกซ้อม
4. ด้านงบประมาณและสวัสดิการ
5. ด้านสถานที่ อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่นๆ

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่อง () หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

1. สถานภาพ

- () ผู้ฝึกสอน
- () นักกีฬา

2. เพศ

- () ชาย
- () หญิง

3. สถาบันการศึกษา

- () มหาวิทยาลัยของรัฐบาล
- () มหาวิทยาลัยของเอกชน

4. ระดับการศึกษา

- () ระดับปริญญาตรี
- () ระดับปริญญาโท
- () อื่นๆ.....

ตอนที่ 2 สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาดาบสากล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 35

คำชี้แจง ในการตอบแบบสอบถามแต่ละข้อ ขอให้ท่านพิจารณาว่าในข้อนั้นมีสภาพและปัญหาในการเตรียมทีมมากน้อยเพียงใด และให้เขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องทางขวามือ ตามลำดับดังนี้

สภาพการเตรียมทีม

เหมาะสม	หมายถึง
ไม่เหมาะสม	หมายถึง

มีสภาพการเตรียมทีมที่เหมาะสม
มีสภาพการเตรียมทีมที่ไม่เหมาะสม

ระดับปัญหาการเตรียมทีม

มากที่สุด	หมายถึง
มาก	หมายถึง
ปานกลาง	หมายถึง

มีปัญหาในการเตรียมทีมด้านนี้ระดับมากที่สุด
มีปัญหาในการเตรียมทีมด้านนี้ระดับมาก
มีปัญหาในการเตรียมทีมด้านนี้ระดับปาน

กลาง

น้อย	หมายถึง
น้อยที่สุด	หมายถึง

มีปัญหาในการเตรียมทีมด้านนี้ระดับน้อย
มีปัญหาในการเตรียมทีมด้านนี้ระดับน้อยที่สุด

ด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา

รายการ	สภาพการเตรียมทีม		ระดับปัญหาการเตรียมทีม				
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ผู้ฝึกสอนมีความรู้และประสบการณ์							
2. ผู้ฝึกสอนมีความชำนาญด้านการฝึกเฉพาะประเภทของตาบดสากล							
3. ผู้ฝึกสอน มีการนำเทคนิคใหม่ๆ มาใช้ในการฝึกซ้อมนักกีฬา							
4. ผู้ฝึกสอน มีการดูแลในเรื่องกฎระเบียบวินัยในการฝึกซ้อมและแข่งขัน							
5. ผู้ฝึกสอน สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเกี่ยวกับการฝึกซ้อมและแข่งขัน							
6. ผู้ฝึกสอนมีความเสียสละ อุทิศตนในการทำหน้าที่							
7. นักกีฬามีความรับผิดชอบและตรงต่อเวลา							
8. นักกีฬามีความเสียสละและช่วยเหลือผู้อื่น							
9. นักกีฬามีความมุ่งมั่น ขยันและทุ่มเทในการฝึกซ้อม							
10. นักกีฬามีความเข้าใจบทบาทหน้าที่ของตนเองและเพื่อนร่วมทีม							
11. นักกีฬามีความมุ่งมั่นที่จะได้รับชัยชนะ							
12. นักกีฬามีความรู้เรื่องเทคนิคการเล่นกีฬาดาบสากล							

ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา

รายการ	สภาพการเตรียมทีม		ระดับปัญหาการเตรียมทีม				
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. มีการเตรียมการวางแผนในการคัดเลือกตัวนักกีฬา							
2. มีการประชาสัมพันธ์ในการคัดเลือกตัวนักกีฬา							
3. มีคณะกรรมการในการคัดเลือกตัวนักกีฬา							
4. มีการประชุมชี้แจงวิธีการคัดเลือกตัวนักกีฬา							
5. มีวิธีการคัดเลือกตัวนักกีฬา							
6. มีการประกาศผลการคัดเลือกตัวนักกีฬา							
7. มีการทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักกีฬา ในการคัดเลือกตัว							
8. มีการทดสอบทักษะของนักกีฬา							
9. มีเกณฑ์มาตรฐานในการคัดเลือกตัวนักกีฬา							
10. มีการเปิดโอกาสให้นักกีฬาหน้าใหม่เข้าร่วมการคัดเลือก							
11. มีการคัดเลือกนักกีฬาโควต้าเข้ามหาวิทยาลัย							

ด้านการฝึกซ้อม

รายการ	สภาพการเตรียมทีม		ระดับปัญหาการเตรียมทีม				
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. มีการกำหนดจุดมุ่งหมายของการฝึกซ้อมในระยะสั้นและระยะยาว							
2. มีการวางโปรแกรมการฝึกซ้อมล่วงหน้าในแต่ละวัน/สัปดาห์							
3. มีโปรแกรมการสร้างและทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักกีฬา							
4. การฝึกซ้อมเทคนิคและทักษะกีฬา							
5. มีการฝึกทักษะส่วนบุคคล ทักษะทีม และทักษะเฉพาะประเภทดาบ							
6. มีการให้ความรู้เกี่ยวกับกติกา เทคนิคและแทคติกวิธีการเล่น							
7. มีโปรแกรมนันทนาการเพื่อผ่อนคลายด้านจิตใจ							
8. มีการให้ความรู้ด้านการป้องกันการบาดเจ็บจากการฝึกซ้อม							
9. มีการนำจิตวิทยาการกีฬามาใช้ในการฝึกซ้อมและแข่งขัน							
10. มีการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่าง ๆ เพื่อสะสมคะแนนจัดอันดับ							

ด้านงบประมาณและสวัสดิการ

รายการ	สภาพการเตรียมทีม		ระดับปัญหาการเตรียมทีม				
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับ							
2. มีการจัดสรรงบประมาณอย่างเป็นระบบ							
3. มีบุคลากรดูแลการใช้งบประมาณและอำนวยความสะดวกในการเบิกจ่าย							
4. มีความสะดวกในการเบิกจ่ายงบประมาณฝึกซ้อมและแข่งขัน							
5. นักกีฬาได้รับเบี้ยเลี้ยงในการฝึกซ้อม							
6. นักกีฬาได้รับค่าอาหารในการฝึกซ้อม							
7. มีพาหนะสำหรับการออกไปฝึกซ้อมและแข่งขันนอกสถานที่							
8. มีสวัสดิการด้านการรักษาพยาบาลในระหว่างฝึกซ้อมและแข่งขัน							
9. มีห้องพักเพียงพอกับจำนวนนักกีฬาในระหว่างเก็บตัว							
10. มีรางวัลให้นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีม ที่สร้างชื่อเสียงให้กับสถาบัน							

ด้านสถานที่ อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม

รายการ	สภาพการเตรียมทีม		ระดับปัญหาการเตรียมทีม				
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ความเพียงพอของสถานที่ฝึกซ้อม							
2. มาตรฐานของสนามฝึกซ้อม							
3. สนามฝึกซ้อมมีแสงสว่างเพียงพอสำหรับการฝึกซ้อมในเวลากลางคืน							
4. การระบายอากาศในสถานที่ฝึกซ้อม							
5. ความสะดวกในการใช้สถานที่ฝึกซ้อม							
6. ความเพียงพอของอุปกรณ์ฝึกซ้อม							
7. มาตรฐานของอุปกรณ์ฝึกซ้อม							
8. สถานที่เก็บอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม							
9. อุปกรณ์เสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย							
10. มีสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น น้ำดื่ม ห้องน้ำ ฯลฯ เพียงพอ							
11. มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในขณะที่เก็บตัวฝึกซ้อม							

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่น ๆ

1. ด้านผู้ฝึกสอนและนักกีฬา

.....

.....

.....

2. ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา

.....

.....

.....

3. ด้านการฝึกซ้อม

.....

.....

.....

4. ด้านงบประมาณและสวัสดิการ

.....

.....

.....

5. ด้านสถานที่ อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ภาคผนวก ข.
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รองศาสตราจารย์ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์	หัวหน้าภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
รองศาสตราจารย์ผาณิต บิลมาศ	อาจารย์ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์	อาจารย์ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวลี พึ่งโพธิ์ทอง	อาจารย์ภาควิชาสันตนาการ คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
อาจารย์ธงชาติ พู่เจริญ	อาจารย์ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายสุพจน์ เจนกชกร
วันเดือนปีเกิด	3 มิถุนายน พ.ศ. 2526
สถานที่เกิด	เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 239/1365 หมู่ 3 ตำบลลำผักกูด อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ผู้แนะนำการออกกำลังกายและผู้ฝึกสอนส่วนบุคคล
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	Body Torque (Thailand) Limited. อาคารธนิยะ พลาซ่า ชั้น 9 เลขที่ 52 ถนนสีลม แขวงสุริยวงศ์ เขตบางรัก กรุงเทพฯ 10500.

ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2539	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนสวนลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2542	ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2545	ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2549	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) สาขาวิชาพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2551	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ